

2000/6

{k20006A}

{k20006B}

VEZÉRCIKK

Karácsony • Dutka Ákos – Friss Újság, 1932. december 25.

%%Karácsony, béke, szeretet,
Beszéltek róla emberek,
Várjátok, vágyó álmotok
S nincs itthon soha nálatok.
Elillant drága képzelet:
Gyermekkorodból jön veled
Aranydiós szent mesefa,
Anyád terített asztala.
Karácsony, béke, Betlehem...
Elég a gyertya hirtelen.
Elég a karcsú mesefán
S mi marad holnap ezután?
Marad a gond, bűn gyűlölet,
Pedig higgyétek emberek,
Ez az egyetlen értelem,
Amelynek titka végtelen.
Ez az egyetlen igaz út,
Melyen mindenki haza jut,
Mely földre hozza az Eget:
A Szeretet, a Szeretet.%%

TANÍTÁS

Találjon hitet! • D. Nagy Tamás szolgálata alapján lejegyezte Koncz Sándorné

%Alapige: „Évente háromszor jelenjék meg minden férfi az Úrnak, Izráel Istenének színe előtt.”
(2Móz 34,23)

A zsidóknak három fő ünnepen kellett részt venniük, az egyik volt a *pászka*, melyen az Egyiptomból való szabadulásra emlékeztek. A másik nagy ünnepük az *aratás* idejére esett, a harmadik pedig a *sátoros ünnep* volt, ebből származik a hálaadó nap. Ez hosszabb időszakot ölelt fel, kb. három hétig tartott, s egy hét volt belőle erőteljes, komoly hálaadó idő.

Ezek az ünnepeken úgy kellett ott lenni, hogy a jelenlevő érezze, *Isten színe* előtt van, Isten lényé erőteljes hatást gyakorolt a megjelentekre.

Nemcsak a zsidóknak, nekünk is meg kell jelennünk időnként az *Ő színe előtt*, ahol Vele szembenézve találkozhatunk önmagunkkal, ezáltal helyére kerül az *önértékelésünk*. Ilyenkor az ember valóban átérzi senki voltát, azt, hogy milyen kicsik, senkik vagyunk. Jó alkalom ez arra, hogy *ne gondoljuk többnek magunkat*, mint amik vagyunk, *de ne gondoljuk kevesebbnek sem*, hiszen milyen nagy dolog, hogy megjelenhetünk előtte. Ezáltal emberségünk nagybetűs emberség lesz, helyesen viszonyulunk az *emberekhez*, a *világhoz* és ellenségünkhöz, a *sátánhoz*. Úgy jöhetünk ki, mint aki győz. Egy éve volt hálaadó nap, azóta megjelentél – e előtté úgy, hogy *összetörj, feltöltődj*, s úgy gyere ki, mint egy hős? Kell, hogy évente legalább három ilyen alkalom legyen számunkra is. Ha most a kérdésre nemmel válaszolunk, akkor álljunk meg, mondjuk, hogy be akarok menni Eléd, az *Ő* jelenléte átformál, megváltoztat bennünket. Minden nap szól hozzánk, beszélget velünk.

Amikor Isten személyéről beszélünk, meg kell vizsgálnunk az igéből néhány jellemzőjét, hogy közelebb kerüljünk lényének megértéséhez, felfogásához. Az egyik ilyen gyakran használt fogalom *a szent*. A görög *osziosz* szó csak Istenre vonatkoztatva azt jelenti, *jóindulatú, kedves, kegyes, nagyvonalú*. Isten *irgalmas* és *kegyelmes* is, a kettő között az a különbség, hogy az egyik esetben megérdemelnénk a rosszat, de azt nem kapjuk meg, a másik esetben a jót nem érdemelnénk, de megkapjuk. A *jóság* a szentség egyik eleme, akinek van belőle, Tőle kapta. E fogalomra utalnak a Jel 4,8-ban a négy élőlény szavai: *szent, szent, szent az Úr*.

Isten másik jellemzője, hogy erkölcsileg tiszta. Erre az *agiosz* szó utal, azt jelenti, hogy *semmi szenny, semmi rossz* nincs benne, nem hazudtolja meg önmagát. Mi teszünk jót és rosszat, Isten is tudna rosszat tenni, de nem teszi. *Ő* minden ígéretét megtartja (mi nem). *A bűneinket elengedte*, megbocsátott, de a gonosz szolga példája mutatja, hogy visszahozza a büntetést a bűnökért, ha nem jobbulunk meg. Annyira azért nincs elfelejtve... Amikor azt mondjuk, hogy szent vagy, Uram, jó ha tudjuk, hogy mit beszélünk, az *agiosz* megemléstene, az *osziosz* megbocsát. Amikor a színe előtt vagyunk, bent vagyunk nála, hat ránk ez a szentség, mások is felismerik, meglátják rajtunk, hogy bennünk lakik ez a jóindulat és erkölcsi tisztaság. Ezt *évente háromszor meg kell tenni*. Ha nem megyünk a színe elé, ránk rakódik a por, a szenny, elfelejtődik az élmény elevensége. Nekünk már nem kell ezért elmenni Jeruzsálembe, sőt többször is megtehetjük. A mai kereszténység nem fedezte föl igazán, hogyan kell bemenni a színe elé. Pedig ajándékait csak azoknak adja, akik bemennek...

A harmadik tulajdonság, ami jellemző Istenre, a *dicsőség*, vagyis *doxa*. A jelentése többértékű: látható *pompa, kisugárzás*, olyan, ami látszik, sugárzik. A másik jellemzője, hogy súlya van (*knábód*). Azt jelenti, hogy van súlya, hatással van az ember lényére. Ezért, ha valaki különösen viselkedik Isten jelenlétében, ne ítéljük meg! Mindenki a maga pszichéje szerint reagál erre a súlyra, miközben átmegy bennünket, változhat a testhelyzetünk. Ne ítéljük meg mások reakcióit, inkább legyünk ott ebben a súlyban, ragyogásban, pompában. A tudatunkat is befolyásolni akarja, *átmossa gondolatainkat*, bibliaolvasó értelmünket, új értelmet ad, átjár bennünket mindenestül az *Ő jelenléte*.

Érzelmileg is hat ránk. Az érzelmek megváltoztatása hosszabb folyamat. Az emberi lélek bonyolult, érzéseket nem lehet gyógyszerekkel megváltoztatni, a Szentléleknek is idő kell, amíg átmegy, megváltoztat, helyreállít.

A Fil 2,11 szerint minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr. Isten jelenléte arra készítet bennünket, magasztaljuk, elismerjük, kimondjuk az *Ő nagyságát*. Ezt nem lehet csupán magunkban tenni, ki kell, hogy mondjuk, még ha magunk vagyunk is. Isten hallja, a szellemi világ is, az ördög is, a legfontosabb, hogy ők hallják. Fontos tehát kimondani. A magasztalás

hívőket sokszor a testvérek is elkerülik, pedig az elismerés, megvallás egyúttal beleegyezés is. Ne úgy legyünk, mint az a gyerek, aki apja parancsára nagy nehezen leült, aztán kijelentette: – most ülök, de belül állok. Önként, szívből kell magasztalnunk Őt, és együttműködni a gyülekezettel. Gondoljuk meg, testvérek, ha már itt vagyunk, bennünk nincs kezdeményezés, legalább működünk együtt az Úr magasztalásában. Nem szabad félreértenünk mások imádatát, hódolatát. Emiatt ne bántsák egymást a különböző hullámok és nemzedékek. Ha a másinak közössége van az Úrral, hódolata szívből jön, ne ítélkezzünk felette. Gondoljunk a farizeus és a vámszedő történetére! Ha Isten erőterében találkozunk a másikkal, megértjük egymást, s rájövünk, hogy *mindenki a maga nemzedékének, stílusának megfelelően tud szolgálni.*

Az imádat (imád = *prosküneo*) hódolatot, mély tiszteletet jelent. Az egyik oldalról olyasmi, mint ahogy a kutya odamegy a gazdájához alázattal, hűséggel, jelezve, hogy ő csak a kutya. A másik iránya a jelentésnek, hogy *csókol*. Ez az együvé tartozást, a másik elfogadását jelenti. Az imádatnak van egy olyan foka, amikor már nincs szükség beszédre, Isten erőteljes jelenléte jellemzi, amikor árad a szeretet, az Úr előtti hódolat, a szív kiöntésének állapota ez. Ilyenkor van, aki sír, a másik csak áll. Csodálatos tudás ez, szavak nélkül közöl, kommunikál velünk a Lélek. Ennek a dicsőségnek lesz hatása, kisugárzása, árad a gyülekezetre, együtt érezhetjük, mondhatjuk, hogy szeretjük az Urat.

Isten jelenlétében áldjuk, dicsérjük őt. Az áld szó azt jelenti, hogy jól mondja a jót, a dicsér, hogy elismerő szavakat mond Istennek, dicséri az ő munkáját. A teremtményeit dicsérhetjük, ezáltal egylényegűek leszünk az angyalokkal, átélhetjük a menny légkörét, hangulatát. Elgondolhatjuk, hogy milyen csodásat alkotott, ha például az emberi szem működésére tekintünk. Ennek retináján 250 millió érzékelő pont (receptor) van. Tudósok próbálják ezt utánózni, készül műretina is, de ebbe csak 7 ezer érzékelő pontot tudtak eddig beépíteni. Ez azt jelenti, hogy nagyon kicsit látni lehet vele, de a 250 millió a 7 ezerhez arány mutatja, hogy ez milyen csekély. Folytathatnánk az érzékszervek csodás működésének vizsgálatát: a hallás érzékelésére 24 ezer kábel, a szaglásra 10 ezer féle szagló hám áll rendelkezésünkre. Mindezekért dicsérhetjük az Urat.

Csodás a nyelvünk érzékenysége is: 12 ezer liter folyadékban 1 liter hígítást megérez. Vagy a szív munkája, mely minden percben 5 liter vért pumpál, egy év alatt 2,6 millió liter vért mozgat meg. (Ugyanennyi folyadékot 50 autó 70 év alatt fogyaszt). Szívünk közben még pihen is. Elámulhatunk a Teremtő nagyságán, dicsérhetjük teremtményeiben tökéletességét.

Isten jelenlétében *dicsőítjük* őt. A dicsőít kifejezés azt jelenti, hogy nagyra becsülő véleményt hangoztat. Sok a világban a bűn, életbe vágó, hogy hangoztassam, hatalmas vagy, Uram.

Imádkozom a betegért, lehet, hogy az rögtön nem gyógyul meg, de mitől legyen ereje kiáltani, kilépni, ha én nem imádkozom, nem állok mellé. Hallottam egy fiatal hívőről, akinek igen erős szemüveget kellett hordania. Mindennap reggel odaállt a tükör elé és elmondta, hogy ezek a szemek meggyógyulnak. Fél évig tartott ez, és szeme valóban meggyógyult.

Az 1Móz 1,27-ben azt olvassuk: Hódítsd meg a világot, uralkodj fölötte. Adjuk ki a szívünknek ezt a parancsot! Igenis, tudunk uralkodni a problémák fölött. Ha ezt hittel tesszük, lesz gyógyulás, szabadulás – és ha az Emberfia visszajön, talál hitet a földön.

Emelt fővel járhatsz • BL

%Már az ősidőkben ezt tanácsolta Isten Káinnak, „ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta.” (1Móz 4,7)

Életforma

Az emelt fővel járás életforma. Egyszerre jelent egy testhelyzetet és egy magatartást is, de egyértelműen az utóbbin van a hangsúly. A magyar nyelvben is ismerősek ezek a kifejezések: tekintettel vagyunk valamire, feltekintünk valakire. Az emelt fővel járás azonban ennél többet jelent.

A nagyon leegyszerűsített szemlélet a világot kétpólusúnak tekinti. Az egyik oldalon állnak a jó, a pozitív dolgok, a másik oldalon a rosszak, a negatívok. Bizonyított tény, hogy az ember egész életét, sorsát befolyásolja, hogy a kettő közül melyikre figyel inkább. Aki mindig a lehetséges rosszra, a legrosszabbra gondol, annak az élete folytonos védekezés, menekülés és kudarccal, hiszen úgysem tud minden rosszat elkerülni. Ennek a gondolkodásmódnak jellegzetessége, hogy sok időt tölt annak az elemzésével, hogy mit rontott el, miért kellett ennek így történnie. E magatartás fordítottja, ha előretekintünk, céljaink vannak, és az tölti be gondolatainkat, hogyan valósíthatnánk meg azokat. A világ az ilyen embereket tartja céltudatosnak.

Filozófusok és vallásszerű tanítások tanácsolják az úgynevezett pozitív gondolkozást. Ennek a lényege: ne gondolj a rosszra, mert akkor hamarabb utolér. Fogalmazd meg nagy célokat, küzdj értük, és sikeres leszel. Ennek a tanításnak a kulcsszavai: siker, hatékonyság. Keresztény körökben is fellelhetők ezek a gondolatok. Arról lehet felismerni őket, hogy azt sugallják: a megoldás kulcsa nálad, tebenned van. Isten pedig a második helyre szorul. Ő segít neked, Jézus meghalt érted és megszabadított a bűntudattól, a Szentlélek erőt ad. Minden rendelkezésedre áll, hogy sikeres, győzedelmes életed legyen. Álmodj nagy álmokat, tűzz ki lelkesítő célokat, küzdj értük, hidd el, és sikerülni fog! Csak rajtad múlik.

A siker és hatékonyság nem keresztény „prófétái” is gyakran hivatkoznak a Bibliára, úgymond az emberiség összegyűjtött tapasztalatai, kulturális öröksége is azt tanácsolja, példáival arra ösztönöz, hogy előre tekintsünk.

Ez a tanítás bármelyik oldalról jelentkezik, nemcsak téves, hanem nagyon veszélyes is. A sötétség fejedelmétől származik, és az a célja, hogy a nagy ígéretekkel félrevezessen. Azért veszélyes, mert működik. Először tudatosan valóban jó célokért mozgósít, az elért sikerekkel azt sugallja, te több vagy, különb vagy, a jó cél érdekében ezt is megteheted. Az ilyen megtévesztett, sikerekkel megrészesített ember vélt nagyszerű céljaiért, lelkiismeretfurdalás nélkül gázol bele más ember lelkivilágába. Figyelmen kívül hagyja, megalázza embertársait. Végül teljesen elveszti erkölcsi érzékét, gátlástalanná válik.

Olyan mértékben előtérbe kerül az ember, az „én”, hogy jogot formál arra, sőt el is hiszi, hogy egyedül ő értelmezi helyesen Isten ígétjét. Számára Isten azt mondja, amit ő jónak tart, amit be tud építeni saját gondolkodásmódjába, ami segíti céljai elérésében.

A Biblia azonban egészen másról beszél, Jézus egészen mást tanácsol.

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült.” (Zsid 12,2)

Egyedül Isten az ő megfoghatatlan valóságában és Jézus, az emberré lett Isten fia, kézzelfogható történelmi valóságában állhat azon a helyen, amire feltekintünk. Maga Jézus Krisztus is úgy élt itt a földön, hogy mindig az Atyára tekintett. Akkor, úgy és mindig azt tette, ami az Atyának kedves volt. A mi szóhasználatunkkal élve: feltekintett az Atyára. Ő volt a mértékadó.

A kétpólusú szemléletmód alapján azt mondhatnánk: minden, ami jó, minden, ami tökéletes, minden, ami figyelemre méltó Istentől származik. Egyedül Ő a Jó (Jak 1,17).

Vannak dolgok, események, érzelmek, amik tettekre ösztönöznek, bátorítanak, erőt adnak, míg mások a félelmeinken keresztül bénítóan hatnak, visszatartanak. Az egyszerűsített képlet szerint Isten áll az egyik oldalon, aki bátorít erőt ad, a másikon pedig lelkünk ellensége, akitől félni kell. A valóság az, hogy a sátán egyszerre igyekszik akadályozni minden jót, és önzésre, rosszra ösztönözni, sikerteológiával is rászedni, akit csak lehet.

Isten igéje pedig azt tanácsolja, hogy minden tettünket Isten irányítsa (1Kor 16,14), és egyben arra bátorít, hogy csak az Urat, a mi Istenünket féljük. Egyedül Isten legyen az, aki ösztönöz, és az is, aki visszatart.

Egy másik, nagyon hasonló felszólítás

„Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.” (Lk 21,28)

Vizsgáljuk meg, kinek szól, kire vonatkozik ez a tanács!

Ez a bátorítás az utolsó időkre vonatkoztatva hangzott el, és *egyértelműen Isten népének, Isten gyermekeihez* szól. A nagy nyomorúság közepette, amikor meghalnak az emberek a félelmek miatt, ti emeljéte fel a fejeiteke, és lássátok meg, hogy közel van...

A másik kérdés: mikorra vonatkozik?

A felolvasott helyen az utolsó idők nyomorúságáról van szó, de hasonló szavakat olvashatunk már Ézsaiás prófétánál is:

„Ujjongjatek, egek, vigadozz, föld, törjete ki ujjongásba, hegyek! Mert megszánta népét az ÚR, és könyörül a nyomorultakon. De Sion ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfeledkezett rólam az én Uram! Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad! Íme, tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vannak falaid. Fiaid hozzád sietnek, pusztítóid és rombolóid pedig kivonulnak belőled. Emeld föl a tekintetedet és nézz körül: mind összegyűltek, eljöttek hozzád. Életemre mondom – így szól az ÚR...” (Ézs 49,13–18).

A zsoltáros pedig így tesz bizonyosságot: *„Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. Hangosan kiáltok az Úrhoz, és ő meghallgat szent hegyén. Lefekszem, alszom és fölébredem, mert az ÚR támogat engem. Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülvelt engem”* (Zsolt 3,3–7).

Az üzenet tehát Isten népének szól, bátorít a mindennapokban és az utolsó időkre vonatkozóan is. Vizsgáljunk meg még két kérdést! Hogyan kerülhetünk a megszólítottak közé?

Az Úr Jézus azt mondja a főpapi imájában *„Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.”* (Jn 18,9)

Minden megváltott lelket az Atya az ő szeretett Fiának adott ajándékba. Isten örökös társakkal, testvérekkel ajándékozta meg Jézust engedelmisségéért. A kezdeményezés tehát az Atyától van. *„Isten letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-e értelmes, Istent kereső?”* (Zsolt 53,3)

„Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek, megtalálják.” (Péld 8,17)

Isten látja, ki keresi Őt igazán. Ráébreszti bűneire, megmutatja kegyelmét Jézusban, (bemutatja neki az ő fiát), és ha elfogadja Őt, és mindazt, amit érte tett, családtagként Jézusnak ajándékozta. Sokan Isten igéjében, a hitéletben is önmagukat, a saját boldogulásukat keresik, önmagukat akarják megvalósítani. Inkább érdekli őket az, ami nekik jó, mint az, amit Isten akar.

Barátom, dönts el, magadra szeretnél találni, vagy Istent szeretnéd megtalálni!

Isten minden embert egyformán szeret, és van szava mindenkire.

Minden emberhez *„szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá!”* (Jób 33,14)

Akik teljes szívvel keresik Istent, azok felismerik ezt a szót. Mások elhessegetik maguktól.

Ha valóban Isten után vágyakozol, Őt keresed hűségesen, akkor egyszer csak eléd áll, megszólít, szívedre beszél, felkínálja kegyelmét. Hogyan történik mindez? Egy esemény, egy történet, egy ismerősöd elbeszélése közben, talán egy igehirdetés kapcsán azt érzed, hogy Isten maga szól hozzád. Választ kapsz kérdéseidre, vagy határozott útmutatást ad személyesen neked. Ragadd

meg ezt a pillanatot, ez a te napod! Szólj hozzá szívedben vagy hangosan, add jelét annak, hogy vetted az üzenetet. Indulj el felé! Ami azután következik, azt szavakkal nehéz elmondani. Saját, személyes megtapasztalásod lesz Istennel, ami minden mástól és mindenki másétól különbözik. Ha néki adtad az életedet, gyermeke leszel. Ettől kezdve sajátjának tekint. Már te is a megszólítottak közé tartozol.

Mielőtt feltennénk a másik kérdést, egy gondolat erejéig nézzük meg, mit jelent Isten családjához tartozni. Úgy kerültünk ebbe a családba, hogy Isten Jézusnak ajándékozott minket, mint testvéreit. Jézus pedig eltörölte minden bűnünket, és új élettel ajándékozott meg minket. Egy ige kívánczik ide: „*Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása.*” (Róm 11,29) Részéről a dolog végleges. Csak mi léphetünk ki ebből a körből.

Mit tesz ilyenkor Isten? Mit tesz az ember? Megutálja, eltaszítja gyermekét, mert vétkezett vagy visszaélt atyai szeretetével? Ugye, nem? És Isten? „*Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad! Íme, tenyerembe véstelek be*” – olvastuk a már idézett ézsaiási versekben.

Jézus egy jól ismert példázattal szemlélteti ezt a helyzetet. A tékozló fiú példázatában azt olvassuk, hogy az egyik gyermek mindazt, amit ingyen, örökségként kapott, méltatlan dolgokra fordította, atyjának kemény munkával szerzett javait paráznákra költötte, és ezzel mintegy megcsúfolta fáradozását. Szinte mindent megtett, ami elfogadhatatlan, ami rossz volt szülei szemében. És mit tesz az édesapa? Felháborodik? Kitagadja? Kiátkozza? Nem! Mindennap visszavárja a fiát. Kémleli a látóhatárt, és amikor feltűnni látja a távolban, elébe szalad. *Bonnye* testvér azt mondta, valószínű azért szaladt elé, mert ismerte a fiát, és félt, hogy talán meggondolja magát, nem mer apja szeme elé kerülni. Az atya kívánta, hogy gyermeke hazatérjen, és a legnehezebb lépéseket ő tette meg helyette. Értjük, mit jelent Isten gyermekének lenni, az ő családjához tartozni?

Nem tudom, milyen életutat jártál be, milyen közel vagy, milyen távol vagy. De tudom, hogy ha egyszer neki adtad az életedet, a mi Édesatyánk ma is vágyakozó tekintettel fürkészi a látóhatárt, jössz-e, jövök-e felé. Ő soha egyetlen gyermekéről sem mond le!

Mit jelent számunkra ez a biztatás?

Ha Krisztus közelében vagy, akkor is előfordul, hogy minden összedőlni látszik, és örvények vesznek körül, mint a bibliai példában: „*Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment. Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg!” Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt...*” (Mt 14,29–31)

Péternek Jézus közvetlen közelében is szüksége volt arra, hogy segítségért hozzá forduljon. Istennel egy másik szolgálója szándékosan engedetlen volt, és homlokegyenest mást tett, mint amit az Úr rábízott. Ezért kilátástalan helyzetbe került: a tenger mélyéről fordult Istenhez. „*Mikor elcsüggedt bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról*” (Jón 2,8). Jónás a tenger mélyén, emberileg reménytelen helyzetben fordult Isten felé. Ő pedig megmentette, és újból elküldte Ninivébe.

Jézus tanítványaival beszélget a samáriai kútnál, ezt mondja: „*Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.*” (Jn 4,35) Aki mindig önmagával van elfoglalva, és nem tud feltekinteni, az nem látja meg azt a munkát, az „aratást”, amit Isten készített. Aki pedig ismerete alapján, észérvekkel próbálja az aratás idejét meghatározni, az lemarad az aratásról. Csak úgy élhetünk, csak úgy munkálkodhatunk helyesen, ha mindig feltekintünk Istenünkre.

A tékozló fiú példázatában ezt olvassuk: „*Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!*” (Lk 15,17) Eszébe jutott a

fiúnak az atyai ház. Gondolatban felé fordult, feltekintett a nyomorúságból arra, amit elhagyott. És elindult.

Amikor a zsidó nép vétkezett, és szívében fellázadt Isten ellen, halálos veszedelembé került. Mérges kígyók lepték el a táborn, marásuk maga volt a biztos halál. Isten megkönyörült népén, Mózesrel rézkígyót csináltatott, és feltűzette egy oszlopra. Akit megmárt a kígyó, de feltekintett a rézkígyóra, az megmenekült. Jézus ezt a történetet, mint példát, önmagára vonatkoztatva idézi: „És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne” (Jn 3,14–15). Ha vétkeztünk, és lelkünk ellensége azt sugallja, nincs számunkra bocsánat, nincs kiút, halálos marás ért, tekintsünk fel a megfeszített Krisztusra, hogy életben maradjunk.

Jézus azt mondja, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem. Hányan fordultak hozzá betegséggel, nyomorúsággal, amikor testben itt járt. Mindenki számára nyújtott megoldást. Ma Jézus az Atyánál van, és közbenjár érettünk. Bármilyen messze kerültél, fordulj Őfelé! Közel van a te váltságod.

Egyértelmű ígérete, végtelen szeretetének sokszori megtapasztalása, a vele eltöltött idő bátorítson minket arra, hogy örömmel tekintsünk ama a napra, amikor meglátjuk Őt szemtől szemben.

Eredményes hívő élet • ifj. Kovács Béla

%, „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon...”
2Tim 4,7–8

Pál apostolnak saját fiaként szeretett munkatársához, Timóteushoz írott búcsúleveléből való ez a részlet, amely azóta minden istenfélő hívő emberhez is szól, és példát állít elénk. Korunkban gyakran teszik fel a kérdést az eredményes hívő élet mibenlétére vonatkozóan. Sokan sokféle választ adnak rá, de valójában csak egy olyan válasz van, ami megfelel az Úr mércéjének is, de ami több ponton eltér az általunk sikeresnek minősített hívő élettől.

Erről ír az apostol római fogságából, amikor már közeledni érezte élete végét. Ő ugyan nem sikeresnek vagy eredményesnek mondja életét, hanem úgy beszél róla, mint bevégezett életről. Szeretném én is, és bizonyára Te is, Olvasóm, hogy életem annyira befejezett legyen, mint Pál élete, hogy futásom annyira elvégezett legyen, mint az övé, és hogy az igazság koronája nekem is adassék.

Nézzük csak sorjában, mi teszi a hívő ember életét befejezetté!

A nemes harcot megharcoltam...

Hogy a hívő ember élete harcból áll, az ismeretes mindenki előtt. Pál is erről beszél, amikor így ír szintén Timóteusnak: „*harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál...*”

A nemes harc, amit meg kell harcolnunk, és amiről Pál azt mondja, hogy ő megharcolta, a hit harca. Ennek jutalma pedig nyilvánvaló: az örök élet, amelyet megragadunk, amikor hívővé lettünk, és megragadva is kell tartanunk egészen addig, amíg elköltözésünk ideje el nem közelít. A Zsidókhöz írott levélből tudjuk, hogy „*a hit a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látott dolgokról való meggyőződés*”. Ez a megfogalmazás már önmagában magyarázza a hit harcának problematikáját.

A hit a láthatóak és az Istenbe vetett bizalom által reméltek látszólagos ellentétéről szól. Aki hisz, annak biztosak Isten még meg nem valósult ígéretei, amelyek a kívülállóknak és sokszor

maguknak, a hívőknek sem egyértelműek, mert a külső körülmények gyakran befolyásolják lelki látásunkat. Ezért elveszíthetjük Istenbe vetett bizalmunkat, amelynek visszaszerzése nem kis harcot jelent, elsősorban saját magunkkal szemben... Mégis győznünk kell!

Mindannyian ismerjük azt a harcot, amely az őember és az új ember között dül. Maga az apostol is felismerte magában azt a törvényt, hogy miközben a jót akarja tenni, csak a rosszat tudja cselekedni. Ez állandó küzdelmet jelent a hívő ember számára. Lelkében ismeri Isten törvényét, amit szeretne megtartani, de a valóságban ott hat tagjaiban a bűn, ami megakadályozza a jó cselekvésében. De a hívőnek győznie kell a bűn felett mindennap.

Gyakran próbára teszik hitünket a szolgálat dolgai is. Különösen nehéz megharcolni a hit nemes harcát, a szeretet parancsának engedelmeskedni, amikor testvéreink bántanak meg, vagy magunkra hagynak bennünket a közösen vállalt szolgálatban. Mégis győznünk kell ezekben is! Ahogy Pál tette, pedig őt is elhagyták, és fogságában Lukácson kívül nem volt vele más.

„*Ama nemes harcot megharcoltam*” – elmondhatjuk-e mi is ezt a kis mondatot az apostollal együtt? Ha igen, életünk nem lesz terméketlen és gyümölcstelen az Úr ama napján.

Futásomat elvégeztem...

Pál itt a szolgálatról beszél, amit az Úrtól vett: „...*még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról!*” (ApCs 20,24)

Az apostol egész életében hűséges maradt ahhoz az elhíváshoz, amit a damaszkuszi úton kapott az Úrtól. Sőt a legkomolyabban ezt a feladatot vette az életében. Így vall erről: „*Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek. Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy hervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant. Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet, hogy míg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.*” (1Kor 9,24–27).

Pál céltudatosan futott a szolgálat útján, nem engedte eltéríteni magát attól a céltól, amit kapott. Önmegtartóztatással a szenvedéseket, vállalva, mint Krisztus Jézus jó katonája, végezte szolgálatát, az örömhír hirdetését a pogányok között. Elhívásához minden körülmények között hűséges maradt: többször megverték, megvesszőzték, bebörtönözték, megkövezték, éhezett, fázott, hajótörést szenvedett. Mindezt zokszó nélkül. Azt mondja, hogy „*tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe*”. Szabályszerűen versenyzett. Nem kereste a szolgálat könnyebbik oldalát, nem fordult el a nehéz feladatoktól, az ismeretlen helyzetektől, vállalva az anyagilag hátrányos megoldásokat is. Egészen végigfutott azon a pályán, amit az Úr az ő számára adott.

Megszégyenít bennünket itt az apostol, mert ő valóban elmondhatta, hogy futását bevégezte. Teljes élete volt, miközben az Úr mindvégig ott volt mellette, tanácsolta, bátorította, erőt adott neki.

Úgy lehet eredményes az életünk, hogy vállaljuk mindazokat a feladatokat, – értsd jól! – élethelyzeteket, amelyekbe az Úr beleenged bennünket. Mert ezek azok a helyek – család, rokonság, munkahely, anyagi és egészségi körülmények, amelyek között szolgálatunkat, futásunkat el kell végezni, nem válogatván a versenypályák között, és nem irigykedvén mások útjára.

A hitet megtartottam...

A hit megtartása életünk végéig igen fontos dolog. Mert nem elég egyszer hívővé lennünk, hanem a hithez mindvégig ragaszkodnunk kell, meg kell harcolnunk a hit nemes harcát, és hitben kell pályánkat végigfutnunk, hogy elnyerjük az örök életet, amelyet egyszer már megragadtunk. Az ördög mindent elkövet azért, hogy üdvösségünket megkérdőjelezze és az élet gondjaival, a gazdagság csábításával letérítsen arról a pályáról, amit az Úr jelölt ki számunkra.

A hit megtartásának lényegi összetevőjéről ezt írja Pál: „*Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.*” (1Tim 1,19).

A jó lelkiismeret a hit megtartásának záloga. Jó lelkiismerete pedig annak van, akinek cselekedetei igazságosak, útjai egyenesek. Nem viselkedik csalárd módon, életvitele tiszta. Gondolkodása nem a világtól befolyásolt, gondolatait nem a hatalom, az élvezetek vagy az anyagi előnyök mindenáron való megszerzése motiválja.

Igen nehéz dolog ez a mai világban, ahol a sikert anyagiakban mérik. Még hívők körökben is elfogadott az a nézet, hogy az Úr áldását testiekben és anyagiakban keresik, a szolgálatot csak mennyiségi mutatókban értékelik. Ezek hajszolása sokszor a jó lelkiismeret rovására megy, ami pedig előbb-utóbb a hitben való hajótörést eredményezi mégoly kegyes álarc mögött is. Ezért olyan fontos a jó lelkiismeret! Ragaszkodj hozzá, ha pedig valami bűn beszennyezte életedet, gyere az Úrhoz sürgősen, mert Ő kegyelmes, és kész megbocsátani mindenkinek, aki Őt igazán keresi.

Pál apostol élete végén szinte Timóteus lelkére köti: légy a követőm. Harcold meg a nemes harcot, végezd el futásod és tartsd meg a hitet. Ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, és nyerd el az igazság koronáját, melyet az Úr az Ő megjelenése napjára neked is tartogat.

Testvérem! Ez a sikeres hívő élet titka!

Az Aranyváros üzenete • Kecser István

VI. rész Az Istennek sátora az emberekkel van (1. rész) (Jel 21,3)

Isten újjáteremtett világa, az új ég és az új föld lett alkalmassá arra, hogy az égből érkező Új Jeruzsálem részére méltó helyet adjon. A régi föld nem volt megfelelő a mennyei Jeruzsálem fogadására. Sok olyan dolog történt és volt rajta (1Móz 6,5; Lk 23,44–6), ami méltatlan a mennyei „küldemény” számára, ezért mindenkinek meg kellett újulniuk, minden réginek el kellett múltnia (Jel 21,6). Micsoda precíz isteni szervezés! Elindul a mennyből egy különös „város”, közben Isten kezébe veszi a földgolyót, és Mindenható kezével lesöpri róla a bűn minden maradékát, újjáformálja – tenger többé nincs – (Jel 21,1), ismét megállapítja, hogy minden jó (1Móz 1,31). A Szent Szellem fuvallatával kitakarítja a levegőet a gonoszság világbíróitól (Ef 6,12; Júd 6; 2Pét 2,4), hogy szabad út legyen a kozmoszon át érkező mennyei városnak. Mire előáll az új világ, megérkezik az Új Jeruzsálem.

János már a leszállott Új Jeruzsálemet látja. Megérkezett, úgy mint a repülőtérről landoló, távoli földrésről érkező óriásgép. Arany színben tündököl, ömlik belőle a fény, ami mindent bevilágít. Hatalmas szózatot hall János az égi trónusról: Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik – sátorozik –, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. A városban van az Isten dicsősége (Jel 21,11). Az Isten dicsőségének szövétneke (fényforrása) a Bárány (Jel 21,23).

Az új világ és az új Jeruzsálem találkozása és egybeszerkesztése még mindig átmenet (Ef 1,10) az örök korok korszakainak hajnalhasadásánál, hiszen még „csupán” Isten „sátora” van az emberekkel, ez a sátor lakozik – van – közöttük, Isten maga pedig ezután lesz velük (jövő idő). Most Isten „dicsősége” van benne, a dicsőség fénye Isten teljes képviselőjében a Bárány, aki

szövétneke e mennyei sátor – városnak.

Az emberi elme az Új Jeruzsálemnek tökéletes szépségét képtelen felfogni, de a kijelentés még tovább halad, amikor már megjelenik az Istennek és a Báránynak trónusa is (Jel 22,1.3–5) a látnok előtt. A sátor helyébe a város lép (Zsid 11,16), a Bárány, a Fiú helyébe maga az Atya, és akkor Isten lesz mindenben minden (1Kor 15,28).

Isten örök teremtő munkája (Jn 5,17) fokozatos kibontakozásának néhány impulzusáról tudósít az Ige, ami csupán a végtelen, örök rend beláthatatlan tengerében néhány csepp. A világmindenség, a végtelen kozmosz, a Teremtő Isten megszámlálhatatlan milliárd teremtetett tökéletes világával van „tele” (Péld 8,27–31). Azok, akiknek Isten neve homlokukon lesz (Jel 22,4), királyként fognak uralkodni (országolni) örök korok korszakain át (Jel 22,5). Az ő királyuk a királyok Királya, a Bárány Jézus (Jel 19,16). A Mindenható megbízásából – mivel gyermekei lettek és Krisztus örökös társai (1Jn 3,2; Róm 8,13–20) talán valamelyik galaxist vagy a naprendszerek egyikét kapják birodalmul, ahol uralkodnak örökkön örökké (Mt 25,21). Fel tudod fogni...!? Micsoda jövőendő várja Isten gyermekeit!?

Istent az egek egei sem bírják befogadni. Magasságban és szentségben lakozik (Ézs 57,15), de könyörületes az emberi nyomorúságon, és vágyódik az emberekkel való közösségre. Ezért hangzik az Úr felhívása Izráel felé az Egyiptomból való kivonulás után: készítsetek nekem szent hajlékot, hogy közöttük lakhassam (2Móz 25,8). Mózes Istennel beszél a Sínai csúcson (2Móz 19,3–5; 20,18–19). Betekintést engedett neki az Úr a mennybe, és megmutatta azt a mintát, amilyenre a szent hajlékot készíteni kellett (2Móz 25,9.40). Az Úr Izráel népe közötti lakozásának alapfeltétele az volt, hogy mindent úgy kellett elkészíteni, amilyenek Mózes a mennyei mintát látta.

János, a páthmoszi látnok, is megpillantotta a mennyei helyeken a szövetség ládáját (Jel 11,19). A földön készített dolgok a mennyiek földi ábrázolására szolgálnak, azok árnyékaként jelennek meg (Zsid 8,5), de a valóság ott fent van, ami a Krisztusé (Kol 2,17), mivel Isten mindent őreá nézve teremtet (Kol 1,15–18), ami a mennyben van, és ami a földön, akár látható, akár láthatatlan.

Az Úr az Egyiptomból történő szabadulás után rendeli el Mózesnek a szent sátor építését és nem Egyiptomban. Isten nem volt hajlandó Egyiptom bálványistenei között sátrat verni, csak a szabadulás után, a Kánaánba történő vándorlás idejére. Azért hozta ki népét a rabságból, hogy vele együtt vándorolva hazakísérje őket a pusztán át az ígért földjére. Hát nem csodálatos? Te is Kánaán felé tartasz!?

A szent sátor mintájának bemutatása után az Úr minden részletre kiterjedő tervet ad Mózesnek, amely szerint kellett a munkát végezni (2Móz 25–27 r.) Az Úr közöttük való lakozásának ez volt a feltétele.

A szent sátor és berendezéseinek eredetije az örök valóságában, a mennyben van. Isten azért is készítette földi anyagból mennyei mintára, hogy bölcsessége mélységét az e világhoz kötött emberrel megértethesse.

Nem kívánom a szent sátert és annak felszerelését részleteiben tárgyalni, habár mélységes titkokat tartalmaz Krisztus és a gyülekezet vonatkozásában. Csupán néhány dologra szeretném figyelmünket ráirányítani.

A szent sátor, a gyülekezet sátora (3Móz 3,2) készítéséhez szükséges anyagok önkéntes

adományokból, ajándékokból lettek összegyűjtve (2Móz 35,4–10). Jézus Krisztus gyülekezetét önkéntes követőiből építi fel. Az Ő követése nem kényszer, de ha valaki menni akar utána (Mt 16,24–25; Mk 8,34), akkor tennie kell mindazt, amit kér. Izráel fiai a szent sátorra adott adományaikkal tovább már nem rendelkeztek, azok Isten terve szerint lettek beépítve a szent hajlékba. – Ha Krisztus követője vagy, akkor Ő rendelkezik veled!

A szent hajlék külső sátoztakarója borzbőrből készült, ami védte az időjárástól. Nem volt különösebben szép (2Móz 25,5; 26,14), de alatta értékes dolgok rejtettek, amit a külső szemlélő nem láthatott. Jézus Krisztus földi testét az emberek látták, az isteni dicsőség el volt rejtve benne (Kol 1,19; 2,9), ami csak a kárpit kettéhasadása után vált láthatóvá (Zsid 10,20), Krisztus evilági teste, az eklézsia, egyszerű, hétköznapi emberekből áll, de bennük a dicsőséges Úr lakozik lelke által (1Kor 12,7–13). A gyülekezet Krisztus védelme alatt áll, a pokol kapui sem diadalmaskodhatnak felette (Mt 16,18; Jn 17,12–15).

A koszbőr takaró alá fehér kecskebőrből készített takarót helyeztek (2Móz 26,7–13), ami a tiszta, bűn nélküli Jézust jelképezi, aki bűnt nem ismert, de bűnné lett érettünk (2Móz 12,5; 2Kor 5,21; Jn 1,38; Zsid 4,15; 9,14). Ő a tiszta, szent és igaz áldozta fel önmagát (Róm 4,6–9), azt akarja, hogy fehér ruhában, minden szenny nélkül jelenjünk meg az Atya előtt (Jel 7,13–14; 19,7–8). A szent hajlék legszebb és egyben legbelső kárpitja tíz részből állt. Sodrott lenből készült, és négy színben pompázott: fehér, kék, bíborpiros és karmazsin (2Móz 26,1–6). A kék az ég színe, a bíbor királyi szín, a karmazsin pedig a vér színe. A kárpitot (takarót) aranyszínű, kiterjesztett szárnyú kerubok díszítették. A papok a szent helyen ez alatt látták el szolgálatukat, ami titokzatosan Jézus Krisztusra mutat. Aki az egekből szállott alá, és oda ment vissza, a királyok Királya, kihullott vérével váltotta meg az ekléziát. Krisztus menyasszonyi gyülekezete az érte életét feláldozó, vérét hullató Jézust a Szentlélek által urának és királyának ismeri el. Aki hófehérre mosta bűneiből, és az ég dicsőségében készített számára lakóhelyet (Jn 14,2–3; Róm 4,25; 1Kor 12,3b).

A szent hajlékot, amelynek tetejét a fentebb látott kárpitok (sátorlapok) takarták be, negyvennyolc darab aranyozott akácfa deszkából állították össze. A deszkák hossza tíz könyök (5 m), szélessége másfél könyök (0,75 m). A deszkák csapokkal illeszkedtek hézag nélkül egymás mellé, és két csappal ezüst talpakon állottak (2Móz 26,15–25). Az egymás mellé állított deszkákat arany karikába húzott, akácfából készült, arannyal borított keresztrudak tartották össze (2Móz 26,26–30). Oldalanként öt kereszttrúd volt. Ebből négy tíz-tíz deszkát fogott össze, egy pedig mind a húszat tartotta egybe. Az ötös szám az emberi szükségét, illetve a megváltást, a kegyelmet jelképezi. Az emberi nyomorúság miatti szükség minden nemzetnél egyforma, amit csak az új világ nyitánya tüntet el. Ezek: a könny, a halál, a gyász, a kiáltás, a fájdalom (Jel 21,4). Megszüntetésükként ott áll az Isteni megváltás, melynek hordozója Krisztus öt sebéből patakzó vére. Az ószövetségi megváltás öt ezüst siklussal történt (4Móz 18,15–16). A pitvarban lévő égő oltár öt sing hosszú és öt sing széles volt (2Móz 27,1).

A szent hajlék két oldala (északi és déli) húsz-húsz deszkából állt. A nyugati oldal hat deszkából, ami a sarkokon kettőzve készült, a sarok erősítés céljából (2Móz 36,26–29). A keleti oldal nyitott volt, azt egy függöny (kárpit) zárta el.

A szent hajlék arannyal borított akácfa deszkái Krisztusra mutatnak, aki ember fiaként jelent meg (akácfa) – (Mt 8,20; 26,45; Lk 2,7; Jn 1,14; 12,23), de mint Isten Fia öröktől fogva létezik (arany) – (Jn 17,5; Kol 1,15–16).

Krisztusban, akik távolvalók voltak – a hajlék északi és déli oldalának húsz-húsz deszkája –

közelvalókká lettek, egyé tette a két nemzetséget (Ef 2,11–18), a zsidók és a pogányok örökös társak (Ef 3,6), a Krisztus testének tagjai. Mindez azért vált lehetővé, mert az Isten Fia emberré lett – a nyugati oldal hat deszkája – (2Móz 26,22) és emberi testben élte át a bűn átkának ítéletét a golgotai kereszten. A hatos szám az ember és az ítélet szimbolikus kifejezése. De a szent hajlék nyugati sarkai egy-egy deszkával kerültek megerősítésre (2Móz 26,23–25; 2Móz 36,26–29), így összesen ott nyolc deszka van. A nyolcas szám a megújulás, az újjáteremtés száma, egy új kezdet hajnalhasadása (1Móz 8,16.18; 1Pét 3,20). Jézus nem maradt a halálban, hanem dicsőségesen feltámadott. Ez tökéletes megújulás, csodálatos új teremtés.

A szent hajlék keleti oldala nyitott volt, nem zárták le aranyozott deszkákkal. A felkelő nap bearanyozta a nyílást elzáró csodálatos szép kárpitot (függönyt), keskeny nyílásán pedig sugara a szentélybe hatoltak. Az új nap hajnala keleten virrad, aminek előhírnöke a hajnalcsillag. A keleti bölcsek az új király csillagát keleten látták felragyogni. (Mt 2,2), Jézus Krisztus ama fényes hajnalcsillag (Jel 22,16), akinek bármelyik érkezése új nap kezdetét jelenti. Így volt az eklézsia életében, és így van ez az egyén életében is (2Pét 1,19).

A szent hajlék két részből állt. A keleti a nagyobb, a szenthely vagy a szentély, amit egy függöny (kárpit) választott el a szentek szentjétől (2Móz 26,31–37). Mindkét függöny (ajtó) egyformára készült: kék, bíbor, piros, karmazsin és sodrott (fehér) len, a kerubok pedig arany borított akácfa-oszlopokra voltak erősítve. Az ezüst a megváltás, az engesztelés jelképe (2Móz 30,11–16; Mt 26,15; 27,3; Zak 11,12). Krisztus megváltói munkája az alapja az üdvösségnek.

Hát nem különös ez az arany hajlék – szent sátor –, ami egy körülkerített udvarban (pitvarban) állott, amelynek hossza száz sing, szélessége ötven sing és szőnyegek (kerítése) oszlopainak magassága öt sing (2Móz 27,9–18). A pitvarban állt az égő áldozati oltár (2Móz 27,1–8; 38,1–7) és a papok tisztálkodására szolgáló mosdómedence (2Móz 38,8; 30,17–21).

A szent hajlék első, nagyobbik részén a szentély északi oldalán volt a szent kenyerek asztala (2Móz 25,23–30; 37,10–16). A déli oldalon a hétágú gyertyatartó állt (2Móz 25,31–40; 2Móz 37,17–24) a függöny előtt, amely elválasztotta a szentélyt a szentek szentjétől, ez volt a füstölő oltár (2Móz 26,33; 30,1–6).

A szent kenyerek asztala akácfa-ból készült és arannyal volt bevonva (2Móz 25,23–24), ami előre mutatott Krisztus emberi és isteni lényére. Az asztalon állandóan tizenkettő, finom búzalisztból készített kovásztalan kenyér volt (2Móz 25,30; 4Móz 4,7), amit a papok fogyaszthattak el (1Sám 21,6). A tizenkettő az Isten országának kiterjedését szimbolizáló szám. (Tizenkét pátriárka, tizenkét tanítvány, tizenkettő a mennyei Jeruzsálem alapmérteinek száma).

Jézus önmagát nevezi az élet kenyérének (Jn 6,48–58), ami a szent helyen szolgáló papok eledele. Az eklézsia, az új szövetségi papság szolgál a szent helyen (1Pét 2,9) és táplálkozik az arany, a királyi asztalon lévő szent kenyerekből (1Kor 11,24; Mt 26,26). Aki nem eszi e kenyeret, abban nincs élet (Jn 6,53).

A hétágú gyertyatartó (mécs, lámpa) egy tálum (kb. 59 kg) tiszta, vert aranyból készült művészi mestermunkával (2Móz 25,31–40), gazdag díszítéssel. A lábazatból kijövő középső szárból két oldalra három-három szár nyúlik. Mindegyik tetején mandulavirág alakú kelyhekkkel és arany mécsesekkel. Egy darab aranyból készült, apró kalapácsütésekkel formálódott Bésalél művészi keze alatt (2Móz 37,1.17–24). A szentélyen nem volt ablak, így benne sötét volt. A pap nem végezhetette a szolgálatot, de az arany gyertya (mécs) tartón hét mécses világított, amely beragyogta az arany deszkákat és a pompás kárpitokat. A papi szolgálat ennek a fényénél történt. – Jézus Krisztus az, aki világosságul jött erre a világra (Jn 1,9–10; 8,12; 9,5) és a gyülekezeti közösségnek is Ő az igazi fénye (1Jn 1,5–7). Benne nem volt semmi hamis fény. Ő tökéletesen

bemutatta a mennyei Atyát (Jn 14,9; 12,45). Krisztus gyülekezetének is ez a küldetése (Mt 5,14–16), mert az Úrtól nyerte a világosságot (2Kor 4,6). A páthmoszi látnok a megdicsőült Krisztust a hét arany gyertyatartó között látja járni (Jel 1,13.20). Ő vigyáz rájuk minden korszakban, és ő tartja kezében a hét csillagot (nem mécset), mint a hét gyülekezet angyalát (küldöttjét).

A szolgálatot teljesítő papok naponta megtöltötték az arany mécseket friss olajjal, mert azoknak az Úr parancsa szerint szünet nélkül kellett világítani (2Móz 27,20–21; 3Móz 24,2–4). A világításhoz tiszta, sajtolt faolajat (olajfabogyót) használtak. Krisztus lénye teljes volt Szentlélekkel, mivel Isten Őt kente fel (Ézs 61,1; Lk 1,35; Mt 1,20; Jn 20,22). Krisztus népe a Szentlélek által útmutató világosság a bűn sötétjében. Tragikus sors vár azokra, akiknek a legszükségesebb időben fogy ki az olaj lámpásaikból és nem lesz tartalékolajuk (Mt 25,1–13). Ezért a páli felhívás: teljesejdetek be Szentlélekkel, a Szentlélek olajával (Ef 5,18).

Az arany gyertyatartó alaphól kiinduló, középső szárából nyúlik ki a hat ág. Az eklézsiával egy test Jézus Krisztus (Ef 5,30), Ő belőle „nőtt ki”, Ő tartja össze, belőle árad az élet lelke, mint a szőlőtőből az élet nedve a vesszőkbe (Jn 15,1–7). Aki róla leszakad, az nem él, már nem tagja Krisztus testének.

A szentélyben a szentek szentjét elválasztó kárpit előtt állt a füstölő oltár, ami egy sing széles, egy sing hosszú és két sing magas volt, akácfából készült arany borítással (2Móz 30,1–10). A főpap az égő áldozati oltárról eleven szent és vért vett, amivel belépett a szentélybe, hogy Isten előtt megjelenjen a népért, mint áldozatot bemutató és közbenjáró. A szénnel (parázssal) meggyújtotta az oltáron lévő tömjént, a vérrel pedig megkente az oltár szarvát, miközben a mécseket reggel rendbe szedte, este pedig olajjal feltöltve felrakta a mécestartóba. Az oltáron szüntelen illatos tömjénnek kellett füstölni (2Móz 30,8). (A szenthely, a szentély és a szentek szentje elrendezése a Zsidókhoz írt levélben első és második sátorként kerül értelmezésre (Zsid 9,6–8; 10,11). Az első sátorba mindenkor bejáznak a papok az istentisztelet végzésére, a másodikba azonban a főpap is egy évben csak egyszer mehet be.)

Az arany oltáron csak emlékeztető utalás történik arra, hogy az égő, áldozati oltáron ezidőben van az áldozat bemutatása, itt pedig jó illatú tömjénfüst száll Isten trónja felé. Krisztus áldozatát, aki a saját vérével ment be a mennyei szentélybe (Zsid 9,11–12.23–28), Isten jó illatként fogadta. Örök főpapként jelent meg, hogy közbenjáró legyen érettünk, az Atya előtt és ült Isten jobbára (Zsid 10,12; 1Jn 2,1–2; Róm 8,24) – Krisztus testének tagjai által az Ő jó illatját akarja megjelentetni minden helyen (2Kor 2,14–16) úgy az üdvözülendők, mint az elkárhozók között. Kicsoda alkalmas erre?!

A megdicsőült Krisztus közbenjár mindannyiunkért az Atya trónja előtt, mert ismeri emberi nyomorúságunkat és a kísértést. Közbenjáró imádságát már elkezdte e földön (Jn 17,9–26), példát hagyván követőinek, mint teste tagjainak (1Kor 12,26; 2Thes 3,1–4; Jak 5,13–16; Ef 6,18–20)

...most emeljük tekintetünket a páthmoszi látnokkal a mennybe. Ott áll az arany oltár mellett Isten angyala. Arany tömjénezőt tart kezében. Adatott neki sok tömjén, hogy tegye a szentek könyörgéseivel az arany oltárra, amely az Isten királyi széke előtt van. A tömjén füstje a szentek könyörgéseivel együtt száll fel Isten elébe. (Jel 8,3–4). Bár tisztulna meg az arany oltárról vett parázs érintésével az eklézsia minden tagjának ajka úgy, amint Ézsaiás élte át (Ézs 6,6–7).

Ugye, kezdted megérteni, hogy Isten sátora hogyan volt és van az emberek között a választott nép életében? Miért kellett mindent pontosan a mennyei mintára készíteni, és hogy a földiek csupán

árnyékai a mennyei örökkévalóknak. A valóság Krisztus, a menny szeme fénye, élet, amelyet a mennyből alászállt kenyér ad, áldozata a legjobb illat Isten előtt is. Igazi fény, mint a mennyei trón előtt a hét lámpás (Jel 4,5) Megdicsőült Báránya Istennek (Jel 5,12), aki ott jár az Úr napján a gyülekezeti gyertyatartók között (Jel 1,9–10; 13,20). Ott van az illatozó aranyoltárnál, mint közbenjáró az Atyánál (Jel 8,3–4). – A vándorlás idején Krisztus a Szentlélek által van jelen a gyülekezetben, mint mennyei fény, mennyei táplálék, mennyei illat, de ugyanakkor ott van a mennyei helyeken is mint vőlegény. Az arany város „első sátora”, a szent hely, a szentély, ami a kárpit széthasadásával egy nagy, tökéletes egységgé formálódik és megjelenik úgy, mint a mennyből alászállott mennyei Jeruzsálem, az arany város, ami nem más, mint Krisztus menyasszonyi gyülekezete, a Bárány felesége (Jel 21,9)

KÖRKÉP

Humán erőforrás fejlesztés • Kovács Zoltán

%Változnak az idők, változnak az emberek. Régen a tudásunkat, ismereteinket kellett fejlesztenünk, ha jutni akartunk valamire, ma önmagunkat. Különféle lehetőségek adódnak az önfejlesztésre, de valahogy mind egy kaptafára megy. Az utóbbi időben nekem is volt alkalmam találkozni az önfejlesztő tréning különböző formáival. E találkozások továbbgondolásra érdemes dolgokat vetettek fel, melyek nem érdektelenek a kedves Olvasók számára sem. Nézzük meg tehát együtt, mi is a helyzet valójában az önfejlesztéssel!

Légy sikeres!

Történt, hogy tavasszal a Signal Biztosítónál, a munkahelyemen, több héten keresztül megpróbáltam reális választ adni a megyei vezető szokásos kérdésére, hogy várhatóan mennyi lesz az e heti termelés. A főnököm ebből rövid úton levonta a következtetést, hogy negatívan állok hozzá a dolgokhoz, és ígért nekem egy „nagyon hasznos” könyvet a pozitív lelki beállítottságról (plb), ami segít a problémámban. Hamarosan meg is kaptam az amerikai sikertörténet esszenciáját tartalmazó könyvet, aminek az elolvasására nem is lett volna szükségem, mert a „negatív” beállítottságomat a kollégám tanácsára egykettőre leküzdöttem. Ő ugyanis – hozzám hasonlóan – azt szerette volna, ha a realizmusom miatt nem nyúlnak hosszúra a hétfői értekezletek, hanem minél hamarabb végezni tudunk. Ezért azt javasolta, hogy a heti terv kétszeresét mondjam mindig be, mint várható termelést. Tanácsát megfogadva az értekezletek ismét rövidek és könnyedek lettek, a tényleges termelése pedig mindenkinek változatlan maradt. Amiért mégis elolvastam a sikeres könyvet, annak oka az, hogy bárányhimlővel egy hónapig táppénzen voltam májusban, és a főnököm megkért, hogy ha már dolgozni nem tudok, legalább úgy legyek hasznára az ügynek, hogy felépülésem után tartsak előadást a többieknek, hogy nekik is segítsenek az általam olvasottak.

Így hát olvastam a siker titkáról, mely a pozitív lelki beállítottság. Furcsa volt, hogy sokat beszélt a szeretetről meg Istenről, sőt igeverseket is idézett anélkül, hogy értette volna az igéket. Visszavisszatérő állítása volt, hogy a Biblia az egyik legjobban ösztönző könyv, de a lényegről, a megtérésről egy szó sem esett. Példákat hozott fel olyanokról, akiknek az élete megváltozott a Biblia hatására, továbbá betegekről, akik meggyógyultak az imádságra, de valami soha nem stimmelt.

Maga a varázsszer, a plb egyébként csak annyiból állt, hogy bármi történik veled, azt mindig

tartsd jónak, amiből valami jó süllhet ki számodra később. Soha ne add fel, hogy ez nekem nem megy, hanem mindaddig próbálkozz, amíg nem sikerül. Lényeges eleme a varázsláshoz és a helyes megvalláshoz hasonló önszuggesztió, vagyis olyan varázsigék rendszeres mormolása, mint „napról napra egyre sikeresebb vagyok” – s nem szégyellik hozzátenni, hogy „Isten segedelmével”. Ugyanakkor keleti vallásokból átvett elemek is szerepelnek a könyvben, sőt nyíltan hirdeti, hogy az okkultizmus nem is olyan elvetendő dolog. Rengeteg példát hoz fel, hogy a pozitív beállítottság hogyan teszi sikeressé az embert, de az olvasottakból kiderül, hogy a sikerre sohasem a példaszemélyek tevékenysége, hanem a szerencsés véletlenek vezettek, melyek mellett a negatív gondolkozású ember észrevétlenül elmegy, míg a pozitív beállítottságú felfedezi és kihasználja őket.

Sanda gyanúm támadt, hogy a könyv legalábbis New Age-s háttérű. Hogy megbizonyosodjak ennek igazáról, elolvastam *Pat Robertson*, keresztény szerző, „*Az új világrend*” című könyvét, melyből kiderült, hogy a plb felkent apostolai, pl. *Andrew Carnegie* és más milliomosok mind kapcsolatban álltak/állnak a New Age-dzsel. Tehát a megdöbbentő valóság: a milliók által látogatott nyugati sikertanfolyamok nem is annyira rejtetten a New Age nézeteit csepegtetik a „szerencsés” hallgatók fejébe. S ki ne akarna sikeres lenni? A mótely így akadálytalanul behatol a védtelen emberek lelkébe.

Elhatároztam, hogy előadásomban nem fogom dicsérni a plb könyvet, ehelyett elmondom a New Age-s jellegét. Végül csak a főnökömnek mondtam pár szót erről, mert az előadás elmaradt.

Aquaria

Ezzel nyugvópontra is jutott volna az ügy, ha pozitív hozzáállással nem folytattam volna erőfeszítéseimet kellemesebb munkahely keresésére. Így viszont, miután jelentkeztem egy humán erőforrás fejlesztő munkára, személyesen felkeresett *Domschitz Máttyás* pszichológus, az *Aquaria Kft.* ügyvezetője a szárnysegédjével együtt. Domschitz tisztességes, élénk észjárású ember, élmény vele beszélgetni. A segéderőként hozott hölgygel már kevésbé, mert egész idő alatt meg se szólalt. Röviden: az Aquaria sikertanfolyamok tartásával foglalkozik, az én feladatom pedig emberek szervezése lett volna a tanfolyamokra.

Olvasmányélményeim által járatos lévén a sikeres dolgokban, hamar elérkeztünk a New Age-s témához, illetve keresztény meggyőződésemhez. Domschitz úr elmondta, hogy ő ateista, és szerinte lehet ezt New Age nélkül is csinálni. Ő csak működő módszereket keresett az emberek problémáinak megoldására, és talált is többet a keleti vallásokban, amelyek vallás nélkül is működnek. Legkevésbé a kereszténységgel foglalkozott, de szerinte nem összeegyeztethetetlen a kettő, mivel ő a sikertémában óraadó az Érseki Hittudományi Főiskolán Veszprémben. A tanfolyamokon ajtókat nyit az embereknek a sikeressé tevő módszerekre, de nem adja meg a végső választ, nem zár be egy ajtót sem, hanem ezt a hallgatóságra bízta. Nem mondja, hogy mivel egy buddhista meditáció segítségével lettél sikeres, ezért higgyél is a budhizmusban – ő sem hisz benne. Tudja, hogy azt a felelősséget nem vállalhatja, hogy ő adjon választ mások helyett. A hallgató maga döntse el, hogy hisz-e a módszer mögött álló keleti vallásban vagy sem. A katolikusokkal beszélgetve egyébként azt szűrte le, hogy az imádság lényegében azonos a keleti meditációkkal.

A sikerkönyvre rákérdezve, ezt a kiadványt ő is jónak tartja, kisebb hibáktól eltekintve. A szerencsés véletleneket említve sem lepődött meg. Mint mondta, ez a pszichológiában ismert jelenség, ami létezik. Hogy honnan ered, azt nem tudják.

Láttam, hogy becsületes ember, de a tanfolyamai ártatlanságáról meggyőzni nem tudott. Ezért el sem jutottunk a munkafeltételek megbeszéléséig, hanem abban egyeztünk meg, hogy elküldi a nevelési szakfolyóiratban megjelent három cikkét, melyekben részletesen le van írva, hogy mivel

foglalkozik, s az alapján döntsem el, érdekel-e a munka.

Pár hét múlva tényleg elküldte a cikkeit. Ezekből az derült ki, hogy mégsem jó a dolog, mert bár nem hirdeti a New Age-t, de a keleti vallásokra ajtót nyitva bezárja az ajtót a kereszténység előtt. Ez a kereszténység kizárólagos voltából következik. A New Age és a keleti vallások mindent el tudnak fogadni, szerintük mindegyik vallás üdvözít, míg a kereszténység szerint csak egy út vezet az Atyához: Jézus Krisztus. Ezt meg is írtam neki. „A megtért keresztények tudják, hogy a Biblia Istene létezik, s ha a személyes Isten létezik, akkor Önnek nincs igaza. Attól, hogy egy sikeressé tevő módszer működik, még nem biztos, hogy szabad alkalmazni. Az Ön álláspontját a módszerek működése támasztja alá. Ez nem elég! Ha szükségem van valamire, az is egy működő módszer, hogy elmegyek a boltba és megvásárolom, de ugyanígy működne az is, ha ellopnam, vagy éjszaka betörnék, vagy fegyveres rablással szerezném meg. Bár mindegyik módszer működik, csak az első a megengedett, büntetlenül járható út. A Biblia ezt mondja: „Mikor... közötted jövőmondó vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ad néked, ha bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, amelyről szólott néked, mondván: Kövessünk idegen isteneket, akiket te nem ismersz, és tiszteljük azokat: Ne hallgass az efféle jövőmondónak beszédeire, vagy az efféle álomlátóra” (4Móz 13,1–3). Mivel működő módszereik vannak, ezért maradtak fenn a különféle vallások a kereszténység mellett, de ezeknek a módszereknek az alkalmazását nem engedte meg Isten az embereknek! A halottidézés is működik a Biblia szerint, de nem szabad hozzá fordulnunk. Az agykontroll vagy az okkultizmus is működik, de nem szabad vele élnünk! Ön működő módszerekre tanítja jószándékúan az embereket, s közben nem veszi észre, hogy eltávolítja őket Istentől. A módszerei a földi életben segítenek az embereknek, de utána jön az ítélet, az örök élet vagy az örök kárhozat, és a siker keresése elfordítja az embert az örök értékektől. Pedig Ön is ezek felé szeretné visszafordítani őket...”

A munkát természetesen nem vállaltam el. De így is sikeres voltam az Úr kegyelméből, mert nem estem bele a csapdába. Ha nem lettem volna bárányhímlős, akkor nem olvastam volna el a siker titkát, a pozitív lelki beállítottságot, s nem tudtam volna, hogy a Domschitz Mátyás által ajánlott feladat mérgezett. Ilyet ő sem tud, hogy siker legyen számára egy betegség... Bár tudtam, hogy elfoglalt ember, de titkon reménykedtem, hogy válaszolni fog. Nem tette. Nekem viszont segített a látogatásával és a cikkeivel, hogy összeálljon bennem a kép, valamint annak a hívő keresztényekre nem túl kecsegtető távlata.

Nehéz idők

Röviden: A fejlett társadalmakban ma elvárás a sikeresség az élet minden területén, különösen a munkahelyen. Elvárás az „erőnk és képességeink feletti teljesítés” – mire az Aquaria tanfolyamai megtanítják az embert –, s amelynek forrása a ki tudja honnan származó szerencsés véletlenek jelensége. A fejlődés útja nyilvánvalóan abba az irányba vezet, hogy a jobb állások betöltéséhez hovatovább kötelező lesz sátáni ihletésű sikertanfolyamokat elvégezni, melyeket megtért keresztények nem végezhetnek el. Enélkül viszont nem lesznek versenyképesek a sikeressé váló munkatársaikkal szemben. Így a hívők kiszorulnak a normális munkahelyekről, és az alantas munkák maradnak számukra, ahol nincs szükség sikertanfolyamokra. Isten gyermekeinek választaniuk kell majd: vagy elhagyják az Urat (hiszen Ő nem tűri a megalkuvást a hitbéli dolgokban), vagy a társadalom peremén tengődnek örökös szegénységben és megvetettségben. Ez alól csak a vállalkozók lehetnek mentesek, mivel rájuk nem vonatkoznak munkahelyi előírások.

A sikeres könyvet olvasva meglepődtem, hogy nyugaton milyen sokan járnak ilyen tanfolyamokra, de mindez távolinak, túlzottan amerikaiinak tűnt. A pszichológus látogatása után kiderült, hogy a jelenség hamarabb begyűrűzött Magyarországra, mint gondoltam. S hogy milyen

közel van, az a Hűség gyülekezet istentiszteletén derült ki, amikor elmondtam az esetet, és a műszaki mérnök testvérünk közölte, hogy cégüknél a felsőbb vezetők már el is végeztek valami hasonló tanfolyamot. Testvérek! Itt az ideje, hogy elgondolkozzunk, hogy felkészülten érjen minket a pillanat, amikor a cégünk be akar iskoláztatni minket egy sikertanfolyamra.

Pat Robertson könyve segítségével üdvtörténeti háttérbe tudjuk helyezni a jelenséget, ami valójában a New Age világméretű előretörése. A New Age szeretetet, békességet, toleranciát, továbbá sikert és egészséget hirdet Isten nélkül. Az ő istenük valamilyen kozmikus erő, ami minden vallásban megnyilvánul szerintük. A New Age segítségével megvalósul az emberiség évezredes álma, a világméretű egység, hiszen minden és mindenki jó lesz, bármiben higgyen is. Mivel minden vallásból átvesz elemeket, ezért csak az egyistenhívő vallások állnak szemben vele, vagyis a kereszténység, a júdaizmus és az iszlám. A keresztények közül is csak a megtértek nem tudják elfogadni a New Age zavarba ejtő egyvelegét, hiszen a katolikusok rendszeresen együttimádkoznak a dalai lámával, és Domschitz ott tanít a hittudományi főiskolájukon.

Robertson szerint a társadalomban mércévé váló mindent elfogadás számára kényelmetlenné fog válni a keresztények elutasító magatartása. Először csak nemkívánatossá válik a hittérítő tevékenység, később tiltottá és üldözendővé. Így lesznek üldözöttekké a keresztények a jelenleg egyre nyitottabbá váló társadalomban, melyben egyelőre még szóba sem jöhet a keresztényüldözés. Az üldözést a hivatalos kereszténység fogja salonképpé tenni azzal, hogy nem száll szembe a New Age-dzsel, így a hithű keresztények a társadalomra káros szektásokká minősülnek, akik háborúságot szítanak az egymással immáron békességben élő emberek között. Kialakul az utolsó idők hamis világvallása, és megvalósul az ige: „Mert amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jő rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképpen meg nem menekedhetnek” (1Thes 5,3). Amikor megvalósul az emberiség egysége és az Isten nélküli földi mennyország, akkor fog az Úr beavatkozni a világtörténelembe, elragadja Övéit, s kezdetét veszi az emberi sikerességből gúnyt űző nagy nyomorúság időszak. A Mindenható soha nem hagyja el a Benne bízókat!

A New Age világméretű előretörésének legfontosabb eleme a sikeresség irodalmának és tanfolyamainak térhódítása. Senki nem akar új vallásban hinni, de a sikeresség módszertana észrevétlenül, s így ellenállás nélkül teszi New Age-dzsessé az elővigyázatlan embereket.

Kövessük Mózes!

Erről a témáról már hónapok óta akartam írni, csak mindig elmaradt egyéb teendőim miatt. Hogy most mégis hozzáfogtam (a sikerrecept is azt mondja: csináld most, és ne halogasd), ahhoz az adta a végső lökést, hogy október végén részt vettem a Signal Biztosító „A siker útjai” című országos találkozóján, amin gyakorlatilag mindenki megjelent, aki egy kicsit is számít a cégnél. A rendezvény végén minden munkatárs ajándékba kapott egy sikerességre tanító könyvet (Maximális teljesítmény). Ez a könyv is sokat hivatkozik a Bibliára, utolsó fejezete pedig „A szeretet hatalma” címet viseli. Mondanom sem kell, hogy ez is New Age-s alapon áll. Tanfolyamra még nem íratnak be, önképző módon viszont már az egész cég lehetőséget kapott a „hasznosításra”. Az ezt követő értekezleten pedig a főnököm kitalálta, hogy mindannyian tartsunk egy-egy fejezetből előadást, s így dolgozzuk fel az egész könyvet. Lehet, hogy az Úr bizonyágtételi lehetőséget készít számomra?

Ez volt a harmadik találkozásom a sikerrel az idén. Valószínű, hogy kedves Olvasóim is találkozni fognak vele, talán nem is olyan soká. Mindenesetre el kell gondolkoznunk, hogy mit választunk. Kövessük Mózes, aki példát mutatott mindenkinek, „inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett”

(Zsid 11,25–26). Jutalmunk az Úrnál van, és ez többet ér a földi kincseknél!

Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét! **(Gal 6,2) • Bernhardt Gyula**

Az Úr Jézus megváltó és embert átformáló munkája nagy változást hoz létre mindazokban, akik átadják az életüket Neki. Akik azelőtt önmagukkal voltak elfoglalva, és csak egyedül a saját érdeküket nézték, egyszerre kezdenek érzékenyek lenni a mások sorsa iránt is. A fenti igében is olvasható, hogy a hívő ember mindinkább rájön arra: a saját dolgai mellett igeszerű egymás terhét, gondját is vállalni.

Ez a program, amelybe az Úr mindnyájunkat be akar vonni, többnyire fellelhető gyülekezeteinkben. Láthatjuk, hogy testvéreink igyekeznek felkarolni azokat, akik erre rászorultak. Megkapó esetekkel találkozhatunk: testvéreink segítik egymást fizikai és szellemi gondjaik megoldásában. Kisebb csoportokba szerveződve látogatják és segítik a rászorultakat. Vannak azonban olyan esetek is, amikor egy-egy idős testvérünk folyamatos ellátásra szorul. Közösségünk már a kezdetekkor felismerte, hogy létre kell hozni a gondozásra szoruló idős testvéreink szeretetotthonát. A régi Apostoli Hitet olvasgatva láthatjuk, hogy a harmincas években élő hittestvéreink milyen áldozatkészen támogatták – az akkori nehéz anyagi körülmények ellenére – filléreikkel és terményeikkel ezeket az otthonokat. Gondolataimat a Kadarkúton levő idősek otthonában írtam le. Abban az intézményben, amit a jó Isten segítségével, s sok-sok testvérünk áldozathozatalával és munkájával közösségünk létrehozhatott. Ha úttörő elődeink, *Sebestyén testvér* és a többiek, bejárhatnák az épületet, igencsak elcsodálkoznának azon a szervezetségen, felelős munkán, ami ennek az otthonnak a falain belül történik. Szakképzett személyzet, a technika sokféle eszköze található itt. Az otthon és a közösségünk vezetői azonban tudják, hogy az itt élőknek nemcsak fizikai szükségük van. Újra meg újra felmerül, miként lehetne hathatósabban munkálkodni az idős emberek lelki békéjén.

Az Úr látta és látja ezt a törekvést, és már eddig is többeket mozgósított, hogy segítsenek ezt a nemes feladatot végezni. Nekem is megadatott, hogy az itteni testvérekkel együtt lehessek, és foglalkozhassunk az Úr dolgaival. Nagyon nagy vágyakozást és szomjúságot tapasztalhatunk itt a lelkiek iránt. Búcsúzáskor nem tudjuk, hogy ki nyert több áldást, az otthon lakói, vagy az, aki közöttük szolgálhatott. *Kincses testvér*, az otthon vezetője, mindent megtesz, hogy a lelkimunkára érkező testvérek a legjobb hatásfokkal végezhesék szolgálatukat.

Öröndetes jelenségekről is kell beszélnünk. A mi kedves testvéreink közel egy éve imacsoportba szerveződve vállalták, hogy az otthonuk ügyes-bajos dolgait folyamatosan az Úr elé viszik. 15–20 testvér állhatatosan imádkozik a szeretetház vezetőiért, az alkalmazottakért és az itteni betegekért. Ha imakéréssel fordulnak hozzájuk, akkor buzgó szívvel elmondják ezt annak, aki az imákat meghallhatja. Isten törődik a folyamatos lelkigondozással, és az otthon lakói közül is mozgósít erre a szolgálatra. Örömmel lehettem tanúja annak, hogy a reggeli, az ebéd és vacsora alkalmával a hálaima, az éneklés és a bibliai gondolatok felolvasása hallatszik. Esténként hol az imateremben, hol valamelyik szobában gyülekeznek össze testvéreink, hogy hallgassák Isten igéjét és buzgó szívvel áldják az Urat... Megkérdeztem az egyik aktív testvérnőt, *Szabó Lajosnét* (Ica nénit), hogy tulajdonképpen gondozott vagy gondozó? Kérdésemre szerényen ezt válaszolta: „Úgy gondolom, testvérem, hogy az Úr a részemre a gondozott gondozó megtisztelő feladatot adta.”

Áldja meg az Úr mindazokat, akik felelősséget éreznek az itt élő idős emberek lelkigondozására.

Segítenek, hogy az életútjuk befejező szakasza győzedelmes legyen, mert felismerték, hogy csodálatos dolog és Istennek tetsző szolgálat az egymás terhének hordozása. Amikor olvasod ezeket a sorokat, kérd az Urat buzgó imádságban, hátha neked is ad valamit ebből a munkából!

KÖZÖSSÉGÜNK HITELVEI

Ez a cikk egy, a gyülekezettel kapcsolatos, négy részből álló tanulmányorozat első része. Maga a sorozat a következő témákat öleli fel:

I. rész 1. *A gyülekezet ismertetése* (fogalma, jelképei, alapítása, tagjai) 2. *A gyülekezet feladata*

II. rész 3. *A kegyelmi eszközök (szertartások): a bemenítés és az úrvacsora* 4. *A gyülekezeti istentisztelet*

III. rész 5. *A gyülekezet szervezete: vezetősége, tisztségviselői és azok kirendelése*

IV. rész 6. *A gyülekezeti fegyelem*

E tanulmány alapját az *Evangéliumi Keresztyének – Pünkösdiék – Hitelvei* c. kézirat képezi, melyet Fábián József testvér 1969–70-ben állított össze. A kézirat anyagát részint átdolgoztam, részint kiegészítettem. Tettem ezt azzal a nem titkolt óhajjal, hogy a szöveget lelkipásztori értekezleteken, munkaközösségben csiszoljuk végleges formára.

I. A gyülekezet • Telegdi József

Az Úr Jézus Krisztus – földi életében – nem szervezett gyülekezetet, a jövőendő gyülekezet magját azonban maga köré gyűjtötte, azok nála találtak egymásra. Jézus mindenét megosztotta tanítványaival: életét, lelkét és szándékait. A legnagyobbat adta, amit adhatott – önmagával ajándékozta meg őket (Jn 17,19–20).

1. A gyülekezet ismertetése

1.1. A gyülekezet fogalma

A gyülekezet kifejezés ószövetségi értelemben alapvetően az Izráel népéhez tartozó emberek vallási-kultikus jellegű közösségét, együttlétét jelenti. A héber *káhál* szó elsősorban ezt fejezi ki (4Móz 20,6.10; 5Móz 5,22; 23,2–9), és elhatárolható a jobbra politikai-társadalmi értelemben vett közösséget kifejező *'édáh* jelentéstartalmától. {Dr. Bartha Tibor: *Keresztyén bibliai lexikon*, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, Budapest, 1993, 539. o.}

Az Újszövetség gyülekezetre vonatkozó alapfogalma a görög *ekklészia* kifejezés. Ez a Biblián kívüli, profán nyelvhasználatban egyszerűen népgyűlést, a szavazásra jogosult polgárok gyűlését jelentette. Az ApCs 19,32 és 39–40. verseiben az ekklészia ebben a klasszikus hellénista értelemben, az Artemisz-kultuszt {A rómaiaknál a görög *Artemisz* istennő neve: *Diana*.} féltő efezusi nép összegyülekezésére vonatkozik (előbb csöndület, majd törvényes népgyűlés értelmében). Az ekklészia keresztény értelmét azonban nem lehet a profán görögből levezetni, mert ott általában semmilyen vallási színezete nem volt. Az őskeresztyén szóhasználat tartalma a héber *káhálnak* felel meg, amely elsősorban Isten népének, Isten által egybegyűjtött kultikus, istentiszteleti közösségét jelenti. {Dr. Herbert Haag: *Bibliai lexikon*, Apostoli Szentszék Könyvkiadója, Budapest, 1989, 283. o.} Az Újszövetségben – ebben a fogalomkörben – az ekklészia szó kettős jelentést hordoz: jelöli 1) a hívők egy bizonyos helyen szerveződő közösségét és 2) a Krisztusban hívők összességét. {Bartha i. m. 540. o.; Nagy József: *Rendszeres*

teológiai jegyzetek II., Kézirat, Budapest, én., 85. o.; Dr. Varga Zsigmond: *Görög–magyar szótár*, Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Bp., 1992, 291. o.}

1. A gyülekezet mint a hívők egy bizonyos helyen szerveződő közössége lehet:

a) *helyi gyülekezet* (ApCs 5,11; 8,3). Egyes városokban létrejött közösségek: ezek sorából kiemelkedik a jeruzsálemi gyülekezet, amelyet „ösgyülekezetként” szoktunk emlegetni (ApCs 8,1; 11,22), de továbbiakat is megjelöl az Újszövetség hely szerint, így a kenkhreai (Róm 16,1), a korinthusi (1Kor 1,2) és a thesszalonikai (1Thes 1,1) gyülekezeteket;

b) *házi gyülekezet*, magánházban. A meghatározás eszköze nem feltétlenül a helység megjelölése, hanem a gyülekezetnek otthont adó „házigazda” nevének említése: Rómában *Priszka* és *Akvila*, Kolossében *Nimfa* adott helyet a gyülekezetnek (Róm 16,5; Kol 4,15) (lásd még 1Kor 16,19; Filem 2);

c) *egy területen több gyülekezet*. Tartományokban, országokban, de nem külső szervezeti egységben munkálkodó közösségek: a júdeai, a galáciai, a kisázsiai és a macedóniai gyülekezetek (Gal 1,22; Gal 1,2; 1Kor 16,19; 2Kor 8,1).

2) A gyülekezet, mint a Krisztusban hívők összessége jelentheti:

a) *az egész földön élő, Krisztusban hívők közösségét* (Ef 5,32), mindazokat, akik megvallják Krisztust, és istentisztelet céljára összegyülekeznek az erre megbízott vezetők alatt (1Kor 10,32, 11,22 12,28; Ef 4,11–16);

b) *a hívők egész seregét a mennyben és a földön*, akik szellemileg egyek Krisztussal mint megváltójukkal (Ef 1,22; 3,10.21; 5,23–25; Kol 1,18.24).

A gyülekezet azoknak az embereknek a közössége, akiket Isten azzal a céllal hívott ki a világból, hogy Jézus Krisztust Uruknak vallják szóval és szolgáló szeretettel, hirdessék és kövessék üdvözítő akaratát.

A gyülekezet olyan közösség, amely ugyan e földi létrendhez, de legmélyebb lényege szerint már az eljövendő világhoz tartozik. A mennyben trónoló Krisztus földön élő közössége, amelyet az Ő Lelke tölt be (1Thes 1,6); kezdete és bizonyos értelemben elővételezése az eljövendő, új kornak. {Haag i. m. 283. o.}

1.2. A gyülekezet jelképei {Az itt felsoroltakon kívül a gyülekezet további jelképei: Krisztus, ill. Isten nyája (Lk 12,32; Jn 17,6kk; ApCs 20,28kk vö. Jn 10,14–16; 1Pét 5,2k); Isten szántóföldje, ültetése (1Kor 3,9 vö. Mt 13,38k)}

a) *Krisztus teste*. A gyülekezet, amely a Krisztus testének teljessége (Ef 1,23), az Úr Jézus munkájának folytatója a földön. Ő ebben a testben ma is jelen van.

Jézus Krisztus a gyülekezet tagjaival való közvetlen, élő kapcsolatát – egy másik hasonlattal – a szőlőtő és szőlővesszők példájában tárja elénk (Jn 15,1). Jézus Krisztust ez a világ azok által ismerheti meg, akik vele egységben élnek: „...mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban” (1Jn 4,17) – Ő példakép a világban folytatott életünkhöz.

A test és a szőlőtő hasonlata egyaránt azt bizonyítja, hogy a gyülekezet nem szervezkedés, nem élettelen intézmény (organizáció), hanem élő szervezet (organizmus), amely Jézusban nemcsak él, hanem általa fejlődik és gyümölcsözik is (Jn 15,8.16). Az emberi testet sok millió sejt alkotja és mégis egy. Krisztus teste is egy, de sok millió újonnan született egyénből tevődik össze. Az ember testét a Lélek élteti, miként a Krisztus testét a Szentlélek: „Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk...” (1Kor 12,13). A gyülekezet központi szervező életereje maga a Lélek. Csak azok tartoznak valóságosan a Krisztus gyülekezetéhez – ahhoz az élő szervezethez, mely a Krisztus teste –, akik az Ő élete által élnek, és akikben az Ő Lelke lakozik, akiket Ő irányít.

b) *Isten temploma*. Az ószövetségi időkben Istent a szent sátorban, később pedig a templomban lehetett megkeresni, most azonban „nem emberkéz alkotásaiban”, hanem a hívők gyülekezetében

lakik a Szentlélek által (ApCs 7,48; Ef 2,20–22). A gyülekezet – a pogányokból és Izráelből született új nép – nem vágyálom, nem is csupán megvalósítandó program, hanem *olyan valóság, mint egy épület*. Ez nem fizikai kőből épült, hanem a Krisztus Jézusban élő hívők közössége alkotja. Krisztus gyülekezetét a Szentlélek *élő kövekből* folyton tovább *építi* (1Kor 3,16–17; 1Pét 2,5) azáltal, hogy újonnan szüli, és alkalmassá teszi Isten akaratának cselekvésére a neki hit által engedelmeskedőket. (Az *élő kő* két tulajdonságot egyesít magában: az élet dinamizmusát és a kő szilárdságát.)

Ebben a templomban a hívők lelki áldozatokkal áldoznak. E lelki áldozatok: istenimádat, bizonyágtevés Isten üdvözítő kegyelméről, és jó cselekedetekkel szolgáló keresztény élet (Zsid 13,15–16; Jak 1,27).

c) *Krisztus menyasszonya*. A menyasszony és vőlegény szeretetközösségének, ill. a házasságnak a képét mind az Ó-, mind az Újszövetség használja az Isten és az Ő népe közötti szeretetkapcsolat bemutatására (Hós 2,18 kk; 2Kor 11,2; Ef 5,25–27.32; Jel 19,7; 22,17; 21,2). Ezzel a hasonlattal félreérthetetlenül világítja meg Isten ígéje, hogy az Úr és a hívők között a legmagasabbrendű egybeszerkesztő erő a szeretet. Ez minden tettek, minden gondolatnak és indulatnak a rugója és hajtóereje. Minden, ami Isten szeretetén kívül áll, értéktelen (1Kor 13,2). A menyegző Krisztus *szétszakíthatatlan közösségét* jelöli azokkal, akiket Ő a vérén megváltott (Jel 19,7–9).

1.3. A gyülekezet alapítása

Izráel a Szentírás szerint olyan gyülekezet volt, melyet Isten szeretet által kiválasztott és kihívott a nemzetek közül, hogy néki szolgáljon (5Móz 4,37, 14,2; Ézs 43,10–12). Miután Izráel népe nem töltötte be Isten akaratát és megvetette a „sarokkővet” (Károli: szegletkő Zsolt 118,22; Mt 21,42–43), Krisztus a maga életének feláldozása által olyan gyülekezetet hívott elő, amely betölti Isten szándékát (Mt 16,18; Róm 8,29 k).

Krisztus gyülekezete pünkösöd napján a Szentlélek kiáradása által jött létre. Az ószövetségi templomhoz Dávid gyűjtötte az anyagot, de a művet utódja, Salamon végezte be. Hasonlóképpen a gyülekezet „anyagát” Jézus szerezte meg, de annak építését a Szentlélek végzi. Ezt a munkát Jézus az apostolok által kezdte, akik tanításuk, fáradozásuk révén rakták le az újszövetségi gyülekezet fundamentumát: „...ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára” (Ef 2,20).

1.4. A gyülekezet tagjai

A gyülekezet lelki testvériség, ahol Krisztus Jézusban megszűnik a társadalmi, gazdasági, valamint a férfi és nő közötti különbségtétel (a tizedik parancsolat tiszteletben tartása mellett) (Gal 3,28).

Krisztus gyülekezetét azok a tagok képezik, akik gyermeki bizalommal hisznek az evangéliumban, a megváltásban, bűneik bocsánatában, és engedelmesek a Szentlélek vezetésének. Egyszóval, akik újonnan születtek (Jn 3,3–5; ApCs 2,47, 5,13–14). Az első gyülekezethez a *hívők* csatlakoztak. A későbbi időszakokban az egyház elhajolt az apostoli kor gyakorlatától, de minden időben voltak, és ma is vannak olyan keresztény közösségek, akik ragaszkodnak a bibliai gyakorlathoz.

A legnagyobb óvatosság mellett is kerülhetnek a gyülekezetbe megtéretlen, képmutató elemek, sőt a hívők közül is megcsalhat egyeseket a sátán, akik sok bajt és vizályt okoznak. A gyülekezet feladata, hogy az Ige tanításával, lelkipálcázással és a gyülekezeti fegyelem gyakorlása által őrizze meg a szentségre hivatott nép evangéliumi tisztaságát (Mt 18,15–17; ApCs 20,28–30).

A keresztényeket hívőknek (ApCs 4,32), az Úr útja híveinek (Károli: ez út követői ApCs 9,2), tanítványoknak (ApCs 14,21), megszentelteknek (1Kor 1,2), kiválasztottnak (1Pét 1,1) is mondja az ige.

2. A gyülekezet feladata

2.1. Az evangélium hirdetése

A gyülekezet feladata az evangéliumot hirdetni minden népnek az egész világon (Mt 28,19–20), s ezáltal hitre és üdvösségre vezetni az embereket (Róm 1,16–17; 10,17). A gyülekezet Krisztus menyasszonya, akinek közreműködésével a Szentlélek adja az élet vizét a szomjazóknak (Jel 22,17). A gyülekezet az a vendégfogadó, ahol a világ és a bűn által összetört életeket az evangélium borával és a Szentlélek olajával gyógyítják (Lk 10,30–37).

A gyülekezet só, világosság és hegyen épült város (Mt 5,13–14).

Só – erkölcsi életével és tanításával, az evangélium erejével feltartóztatja a Sátán törekvését, hogy az ne tudja a jót és nemest rossznak, a hitványt és a bűnt erénynek minősíteni.

Világosság – az evangélium fényével meg tudja különböztetni a jót és a rosszat. Nem engedi a sátán törekvését érvényre jutni, valamint az élet és halál kérdésében az Ige kijelentésén alapuló igazságokat képviseli az ezen kérdésekben tájékozatlan világban.

Hegyen épült város – feladata és szolgálata van az őt körülvevő társadalomban. Ezt a feladatot az Úr Jézus jelölte meg: „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket...” (Mt 5,16) A jó cselekedetek és szolgálatok területe nemcsak a gyülekezet, hanem a társadalom is, ahol a gyülekezet él. A gyülekezet hegyen épült város, mert az ingathatatlan és örökké megmaradó Kősziklán, Sarokkőn, Jézus Krisztuson alapul (Ef 2,20).

A gyülekezet Pál apostol szerint „...az igazság oszlopa és erős alapja” (Károli: erőssége 1Tim 3,15), mivel a keresztény hit alapvető tanítása, a Krisztusról szóló evangélium a gyülekezeten, mint tartó pilléren nyugszik. Az igazság oszlopa, mert az „Igazság”-ra épült (Jn 14,6), mindig és mindenütt az igazságot hirdeti. Az igazság erőssége, mert a sátán támadásaival szemben minden időben győztes marad (Mt 16,18; Róm 1,16). A gyülekezet tagjainak személyes harcai és megpróbáltatásai között „erősség” a gyülekezet, hiszen „ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi” (1Kor 12,26).

2.2. A közös hit gyakorlása

A gyülekezet Isten gyermekeinek közössége, ahol minden tag Istent atyjának ismeri, és ahol Isten az Ő atyai gondoskodását és szeretetét kifejezheti gyermekei iránt. A gyülekezet tagjai Istenbe vetett hitüket Isten gyermekeihez illő cselekedetek gyakorlásában fejtik ki (Ef 2,10).

TEKINTETTEL

Ismerjünk meg más hívő testvéreket, közösségeket! Töprengjünk a magunk gondjairól! Olvassunk, lássunk, halljunk! – művészi alkotásokról.

Köszönjük, jól vagyunk – karácsonyi beszélgetés a Kincses család négy tagjával • Koncz Sándorné

%A karácsony a szeretet ünnepe: Jézus születésére emlékezik ilyenkor a kereszténység, akiben a Mindenható megmutatta irántunk érzett végtelen szeretetét. Ugyanakkor a család ünnepe is: ezekben a napokban újra és újra átéljük az összetartozás, az egymás iránti figyelem, az ajándékozás örömét, feltöltődünk és új erőt nyerünk a mindennapok harcaihoz.

A család fogalma azonban nem mindenki számára jelenti ugyanazt: szülőket, gyermekeket,

esetleg unokákat. Közösségünkben van egy olyan család, akikről sokan tudunk, akikre sokan féltve imádkozva, szeretettel gondolunk: ők a Kincses-gyerekek. Nyolcan vannak, s egymásnak jelentik a szűkebb családot, a gondoskodást, odafigyelést, a másikért való imát, az együttlét örömét, a napi sikerek és kudarcok megosztásának lehetőségét, a biztatást és vigasztalást. November 18-án *Kázmér István* testvérénél találkozhattam a család egyik felével, Budapesten. Ezen a napon volt az Agapé gyülekezetben a „Ne vess nap” című gyermekprogram, utána látták vendégül Kázmér testvérék *Anitát* és a három „kicsit”: *Noémit*, *Barnabást* és *Dávidot*. Mindennapjaikról, életükről beszélgettünk.

Szülők nélkül, de együtt...

Édesanyjukat hat éve, apjukat 1998 májusában veszítették el. Dávid, a legfiatalabb ötéves volt, amikor a család anyja nélkül maradt, a többiek alulról fölfelé: *Barnabás*, *Noémi*, *Péter*, *Máté*, *Balázs Ildikó* és *Anita* egy-két év különbséggel születtek.

A nehéz időkről kérdezni se könnyű, ám Anita egyszerűen és ésszerűen válaszol: – Tudomásul vettük a változást, a tényeket élnünk kellett, tettük a dolgunkat mindannyian: iskolába jártunk, tanultunk, hét végén elvégeztük a házimunkát ugyanúgy, mint más családok.

A „családfő” és a „kicsik”

A nagyobbak, Ildikó és a fiúk is, segítették, támogatták kisebb testvéreiket, ám a családfő rangja és felelőssége egyértelműen Anitáé. Ő a legidősebb, kezdetektől úgy alakult a helyzet, hogy ezt a szerepet neki kellett vállalnia. Foglalkozását tekintve ma már tanítónő, közben végezte el a főiskolát Kaposváron. Tud bánni a gyerekekkel, szereti a foglalkozását, de ez a helyzet mégis más.

Ahányszor eddig találkoztam vele, a három legkisebb testvére körülötte volt. Anyjuk, barátjuk, foglalkozik velük, gondja van rájuk. Arról faggatom, segítenek-e a házimunkában ők is, van-e valami konkrét feladatuk otthon.

– Mindegyik segít – dicséri őket. Noémi mosogat, felmos, ez a kedvenc tevékenysége, ő már 8. osztályos. Barni 13, Dávid 11 éves, mindent megtesznek, amire kérem őket – mondja. A fiúk a dicsérő szavakat hallva élénken bólogatnak. Anita folytatja: – Dávid ugrik, neki nem kell semmit kétszer mondani. – Én meg egyből megcsinálom – szól öntudatosan Barni. Csodálom Anitát, ahogy megállapítja: – Nem várhatom el, hogy felnőtt módjára gondolkodjanak és viselkedjenek. Így is más az életük, sokkal nagyobb a felelősségtudatuk, mint más, hasonló korú gyereké, ezt nap mint nap látom az iskolában.

Mindenki egyéniség

Arról is beszélgetünk, mivel foglalkoznak a nagyobbak, ki mit csinál szívesen, hogy megy a tanulás. Anita a helyi általános iskolában tanít, alsó tagozaton. Ildikó a nagyatádi városi tévénél szerkesztő. Balázs már kirepült, a nyáron megnősült (felesége *Orbán Henriett*). Várpalotán laknak. Máté túl van az érettségin, készül a felvételire, közben fizikai munkával pénzt is keres. Péter még kollégista, ebben a tanévben fog érettségizni, őt a nyelvek érdeklik. Noémi is gimnáziumba készül Kaposvárra, azt mondják róla a többiek, hogy igen sokoldalú: az iskolában többféle szabadidős tevékenységben részt vesz: szakkörre jár, tagja az énekkarnak, a sportban is jeleskedik. Ő állítja magáról, hogy a számítástechnika érdekli leginkább, és olvasni is szeret. Barnit és Dávidot a mozgásos sportok, a kirándulás és a számítógép vonzza. Barni versmondásban is sikeres, eljutott a megyei döntőig.

– Mindegyik jó tanuló, bár a fiúkat kicsit nógatni kell – vélekedik Anita.

Az Úr lábainál

Hitük megéléséről, gyakorlásáról beszélgetve elmondják, hogy Kadarkútra járnak imaházba. Ott nagybátyjuk, *Kincses József* testvér a lelkipásztor. Neki és feleségének sokat köszönhetnek, hálások nekik mindazért, amit tettek értük. Reggelente együtt imádkoznak iskolába, munkába indulás előtt. Esténként közösen olvassák a Bibliát. A kicsik rögtön közlik: – és persze, külön is...

Mindenki mást kedvel: Noémi Ruth történetét, Naómit emlegeti szívesen, Dávid Jézus életét, az evangéliumokat, Barni az Ószövetség történeteit olvassa inkább.

Szülőföld, otthon

A szelíd lankájú Somogyban, Kaposvár környékén található Lábod, a szülőfalujuk. A fiúk sok mindent tudnak és szeretettel beszélnek róla. Halastó-rendszer húzódik a határban (nemrég telepítettek oda vidrákat már megszülettek a kicsinyek is. Sok az erdő, több kastély maradt előző korszakokból, Kadarkút is), a Széchenyiek birtoka volt ez a vidék. A község története az Árpád-korig nyúlik vissza. A helyi adottságok, a lovaglás és a vadászat sok külföldit is vonz. Ebben a szép faluban van a házuk, amit a szülők 18 éve vásároltak. Először kisebb volt, majd ahogy szaporodott a család, bővítették ötszobásra. A gyerekek jó gazdaként viselnek rá gondot. Az idén sikerült kívülről tatarozni, belül is festés, mázolás, bútorok pótlása és cseréje történt, szép függönyöket raktak föl. A pénz beosztásáról kérdezem őket.

– Közösen beszéljük meg az anyagiakat is, megpróbálunk okosan gazdálkodni.

Mindegyikünknek vannak igényei, ezeket azonban a lehetőségeinkhez mérjük. Hála az Úrnak, nagyobb anyagi gondjaink nincsenek – mondja Anita.

A támogató Közösség

Örömmel, Isten, a gyülekezetek, a testvérek iránti hálával mondhatom, hogy Közösségünk neve csupa nagybetűvel írható, amikor a Kincses-család támogatásának tényei kerülnek elő. Erről a következőket hallottam tőlük: – A testvérek, a gyülekezetek a kezdetektől a mai napig mellettünk voltak és vannak lelki támaszként, barátilag és anyagilag is. Több rendszeres támogatónk van, gyülekezetek, testvérek. Sok meghívást kaptunk és kapunk a mai napig, szinte az ország minden gyülekezetének a szeretetét érezzük, hívnak bennünket. A kicsiknek néhány kiránduláson módjuk volt részt venni, külföldön is voltak. Sok barátunk van Pécestől Budapestig, az Alföldön is, hívnak minket és örülnek nekünk.

Jó érzés volt ezt hallani és leírni is az. Szép szívet melengető karácsonyi ajándék ez mindannyiunknak. Anita a többiek nevében is elmondja, hogy ezúton is szeretnék megköszönni a Közösségnek, a gyülekezeteknek, a testvéreknek egyénileg is azt a lelki és anyagi segítséget, amiben mindeddig részük volt. Köszönik a sok hívást, a kedvességet, bátorítást, szeretetet és áldozatkészséget, mellyel körülvette őket a hívők közössége.

Miközben a köszönő szavakat hallgatom, úgy érzem, hogy nekem, nekünk van köszönni valónk. Köszönjük Neked, Uram, ezt a nyolc kedves fiataalt. Anitát, Ildikót, Balázst, Mátét, Pétert, Noémit, Barnit és Dávidot, akik meg tudták fogni egymás kezét, akiknek erőt és tartást adtál, akik imádkozó szívvel tudnak józanul élni és helytállni, tanulni és dolgozni, akik kedvesek és nyitottak, elfogadnak Téged és a mi szeretetünket is. Köszönjük a belőlük sugárzó derűt és élni akarást.

A Kincses gyerekekkel jó együtt lenni, gazdagabb lesz tőle az ember. Áldott, békés karácsonyt kívánunk nekik.

Füstkarikák ördögtánca • *Kertész Angéla* (Az Örömhír 2000/2. számából.)

Ez járt körül több éven át. Szenvedélyes dohányos voltam hívőként is. Furcsa kombináció volt ez, s még furcsább vélemények és támadások értek. Többen nem tudtak hogyan viselkedni ebben az esetben, mert egyesek kételkednek az ilyen személy megtérésében is. De akire igazán odafigyeltem azokban az években, az maga Jézus volt. Aki gondos figyelemmel és türelemmel foglalkozott velem. A Vele való találkozás számomra a keresés végét jelentette – egy út végére értem, most már megpihenhetek... Feladtam minden fáradozást és próbálkozást, hogy magam hozzam rendbe az életemet. Így Isten személyesen vehetett kezelésbe. S az idő múlásával azt tanultam meg, hogy annyira értékes vagyok, hogy nemcsak a lelkemet, de a testemet is megváltoztatta. S ez a tudat forradalmat hozott az életemben.

Hajlamosak vagyunk úgy emlegetni az evangélizációt és a személyes bizonyosságtevést is, hogy lelkeket nyerünk meg az Úrnak. Közben elhanyagoljuk azt a tényt, hogy a lélek az emberben él. A test és a lélek működése, összehatása pedig szorosan összefügg. (Ma már tudományosan ismert tény például a pszichoszomatikus megbetegedés.)

A szakemberek a dohányzást a kábítószer élvezéssel és az alkoholizmussal együtt a szenvedélybetegségek közé sorolják. A dohányban levő nikotin az ember halálát okozza. Hatóságilag engedélyezett tömeggyilkos a cigaretta, s darázsfészekbe nyúl az, aki megtámadja, hiszen maga az állam bőséges adóbevételére tenné rá a kezét...

De miért is kezd el dohányozni valaki? Ki azért, mert érettnnek akar látszani, ki azért, mert fel akarja hívni magára a figyelmet. S nem mindig tizenévesen szokik rá valaki. Ismerek olyan személyt is, aki 40 évesen kezdett el cigizni. Miért? Mert a szenvedélyek által valamely hiányérzetünket igyekszünk pótolni, megszüntetni. Ami egy-két alkalommal átmenetileg megoldást hozhat ugyan, de tartósan nem. Viszont a függőség olyan gyorsan kialakul, hogy az válik nagyon hamar tartóssá. A rutin, a megszokás nagy úr – tartja a közmondás. Hívőként pedig mindennél jobban szerettem volna megszabadulni tőle.

A három év alatt, míg hívőként e szenvedély rabja voltam, új szokások kezdték uralni az életemet, amelyeket tudatosan és örömmel gyakoroltam. Ilyen volt először is a Biblia olvasása és tanulmányozása, az imádkozás. Gazdaságosan kezdtem bánni az időmmel, amelyet úgy osztottam be, hogy minél több aktivitás legyen benne és minél kevesebb üresjárat. De ami a legmélyebb hatást gyakorolta az életemre, s szokásaim megváltoztatására, a tudat, hogy Isten mindig jelen van. Lehet, hogy én nem vagyok mindig Isten jelenlétében, de Ő mindig itt van. (Hiszen megígérte, hogy soha nem hagy el.) Kezdtém szégyellni és rosszul érezni magam, amikor rágyújtottam: immár Isten előtt. Egyre valószínűbben éreztem felém irányuló gondolatait, amelyek szeretet és tisztaság voltak. Megfogant bennem is a vágy a tisztaságra, a szentségre. Egyik nap nagybetűkkel írtam fel jegyzetfüzetembe: nincs jogom tönkretenni és károsítani testemet, ami nem az enyém, hanem Istené. Drága véren váltattam meg, s minden tulajdonjog, arra, aki én vagyok – az Úré. Ebben az időben már rendszeresebben látogattam a gyülekezetet, és a testvérek Istentől kapott bölcsességgel kezeltek. A család, ahová gyakran eljártam, engedélyt adott ugyan arra, hogy rágyújtsak, de tudtam, hogy szeretnék, ha már nem cigiznék, imádkoztak velem és értem, hogy végül is el tudjam hagyni ezt a szokást, és teljesen szabad legyek. Hiszen: akit a Fiú megszabadít, az teljesen szabad lesz (Jn 8,36)!

Egyik oldalról növekedtem lélekben, örvendeztem az Úrban, a másik oldalról pedig nyomasztott, hogy bizonyosságom Isten szabadító erejéről és életem megváltozásáról nem teljes, ezért elítéltem magam. Közben az Úr egyre mélyebben munkálkodott szívemben, egyre nyitottabb és érettebb

lettem befogadni lelki dolgokat úgy, hogy a régi szokást az újak messze felülmúlták. Végül elszakadtak az utolsó szálak is: tudok és akarok dohányzás nélkül élni. Megtanultam Istenben bízni, magamat is elfogadni és megszeretni. A mérleg nyelve helyrebillent, már nem volt szükségem helyettesítő, pótló szerhez nyúlni. Szabad voltam azt tenni, ami helyes és Istennek tetsző.

Ez az én sztorim. Nem kötelező, hogy mindenki így szokják le a dohányzásról. De arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy vannak hívő testvéreink, akik továbbra is cigarettáznak, alkohollal küszködnek, esetleg még a narkóval birkóznak – nekik nem az ítéletünkre, sajnálkozásunkra vagy elutasításunkra van szükségük. Hanem arra, hogy segítsünk nekik megtanulni az új élet új szokásait. Szükségük van ránk, akik szabadok vagyunk. Segítsük őket ahhoz, hogy már itt a földön értékes és teljes életet tudjanak élni. Ne ítéljük el őket, eleget szenvednek a bűntudat miatt. Ne kerüljük őket, barátkozzunk velük, s imádkozzunk velük és értük – legyenek tudatában, hogy velük együtt harcolunk, s nincsenek egyedül.

Az Ige arra figyelmeztet bennünket, hogy kötelességünk egymás gyöngeségeit hordozni. S a test gyöngeségei – dohányzás, alkohol és narkózis – jobban észrevehetők, mint pl. a lélek gyöngeségei – féltékenységi, harag, indulatoskodás, kritika stb. Ne öltözzünk fel az én-már-rendben-vagyok-ruhába, hanem tanuljunk meg élni az Úr Jézus biztatása szerint.

Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlenekeket gyöngeségeiket hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk. Mindegyikünk a felebarátjának kedvezen, mégpedig annak javára, épülésére (Róm 15,1–2).

Emberi történet

%Móttó: „Minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs.” (Berzsenyi)

Robog velem a busz, persze, vasárnap van, gyér a forgalom. Megyek az imaházba. Ajándék ez az ünnepi reggel: simogat az őszi napsugár, jót váró, derűs a lelkem, csend, béke van bennem.

Nemsokára testvéreim között leszek, szép alkalom áll előttem, hallgathatom Isten üzenetét azok társaságában, akikkel egy vagyok lélekben, akikkel egy cél felé igyekszem a keskeny úton.

Sikerült időben elindulnom, a busz is jött hamar, pár megálló és ott leszek. Először majd hálát adok az Úrnak a szép napért, a sok jóért, amivel elhalmoz.

Mi az a hangoskodás, nyugtalanság a másik ajtónál? Látom már, ellenőrök szálltak föl, kéri a jegyet, valakivel nincs rendben a dolog. Ketten vannak, talán házaspár?

Valahogy zavarnak az ilyen jelenetek. Néhányszor előfordult már, hogy módomban volt segíteni, ugyanis tartok magamnál pár jegyet, s a kritikus pillanatban följajánlom a bajba kerülőnek ott, az ellenőrök előtt. Ők is jobban szeretik békésen rendezni az ügyet, többnyire bólintanak: jó, intézzük el így. Most azonban távolabbról szemlélem az eseményeket, már ott tartunk, hogy kéri az igazolványt, az sincs náluk. (Nem akarom elhinni.) Egyre idegesebb a hangulat, a következő megállónál le kellene szállniuk. A férfi – bátran – másképp dönt. – Ne szálljunk le! – mondja hangosan.

Közben megérkezem az imaházba. A szokott helyemre megyek, már hangzik a dicsőítő ének, egyre többen leszünk, vendégek is szép számmal, magával ragad az öröm, az áhítat. Elöttem fiatalok állnak, felemelt kézzel, buzgón énekelnek. Furcsa érzés tör rám... Láttam őket nemrég valahol, olyan ismerős a ruhájuk, hajuk. Csak nem? De már világos, ők utaztak velem egy buszon, nem volt jegyük, igazolványuk sem... Forog velem a zsúfolt terem, alig tudok figyelni valamire. Bizonyosságok hangzanak, döbbsen látom, hogy ők is előremennek... Hol is vagyok? De hosszúra nyúlik ez a prédikáció!

Lassan próbálok lecsendesedni. Az eszemmel tudom, hogy csak emberekben csalódtam, nem abban, akiért idejöttem. Kissé tompul a fájdalom, nem háborog úgy a lelkem, de sajog, lüktet belül valami. Elillan az ünnep, testvéreim.

Joggal kérdezheted, kedves Olvasó, hogy mivégre kell ilyen történetet megírni. Baj, bűn van elég a világban is. Ki épül ebből? Itt mindenki vesztes: elsősorban az Úr ügye, az összes szereplő szintúgy. Igaz. De talán hasznunkra válhat egy negatív eseten való töprengés is.

Tükröt tarthat elénk. Mit tettem volna (vagy tettem már) én ilyen vagy hasonló helyzetben? Rólam milyen történetek szólnak? Hogyan viszonyulok saját, nem egészen tiszta dolgaimhoz? Úgy tudom, semmit sem olyan könnyű elhallgattatni, mint a saját lelkiismeretünket. Ezt bizonyította számomra egy nemrég látott riportfilm, amit bűnözőkkel, gyilkosokkal készítettek. Hosszú évek óta börtönben vannak már, a tettére vonatkozóan egyiküknek sem volt büntudata. Legfőlebb azt sajnálták, hogy saját szüleiknek, szeretteiknek bánatot okoztak.

Nehéz mélyre ásni, magunkkal egyenesen, őszintén szembenézni, de bizonyára ez az igazi bűnbánat titka, így nincs más megoldás. Igaz az úrvacsorai ige: „Mert ha mi ítélnénk magunkat, nem ítéltetnénk el, de amikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.” (1Kor 11,31–32).

Kegyelem, hogy ma még megtehetjük.

CSONTROPOGTATÓ

CSONTROPOGTATÓ • *Durkó Sándor László*

%Ádvent van! Az asztalokon lévő ádventi koszorúkon vasárnapról vasárnapra meggyullad egy-egy gyertya, jelezvén, hogy nemsokára eljön a várva várt nap, a karácsony.

Vajon milyen várakozás van a szívünkben? Mit is várunk tulajdonképpen? Néhány napos nyugalmat az egész éves rohangálás után? Talán gyermekeink, unokáink látogatását, karácsonyi megemlékezését? A hozzátartozóink, ismerőseink által postán feladott képeslapokat vagy újabban a számítógépeken egy gombnyomással a világ minden tájára elküldhető e-maileket, esetleg a rádiótelefonunkon csipogó SMS-eket? És akkor az évezredzárásra még nem is gondoltunk, hisz az igazi, nem számszaki évezredforduló Szilveszter éjszakáján lesz, amely szintén várakozásunk oka lehet.

A fogyasztói társadalom legnagyobb ünnepe és profitja a karácsony. Már október vége felé tele volt a főváros karácsonyi vásárelőzetesre való felhívással. Csak költsünk, költsünk... Nagyon sok olyan bolt van, amely éves forgalmának nagyobb részét az év utolsó két hónapjában hozza össze. Számolunk, osztunk, szorzunk, mennyi a keretünk és hányfelé kellene ajándékoznunk. Ezt még tudomásul is vennénk, de a nagy kérdés csak ezután jön, hogy mit? Hiszen olyan nehéz lehetőleg olcsó, de ötletes, praktikus ajándékokat találni. A fejtörést követi a fejfájás, egészen karácsonyig. A kiadós ünnepi ebéd elfogyasztása után nem csoda, ha jön a leeresztés, sok esetben a csalódás.

Sokan úgy érzik, csak sok hűhó volt semmiért. Elfogyott a tartalék pénz is, úgy érzi az ember, hogy kifosztották...

Az egyedülállóknak, magányosoknak a karácsony a legszomorúbb ünnep. De nagyon sok családban levőnek is. Merthogy lehet valaki családban is magányos. Sokan próbálják ajándékokkal pótolni az elmaradt szeretetet, de ez mind csak pótszer. Az igazi szeretet

pótolhatatlan. Ez csak Istentől jöhet! Lehet egyszerű, szerény a karácsony, de ha a szívben isteni szeretet és békesség honol, akkor ez minden gazdagságnál, mulandó csillogásnál többet ér. Próbáljuk a lelkünket is adventi, várakozó hangulatba helyezni. Várjuk Isten szeretetét, üzenetét. Bármennyire hihetetlen, ezt karácsony előtt is kérhetjük, sőt meg is kaphatjuk. És ha ez a szeretet, békesség kíséri az adventi napokat, akkor nem kifosztottnak, hanem már a karácsonyi ajándékozás előtt gazdagnak érezhetjük magunkat. Ezt sugározva magunk körül, környezetünk is más lesz. Családunk békessége, boldogsága rajtunk múlik. Békés, boldog karácsonyt ne csak kívánjunk, hanem az isteni szeretetet továbbsugározva, adjunk!

Miről olvashatunk a karácsonyi Csontropogatóban?

Történt néhány, közösségi szintű, érdekes esemény az elmúlt, 2000. esztendőben, amelyek közül egy-egy néhány soros megemlékezést érdemel.

A cigánymisszióknak volt egy nagy konferenciája, amelyhez kapcsolódóan olvasható egy tájékoztató a magyarországi cigányokról.

Az év egyik legnagyobb keresztény eseménye volt a *Millenniumi Felvonulás Jézusért*. Ennek egy kis utószövege lesz az évezredzáró szilveszter. Ennek a beharangozása az alábbiakban olvasható.

Az Evangéliumi Szabadegyházak Millenniumi Lelkészkonferenciát szerveztek a közelmúltban.

Egy kis kószoló készült ebből is.

Természetesen nem maradhat el a gyakorló újságíró jelöltek ötödik Újságíró 1×1-e sem. Békésen megállított nemrég *D. Nagy Emma*, aki örömét fejezte ki az Újságíró 1×1-ek miatt, de fájdalommal közölte, hogy neki azt olvasván még inkább inába száll a bátorsága. Úgy érzi, hogy nem is olyan könnyű írni, de az írást megtanulni se. Elmondta szomszédasszonya történetét, s megígértem, hogy azt glosszában megírom. Igen! Majd elfelejtettem, hogy most a publikációk, vélemények kerültek újságíró szemmel terítékre. És ezek között a kritika és a glossza is. Nem tudnám letagadni, de nem is akarom, hogy ezek a kedvenc műfajaim. Valószínűleg sokan így vannak ezzel, csak ügyesen palástolják.

Az Élő Víz címlapján még a 2000. évszám olvasható. Ugye mennyire megszoktuk a 2000-es szám leírását? Már oly régieknek tűnnek az egyessel kezdődő évek, még a legutóbbi, az 1999. is. Ilyen gyorsan repülnek az évek, évtizedek! Az elmúlt, új számösszetételű 2000. esztendő is ilyen gyorsan repült el. Valaki azt mondta, hogy az utolsó időkben az idő is felgyorsul, legalább is úgy érezzük. Mint ahogy a feldobott követ a gravitáció felgyorsítja a becsapódás előtt, az időgyorsulás is hasonlóképpen történik. El kell ismerni, hogy a feltételezésben van valami. Ezért gyorsan, már az elején, Istentől megáldott ünnepeket és 2001. új esztendőt kívánok minden kedves Olvasónak.

ANDE LENGI DJI • D. S. L.

Cigányul tette fel valaki a kérdést, amely magyarul azt jelenti, hogy „tehet-e valamint a cigányság a lelki üdvéért?” Ezt olvasva felkaptam a fejem. Már a hivatalos szervek is a cigányság lelki üdvéért aggódnak?

Nem valószínű, de mostanában mind többször terítéken van a médiában a cigánykérdés. Van, aki a cigány szó helyett következetesen romát használ, némelyek csak kisebbségről beszélnek, de ez a lényegen semmit sem változtat.

Nézzük egy kicsit a roma történelmet!

Magyarország a cigány lakosság létszáma szerint Európában Románia, Bulgária és

Spanyolország után a negyedik helyen áll. Egy tíz évvel ezelőtti felmérés szerint 142 ezer magyar

állampolgár vallotta magát cigány nemzetiségűnek. Óvatos becslések szerint azonban számuk jelenleg 4–600 ezer fő, de egyesek 7–800 ezer főről beszélnek. Sokak szerint a lakosság közel 10%-a cigány. Magyarország 3200 települése közül 2000-ben élnek romák, Budapesten számuk 90 ezerre tehető.

Nyelvi és kulturális szempontból erősen tagoltak. A cigány kultúrának új keletű az írásbelisége, gond továbbá, hogy nem rendelkeznek anyaországgal, amely kulturálisan és anyagilag is támogatná őket.

Mikor és honnan vándoroltak Magyarországra?

Több hullámban, az iszlám terjeszkedés elől menekülve hagyták el a X. századtól Északnyugat-Indiát a cigányok. A Kárpát medencébe sem egyszerre érkeztek. Nagyobb számú érkezésük a XV. század elejére tehető. Több uralkodó oltalomlevelet állított ki a számukra, e menlevelek hatására szabadon mozoghattak, de beilleszkedésüket nem szorgalmazták. Rákóczi fejedelem táborában több híres primás lelkesítette a sereget.

Az oláh cigányok Havasalföldről, Moldvából a török uralom idején érkeztek. Ebben az időben már több országgyűlésen szerepelt a cigányügy. Mária Terézia és II. József is a vándorló, kóbor cigányok letelepítését tűzte ki célul.

Az 1893-as népszámlálás szerint a 275 ezres cigányság már letelepedett életmódot folytatott. Az I. majd II. világháborút követően még nehezebbé vált a cigányok élete. Hitler őket is, a zsidókkal együtt, meg akarta semmisíteni. A háború után korlátozták a vándormunkát, és ezzel együtt az úgynevezett körben vándorló közösségeket is, pedig a cigány zászlóban a kék ég alatt zöld mezőben forgó piros kerék e vándorlást jelképezte. Az 1960-as évek végétől kezdték felszámolni a cigánytelepeket, de az alacsony iskolázottság miatt a cigány lakosság nem jutott komoly munkához, és ezt a helyzetet az 1989 utáni demokratikus átalakítás csak súlyosbította.

A cigányságon belül az úgynevezett *romungro* magyar anyanyelvű cigányok a legnagyobb csoport, arányuk meghaladja a 70%-ot. A *romanit* nyelvet beszélő *oláh* cigányok aránya 20% körüli. Az ország délnyugati régiójában élő *beás* cigányok aránya 10% körüli, ők az archaikus román nyelvet beszélik.

Joggal kérdezheti bárki, hogy mivégre e cikk a cigányokról. Darázsfészekbe nyúl az ember, ha a témához közelít. Mégis beszélni kell róla, tárgyilagosan, elfogultság mentesen, hisz társadalmunk, közösségünk és gyülekezeteink részei, néhol meghatározói ők. Tudnunk kell, hogy honnan jöttek, milyen nehéz évszázados, múltbeli terheket cipelnek génjeikben, illetve a vállukon. Nem mintha mi magyarok nagyon dicsekedhetnénk. Tehát ha valakinek, akkor nekünk meg kellene értenünk őket.

Kopasz testvér vagy 25–30 éve Békésen mondott szavait nem tudom elfelejteni, amikor az uszkai cigányokkal jött szolgálni. „Testvérek, az Úr Jézus nagyon szereti a cigányokat! Sokkal jobban, mint ti gondoljátok.”

Ezt azóta az élet be is bizonyította. Közösségünkön belül néhány éve elindult a cigánymisszió, és amikor ez év tavaszán, egy országos rendezvényen, közel ezer keresztény cigányt hallhattam, amint Istent dicsérik, hát – mit ne mondjak – nagyot dobbant a szívem.

Ha az Úr Jézus ennyire szereti őket, akkor mi miért vagyunk olyan tartózkodók?

ISTEN ÚTJAI KIFÜRKÉSZHETETLENEK • D. S. L.

Magyarországon az emberek több mint 70%-a haragban van a szomszédjával. Mi ennek az oka? Nos, bizonyára idéző jelbe tett, nemzetközi hírű tolerancia szintünk. Azt elvárjuk, hogy a mi heppjeinket, öröklött vagy szerzett rigolyáinkat környezetünk eltűrje, de mi erre már nem

vagyunk mással szemben hajlandók. Hirdetés a Dunántúli Naplóban 2000 novemberében: „Rendes szomszédok mellett ház eladó...” Rossz szomszédság, török átok – mondja a közmondás is. És mint a népi bölcsességet tömörítő szólás – mondások nagy részének, ennek is igaza van. Miért lehet haragudni a szomszédunkra? Azért, mert van. Mennyivel jobb lenne, ha senkinek nem lenne szomszédja. Akkor nem kellene attól tartani, hogy biztos akkor kezdi el kloffolni a rántothúst, amikor épp hajnali álmunkat alusszuk. Előre tudjuk, hogy a falevelek tüzelését, illetve füstölését is akkor fogja kezdeni, amikor épp kiterítettük a frissen mosott ruhákat. Áthullik földünkre fáiról a falevél, melyről az ég madarai pont akkor rikoltoznak, amikor épp áhítatos csöndre vágyunk. Mert mindig akkor, amikor...

Emike ritka szelíd teremtés. Ahogy mondani szokás, a légynek se ártana. Egész életét gyermekek között töltötte, rendkívüli módon érti a nyelvüket. Él-hal a kicsiny emberpalántáért, bár neki nem adatott meg, hogy saját családjá legyen. Ezt viszont fel tudta dolgozni, és helyzetét elfogadta az Úrtól, így teljes értékű életet él. Az egyik idős testvérnővel eltartási szerződést kötött, így házas lett, a szó szoros értelmében. Szépen rendben is tartotta házikóját és környékét, de valahogy a szomszéd nénivel nem tudott kijönni. A legnagyobb hibája az volt, hogy hívő. Ezt a szomszéd néni nem tudta megbocsátani.

Emikének ez nagyon fájt. Kérte Istent, hogy adjon valamilyen lehetőséget, hogy bebizonyíthassa, hogy ő nagyon szereti a nénit, és bármit megtenne érte.

Egy kellemesen enyhe tavaszi napon, amikor mindenki a kertjében kapirgált, Emike is végezte ház körüli teendőit. A madarak a tavaszt éltették, az élet zsongott a földön és a levegőben. Egyszer csak furcsa zaj ütötte meg Emike fülét, amely úgy tűnt a szomszédból szűrődött át. Hirtelen megijedt, majd mikor meggyőződött arról, hogy nem képzelődik, erőt vett magán, és átlépve a demarkációs vonalat, rohant a szomszédba. Hát, amit látott, az minden képzeletét felülmúlta. A szomszéd néni a kerti árnyékszékbe vagy a mai szóhasználatnál élve a kinti WC-be esett és onnan kiabált már-már reménytelenül. Az általa nagyrabecsült úgynevezett világi szomszédai közül senki nem akarta meghallani a kétségbeesett jajveszékelést. A lenézett Emike viszont azonnal ott termett, és mint az irgalmas samaritánus, ellenérzéseit félretéve kihúzta a nénit szorongatott helyzetéből. Nem számított, hogy ő is nyakig olyan lesz. Csak egy volt a fontos. Kifejezni a néninek, hogy ebben a nem mindennapi, megalázó helyzetben is tiszteli és szereti. Ellátta, megfürdette, majd hazament.

Este nagyon hálás volt Istenének, aki bár nem úgy, ahogy elképzelte vagy elgondolta, de meghallgatta kérését és lehetőséget adott, hogy megtörjön a jég az őt alaptalanul gyűlölő szomszédasszonya és közte. Azóta felhőtlen a kapcsolat.

Szerencsére Isten nem egy kaptafára dolgozik. Ha így lenne, akkor a szomszédok közötti gyűlölködések rendezésére egy óriási gödörre lenne szükség, hogy abba mindenki, aki gyűlölködik, beleférjen. Nekünk, jószándékú szomszédoknak sem lenne könnyű dolgunk, mert annyi, nyakig bajba lévő között megtalálni a mi szomszédunkat, igazi kihívás lenne. Arról nem is beszélve, ha véletlenül más szomszédját húznánk ki. Így akár megduplázhathánk haragosaink számát, mert nemcsak a jószándékú szomszédal kerülhetnénk konfliktusba, aki elől kihalásztuk emberét, hanem az addig nyakig pácban ülővel is, aki jól érezte magát addigi helyzetében. Isten útjai kifürkészhetetlenek... Szerencsére az előző eset nem sűrűn ismétlődik meg. De van ezernyi más. Nyitottnak kell lennünk, és bármilyen lehetőség kínálkozna is arra, hogy szolgáljunk afelé az embertársunk felé, aki bennünket alaptalanul lenéz vagy hitünk miatt vádol, lássuk ezt meg és használjuk ki.

Gyűjtsünk eleven szentet a fejére. Közeledik a szeretet ünnepe, a karácsony. Ez is egy lehetőség. Ilyenkor az emberek nyitottabbak. Ne feledjük: Isten útjai kifürkészhetetlenek!

KRITIKA • D. S. L.

Nem tudunk kritizálni. Legalábbis aki kapja, mind úgy érzi. Pedig a színházi előadásokról, zenei koncertekről rendre jelennek meg kritikák, amelyekre az előadók odafigyelnek. Lényeges eleme a kritikának a hozzáértés és a javító szándék.

Nem szívleljük tehát a kritikát, a kritikust pedig kikiáltjuk közellenségnek. Bomlaszt, s ha mégis igaza van, akkor pedig az a vád, hogy nem igei módon teszi. Darázsfészekbe nyúl az, aki akár konzervatív, akár új hullámos, netán zenei kritikát fogalmaz meg. Most csak mint az újságírásnak egy műfaját szeretném bemutatni a kritikát. Ehhez viszont valamit kritizálni kell.

A sértődések elkerülése érdekében nem nevezem meg a helyszínt, ahol a közelmúltban az ifjúsági konferencia volt, sem a csapatot, amely a zenei szolgáltatást nyújtotta. Csupán annyi legyen elég, hogy valós alapja van az alábbi kritikának.

Összhangzattan • D. S. L.

Nincs könnyű helyzetben, aki bármilyen rendezvényt is szervez. Valakinek biztos kifogása lesz ellene, valaki érdekeit biztosan sérti. Persze, ha erre figyelnénk, akkor soha nem lenne semmilyen rendezvény. Csakhogy ma már számos helyen nagyon színvonalas rendezvények vannak, amelyek bizony feladják a leckét. A lécet ezért mind magasabbra kell tenni.

A szervezés még csak a keret. Azt meg is kell tölteni tartalommal. Minden területen a csomagolásnak és a tartalomnak összhangban kell lennie.

Ezen az őszi hétvégén a fiatalos rendezvény nem fiatalosan, hanem zűrzavarosan indult. Olyan ez, mint a rántás, ha odakozmál, akkor már nem lehet igazán jó a levesünk. Mindig kell a rendezvénynek határozott kezdet, vég és egy jó műsorvezető, aki kézben tartja a történéseket. No, és megbízható technika. Ez utóbbival sajnálatosan szinte mindenütt probléma van. Aki látott már erősítőt, azt hiszi, tud már egy egész műsort erősíteni. Pedig ez egy szakma. Ezt is tanulni kellene.

Úgymint énekelni is. Mégpedig énektanárnál. Lehet, hogy valaki östehetség, de ha több száz vagy ezer ember elé kiáll énekelni, akkor azt profi módon kellene csinálnia. Először Isten, majd a hallgatóság iránti tiszteletből. Vannak közösségek, akiket sokan lenéznak, ki tudja milyen bibliai ígék alapján, de ők nagy-nagy hangsúlyt fektetnek a profi zenei képzésre. Talán tanulni kellene tőlük. Egy bizonyos határig a profizmus hiányát a hangerővel lehet ellensúlyozni, de a vájt fülűek ezt megérik. Nemcsak a szívünk megtisztítására kellene hangsúlyt fektetni, hanem ének- és zeneszerszámunk professzionális szintű hangjaira is.

Fontos a lelkesedés, a szorgalom, a kitartás. A zenészcsapat sokat gyakorol, nem kis áldozatot hozva. Csakhogy nem elég csupán az összegyakorlás. A személyes zenei képzést ezek nem pótolják. Ezekre kellene épülnie, ha nem, akkor olyan lesz, mint az alap nélküli épület.

A zenészcsapatot hallgatva örültem, hogy régi összhangzattan tanárom ezt nem hallja. Mert talán, miután nagyon intelligens volt, nem kirohant, hanem kisurrant volna a hátsó ajtón még mielőtt az igazán színvonalas igei tanítás megkezdődött volna. A jelenlévők viszont toleránsak voltak, és ottmaradtak. Nem bánták meg. Persze, amíg az igeszóló magáról beszélt, addig többen fészengtek. Amikor viszont jött a réma, akkor egy pissenés sem volt. A profizmust könnyebb megáldani a Szentléleknek is.

És az igazi összhangzattan pedig az, amikor tudásunk, felkészültségünk és képességeink legjavához csatlakozik a Szentlélek is.

FELVONULÁS JÉZUSÉRT 2000 • D. S. L.

Fantasztikus volt. Nemcsak a fogantatás, majd a vajúdás időszaka, hanem a szülés is. Megszületett valami csodálatos, 2000. június 10-én. Akik ott voltak, azok átélték azt a felemelő érzést, akik nem, azok csak hallomásból tudhatják, hogy mit veszítettek. Közel 30.000 keresztény vonult fel Budapest utcáin, Jézus nevét magasra emelve. Azt mondják, nagyon meg kell gondolni, mely zászló után megyünk, mert nem mindegy, mi van a zászlóra írva. Itt mindenki tudta, hogy Jézus nevét lengették a zászlók, dicsérték a zenekarok, emelte magasra mindenki, aki a Tabán színpadán fellépett. Felekezetre való tekintet nélkül. Valami elkezdődött és remélhetőleg folytatódni is fog.

Fábián Attila, a Közösség elnöke a rendezvénnel kapcsolatban, mint a felvonulás egyik résztvevője, kezében a Szentlélek galambját tartva, ekként nyilatkozott:

„Mint civil résztvevő ma is nagy örömmel és lelkesedéssel emlékezem vissza június 10-re, a „Jézus Felvonulásra”. Felemelő érzés volt látni azokat a kipirult, mosolygós arcokat, akik meggyőződéssel és örömmel vállalták Jézus Krisztusban a közösséget egymással. Idősek és kisgyermekes fiatalok együtt lépkedtünk a kánikulai hőségben, minden zavar vagy panasz nélkül. A „Jézus Felvonulás” nem felekezetet, nem egyik vagy másik egyházat, hanem Jézus Krisztust emelte a köztudatba. Ez az, amivel teljes mértékben egy tudok lenni. Csak így tovább...”

A felvonulást a 2000. év egyik legjelentősebb keresztény eseményeként jegyzik a krónikások. Az eseményről készült összefoglaló videokazettát meg lehet rendelni az EPK központjában. Imádkozzunk, hogy legyen folytatás...

ÉVEZRED-BÚCSÚZTATÓ SZILVESZTER • D. S. L.

Többé nem lesz szilveszter... mármint a mennyben, énekeltük évtizedekkel ezelőtt. Ha viszont most lesz, akkor ez lesz az igazi évezred-búcsúztató. A Felvonulás Jézusért szervező bizottsága közös felekezetközi szilvesztert szervez. Erről az Élő Víz hátlapján olvasható tájékoztatás, de a mellékelt szórólapon is.

Ilyenkor általában baráti körben szeretjük tölteni az ünnepet. A szervezők egy nagy baráti kört ajánlanak mindazoknak, akik szeretik a jó zenét, akik szeretik a jó tanítást, akik szeretnék végre vagy ismét megnézni a Menny kapui és pokol lángjai színdarabot. A BSE Röplabda csarnokban tartandó rendezvényre a belépti díj önkéntes, de a költségek fejenként 1000 forintra rúgnak. Ezt lehetőleg mindenki hozza magával.

Az éjszakai étkezés abból lesz, amit hoznak a résztvevők. Egy kicsit hasonlítva ahhoz, ahogy az első tanítványoknál volt. Az étkezésen túl a sok zene, igei üzenet, színdarabok és az isteni szeretet is közös lesz.

A szervezők várnak mindenkit. Szilveszter csak ezen a földön van. De ezen a földön tartott szilveszteren a mennyről fogunk beszélni.

MILLENNIUMI LELKÉSZKONFERENCIA • D. S. L.

A kedves Olvasó, talán joggal gondolhatná, hogy ezt a cikket kihagyja. Merthogy ez lelkészekről szól lelkészeknek. Az október 27-én megtartott rendezvényt tényleg gyülekezet vezetőknak hirdették meg, de elfoglalt szolgálattevőink igencsak foghíjasan képviseltették magukat. Viszont olyan sok jó előadás volt, hogy egy kis ízelítő minden kedves Olvasónak jár, aki pedig többet szeretne tudni a témáról, a hangkazettákat megrendelheti a központi titkárságon.

Pataky Albert és Csernák István, az ESZSZÖV elnöke és helyettese vezették az alkalmat.

Csernák István bevezetőjében a Mt 18,20 alapján arról beszélt, hogy nem magunkért vagyunk, hanem embertársainkért. Jézus már két ember mellett is kiállt. Nagyon fontos számára a család, olyan mint egy kis gyülekezet.

Mézes László egy fontos dolgot emelt ki, nevezetesen azt, hogy nem vetélytársai vagy ellenfelei vagyunk egymásnak, hanem testvérei.

Ez a testvéri szeretetet kifejező szemlélet jellemezte az egész napos programsorozatot.

Talán a legnagyobb várakozás *Dr. Szigeti Jenő* történész, egyetemi tanár előadását kísérte. Nem alaptalanul, hisz témája a sokakat foglalkoztató kérdés volt, hogy mi az egyház, kisegyház, szabadegyház, szekta.

Téves az a nézet, hogy a gyülekezeteknek probléma mentesnek kell lenniük. Konfliktus mentes gyülekezet csak a Kerepesi úti temetőben van. Sajnos, a média sincs tisztában ezekkel a fogalmakkal, ezért a hírekkel könnyen tudnak manipulálni, azokba a szerkesztő szándékától függően minden sandaság beépíthető.

Magyarországon a lakosság csupán 15–17%-a mondja magát valamelyik vallásfelekezethez tartozónak. 37% egyáltalán nem számol Istennel. A „Tebenned bízunk eleitől fogva...” zsoltárt átírták, mégpedig úgy, hogy „Magamban bízam eleitől fogva...”, ebbe Isten legfeljebb csak besegít.

A fogalmakról...

A kisegyháziság nem csúfnév, ez történelmi valóság. A szabadegyház pedig történelmi fogalom, miszerint szabad államban szabad az egyház is. Az állam és az egyház szétválasztása nem könnyű feladat, még az Amerikai Egyesült Államokban is problémákat vet fel.

A szekta jelentése elhatárolódni, elvágni, levágni. Szekularizált társadalmunkban vannak lebegő emberek, akik akkor élnek, ha lebegnek.

A spontán, egy-egy bibliai vagy annak vélt igazság kihangsúlyozására létrejött közösségek vonzzák ezeket az embereket. Ezek a közösségek becsukják az ajtót és az ablakot, hisz ahol ez tárva-nyitva, ott sokkal nehezebb megküzdeni az egységért. Ha a bezárkózása miatt ezt a közösséget még üldözik is, akkor ez biztos recept annak megerősödésére.

A szekták úgy gondolják, akkor lesz megtartó erejük, ha természetvédelmi területté nyilvánítják önmagukat. Ezt úgy is lehet mondani, hogy gettósodnak. Kifelé megpróbálnak szép jelszavakat kitalálni, de befele begubóznak. Ha ez a befele fordulás és a másoktól való éles elhatárolódás csökken, akkor eljuthatnak a szekták is az egyházasodáshoz. A dolog érdekessége, hogy minden egyházban megfigyelhető a szektásodási folyamat.

Amíg a hit vertikális, azaz függőleges kapcsolat Isten és köztem, addig a vallás horizontális, azaz vízszintes kapcsolat, amelyre a történelmi tények hatnak.

Ezért minden hívő vallásos is egyben. De ki vagyunk téve a változásnak. Ezért a mai ember mai kérdéseire, mai választ kell adnunk.

A szekta egy fejlődés része, tehát természetes folyamat, amely azt csinálja, amit a többi egyháznak kellene. Olyan ez, mint az őszi maghullás. Rengeteg mag kerül a földbe, de csak kevésből fejlődik majd nagy fa. A szekták nagy része 50 év múlva már sehol sem lesz. Amelyik megmarad, annak is még majd 100 évre van szüksége, hogy elérje egyházi felnőtt korát.

Közösségeinkben ma hármas kihívás jelentkezik.

Először az elegyházasodás. Ez a csoport, amelyik mindent intézményesíteni akar. Azt hiszi, olyan a közösség, mint egy szuper számítógép. Csak a megfelelő billentyűt kell megnyomni, és már fut is a program, ahogy szeretnék.

Másodszor az elszektásodás. Akik ide tartoznak, azok kiteszik a természetvédelmi terület táblát, sőt még mellé írják azt is, hogy idegeneknek belépni tilos. Ők azok, akik negyvennél több embert

nem nagyon tudnak összetartani.

Harmadszor az elvilágiasodás. Szerintük a közösség egy szupermarket, ahol fogyasztó vagyok, és azért érzem jól magam, mert szolgáltatnak nekem.

Kézenfekvő a kérdés, hogy melyik csoport a jó? Sajnos, rossz a kérdés. Mindhárom irányzat működik az egyházban, közösségben és a gyülekezetekben is, sőt törvényszerű is, hogy legyen. A jó autóhoz nemcsak jó motor és gázpedál kell, hanem jó fék is. Más-más a funkciójuk. Egyik sem mondhatja a másikra, hogy nincs rád szükségem.

A három funkció egészséges harmonizációjára van szükség. A jó működéshez szükséges harmóniát fel kell tárni, tudatosítani és megélni.

A történész professzor előadását követően kiállítás megnyitása következett. Fábián Attila megnyitójában méltatta az Evangéliumi Szabadegyházak Szövetségéhez tartozó közösségek munkáját, amelybe a kiállított képek némi betekintést engedtek.

Dr. Szabó Dániel, zsinati alelnök egyik példázata álljon e rövid beszámoló végén. Ő azt hangsúlyozta, hogy Krisztus arca a földön mozaik módjára rajtunk és egyházainkon keresztül épül. Fontos tudnunk, kik vagyunk, mi a küldetésünk, mit akarunk.

Az ír tengerparton egy átmulatott éjszaka után mentek hajójukra az ausztrál tengerészek.

Eltévedtek. Jött velük szemben egy ír tábornok, akinek rangját egyenruhájáról nem ismerték fel, és csak úgy odakiáltottak neki: Nem tudja hol vagyunk? A tábornok megbotránkozva visszaszólt: „Maguk nem tudják, hogy én ki vagyok?” Erre a kaptos tengerészek félhangosan elkezdtek morfondírozni: Jól nézünk mi ki! Mi nem tudjuk hol vagyunk, ő pedig nem tudja, hogy kicsoda. Egyértelműen és világosan kell kommunikálni. A Krisztusi küldetést egyedül nem tudjuk bevégezni. Szükségünk van egymásra. Jézus Krisztus világmegváltó munkájához tanítványokat választott. Ennek a munkának a továbbviteléhez össze kell fognunk.

ÚJSÁGÍRÓ 1×1 • Durkó Sándor László

ÖTÖDIK 1×1 – Publikációk, vélemény-nyilvánítások

Publicista, publikáció, publikál... – csak a *publicisztika* szó nem szerepel A magyar nyelv értelmező szótárában. De a felsorolt kifejezések gyökere közös: valamennyi a latin *publicus* – azaz: nyilvános szó származéka. A latin szótárban szereplő *publico* ige jelentése is: közzéteszek, nyilvánosságra hozok.

Egy meghatározás szerint a publicisztika az értelmezés és meggyőzés szándékával formált, a sajtóban nyilvánosságra hozott vélemény. A sajtó munkatársainak személy szerint is dönteniük kell, hogy a *tájékoztatást* vagy a *véleményformálást* választják hivatásul.

Akár közbeszédnek, akár nyilvános elmélkedésnek vagy egyszerűen véleménynek nevezzük a publicisztikát, a meghatározás azzal folytatódik, hogy „az olvasók minél szélesebb körének meggyőzésére, esetenként mozgósítására hivatott, rendszerint közéleti töltésű, gyakran politikus, esetenként polemikus írás.” Ez a közös nevező eléggé tág ahhoz, hogy különböző témájú, terjedelmű, szerkezetű és hangvételű publicisztikai írásokra is alkalmazható legyen.

A publicisztika klasszikusainak dolgozatai azt bizonyítják, hogy az időszerű, a társadalom éppen legégetőbb gondjait megfogalmazó, feszítő konfliktusaiban állást foglaló írások a legmaradandóbbak is.

Minden újságíró és olvasó tudja, jól hat, ha a vezércikkekben megcsillan egy-egy költői kép, jól választott idézet. Csakhogy ehhez nem elég a felhalmozott ismeretanyag. Ehhez az is kell, hogy a kiváló emlékezőtehetséggel megáldott publicista még kiváló asszociációs készségre is támaszkodhasson. Hogy a cikkírás rohammunkájában a megfelelő passzusoknál a megfelelő

idézetek jussanak eszébe.

A publicisztika rangját *gondolati ereje és művészi stílusa*, illetve a kettő kombinációja határozza meg.

A megtanulhatatlan tanulásának (egyik) legcélravezetőbb módja, ha *rászokunk*, hogy a példaadó klasszikusok köteteit és a mai újságot egyaránt újságírói szemmel olvassuk. Ha a publicisztikai írások információtartalmát, állásfoglalását és érvkészletét magunkévá téve vagy éppen vitatva, a közlés és következtetés módszerére is figyelünk. A bevezető mondatok frappáns hangütésétől kezdve nyomon követjük a szerzők vitamódszerét, logikáját, az okfejtés tagolását. Mérlegre tesszük egy-egy vezércikk címét: elég fontos, elég frappáns-e, kedvet ébreszt-e az elolvasáshoz? S ha igen, akkor vajon alkalmas-e arra, hogy a szerző, illetve a lap üzenetét is összefoglalja, célba juttassa? Ha az elemeire – bekezdésekre, mondatokra – bontott újságcikk az elemzés végére tudatunkban újra összeáll, valami biztos ránk ragad a megtanulhatatlan tudnivalókból is. Ha más nem: az igény a tökéletességre, a felismert és vállalt igazság minél magasabb színvonalú, egyéni kifejezésére.

A *véleményező* műfajcsaládba sorolható újságműfajok skálája rendkívül széles. Márpedig a véleményformálás, a személyes állásfoglalás, illetve a lapvélemény megfogalmazása a döntő, meghatározó tulajdonsága e műfajcsaládba tartozó írásoknak.

Az újságok első vagy harmadik oldalán található a vezércikk. Így van ez az Élő Vízben is.

A vezércikk

A vezércikk nemcsak szerzőjének, hanem a cikket közlő lapnak a karakterét, politikai állásfoglalását is kifejezi. A vezércikk sorozata pedig – hosszú távon – meg is határozza a közlő lap arculatát. A lapok eszmei irányultsága a sajtótörténet számára is a névvel jegyzett, vagy akár aláírás nélkül közölt vezércikkekből rajzolódik ki. A vezércikk célja a meggyőzés, a lap által felvállalt politikai, esetünkben hitéleti célkitűzések szolgálata.

Vezércikk típusok céljuk és rendeltetésük szerint:

1. *Befolyásolás*. Az olvasó meggyőzése, véleményének befolyásolása – az elemzés és érvelés útján – valamilyen konkrét cél vagy politika érdekében. Ügyek és jelöltek támogatása.
2. *Elriasztás*. A cikk valamilyen veszélyre – pl. készülő rossz törvénytervezetre – hívja fel az olvasók figyelmét, esetleg javaslatot is közöl a fenyegető rossz elkerülésére. A cél elérésében a cikkíró szándékánál nagyobb szerepe van a közölt tényanyagnak.
3. *Felvilágosítás*. A vezércikk megmagyaráz valamit az utca emberének, megvilágítja a vitatott jelenséget vagy bizonyos összefüggéseket.
4. *Ösztönzés*. A cikk kampányok, jótékony célú akciók alkalmából részvételre, adakozásra buzdítja az olvasót.
5. *Köszöntés* – dicséret és gratuláció.
6. *Szerkesztőségi esszé*. Valamilyen lényeges és időszerű téma, illetve konfliktus elemzése. Csak megfelelő intellektuális képességekkel és vonzó személyiségjegyekkel rendelkező szerző képes arra, hogy bonyolult kérdésekhez alázattal közelítsen. Az esszétípusú vezércikk nem érvel, inkább elemez.
7. *Könnyed kommentár*. Bármilyen témában elképzelhető. Fontos csak az, hogy a cikkíró kellemes, oldott formában – esetleg humorosan – kommentálja a cikk kiindulópontjául szolgáló híreket, eseményeket. A lapban színesíti az oldalt, feloldja a merev rovatkereteket, és kedvet ébreszt az olvasókban a nehezebb fajsúlyú vezércikk olvasásához.

Valószínűleg nem vezércikk írással kezd reményteljes karrierjét, aki most ismerkedik a tollforgatás rejtelmeivel, de ha az előzőeket megszívlevé olvassuk a vezércikkeket, akkor olyan instrukciókat kaphatunk, amelyek vezércikkírássra inspirálhatnak bennünket.

A nagy kérdés viszont még hátra van: mi legyen a vezércikk témája, mi legyen a muníció?

„A muníció: a szó, ugyanaz a szó, amit tegnap hallottál, csak most másképpen keverve, kisebb vagy nagyobb lőtávra beállítva, más célpontra belöve.”

1. Ha abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy nem kapjuk, hanem választjuk a témát, gondoljunk kollégáinkra és szomszédainkra, a metrón látott utasokra: igyekezzünk arról írni, ami őket érdekli, foglalkoztatja. Olyan kérdésekről, amelyek a cikk reménybeli olvasóinak a húsába vágnak.

2. Igyekezzünk minél élesebben megfogalmazni legalább a kérdéseket. A válaszok összeállításánál már tágabb tere nyílik az alternatíváknak. Ne rejtjük a sorok közé az igazságot!

3. A vezércikk nem az is-is, hanem a nyíltan vállalt, egyértelmű nézetek műfaja. Minél kiélezettebb helyzetben íródik egy cikk, annál egyértelműbbnek, harcosabbnak kell lennie. A publicistának számolnia kell a lehetséges ellenvéleményekkel is, ezért a legcélszerűbb, ha maga teszi fel a vitázó kérdéseket, és nyomban meg is válaszolja őket.

4. Törekedjünk a cikkírás során a világos vonalvezetésre! Nem biztos, hogy a konkrét eset (példa) leírása, és az ezt követő tárgyalásból következő konklúzió levonása az egyetlen, lehetséges szerkesztési mód. De tény, hogy sokaknak bevált!

5. A háromlépcsős, deduktív szerkesztésmód nemcsak logikus, de célravezető is. Sokak szerint a jó vezércikk képlete megegyezik a hírével. A bevezető megfelel a news story *lead*jének, csak éppen nem valamilyen tény, hanem tételt tartalmaz. Ez a lead rendszerint valamilyen helyzetre utaló kijelentés, vagy érv, amit a későbbiekben kell a cikknek megvédenie. A *body* – a cikk teste – az első állítás kibontása, a témát előbbre vivő érvelés. Ezt követi harmadikként a rövid és világos *konklúzió*: az éppen úgy lehet a cikkíró céljának megfogalmazása, mint a felvetett probléma megoldását szolgáló javaslat vagy felhívás.

6. Igyekezzünk a témát, a bizonyítandó vagy cáfolt tételt minél több oldalról megvilágítani. Az érvek és ellenérvek ütköztetése feszültebbé, érdekesebbé teszi a cikket, hitelesebbé a bizonyítást.

7. Ahhoz, hogy írásunk elérje a célját, nem elég, ha igazunk van. Elengedhetetlen, hogy lendülettel, szenvedéllyel, választékos és élvezetes formában képviseljük ezt az igazságot.

8. A vita hevében is őrizzük meg méltóságunkat és tartjuk tiszteletben vitapartnerünket. A küzdelmek idején se feledkezzünk meg arról, hogy mindig a szembenálló nézetek cáfolata, lejárata, szétzúzása a cél, nem pedig az azokat képviselő embereké. A publicista határozottsága nem ellentéte a másság tiszteletének, a toleranciának. Nemcsak ellenfeleinket, olvasóinkat is megilleti a tisztelet. Már csak azért is, mert a közönségnek abba a szűkebb, közvéleményformáló rétegébe tartoznak, amelyik nemhogy újságot, de publicisztikát is olvas. De megilleti a tisztelet azért is, mert időt, energiát fordított cikkünk elolvasására.

9. Kerüljük az üresjáratokat, a felesleges kitérőket és szóvirágokat. A modern vezércikk szikárabb és célratörőbb, jóval tömörebb is a hajdaninál. Közvéleménykutatók állítják, hogy az olvasó csak azt a vezércikket olvassa végig, amelynek első egy-két mondata felkelti az érdeklődését, figyelmét. És csak akkor nem sajnálja a vezércikk elolvasására fordított időt, ha úgy érzi, hogy a cikk végére érve új információk és érvek birtokába jutott. Olyan általunk képviselt igazságot ismerhet meg, amelynek elfogadása vagy elvetése szuverén joga.

Vélemények és viták

Ha a vezércikk, a publicisztika, illetve minden egyes lapszám tábornoka, a belső cikk a meggyőzés hadjáratának tisztje. A legkézenfekvőbb érv, hogy a *belső cikk* írója témaválasztás tekintetében jóval nagyobb szabadságot élvez. Jobbára rajta múlik, mennyire él vele.

Szembetűnőbb a vezércikk és a belső publicisztika hangvételbeli, szerkezeti különbsége akkor, ha a cikkíró nyílt levélben, szatírában, polemikus minisszében mondja el időszerű gondolatait. A

nyílt levél fogalma, formája nem szorul magyarázatra. A levélforma tág teret biztosít írója szubjektivitásának, hangvételében gyakran indulatos, felháborodott, vagy ironikus.

A *vitacikk* többnyire nem formában, hanem jellegében kapcsolódik a fent ismertetett levélműfajhoz, amennyiben valamely korábbi közleményhez, sajtóbeli megnyilatkozáshoz fűz közvetlen reflexiót, ellenvéleményt, választ.

A *polemikus írás* önmagában aligha értékelhető. Csak a vitaindító, az ellenvéleményeket tartalmazó és a vitázó írások együttese alkalmas az érdemi megítélésre. A demokratikus vita, a tisztességes sajtópolémia alapszabálya a „hallgattassék meg a másik fél” is. Ezt nemcsak a korrektség követeli meg, hanem a tájékoztatás hitelét joggal elváró olvasó is.

Az ezt kiegészítő szabály voltaképpen nemcsak a vitacikkre, hanem minden publicisztikai közleményre érvényes – és ez a hangnem kulturáltsága. Nem a szenvedélyt, az indulatot, az iróniát kell a cikkírónak, illetve a szerkesztőnek visszafogni, csak a szavakban is izzó személyes gyűlölködésnek, a rágalmazásnak és becsmérésnek kell gátat szabnia.

A *kommentár* szó jelentéséhez valójában nem kell kommentár. Használjuk nemcsak műfaji értelemben, hanem a mindennapi életben is. Az Értelmező szótár megfelelő szócikke szerint a kommentár „valamihez szóban vagy írásban fűzött magyarázó, közelebbről megvilágosító, kifejtő megjegyzés, fejtegetés, magyarázó jegyzet, értelmezés”. A sajtóra vonatkoztatva az újságban, rádióban közölt kommentár „a közéleti, politikai híreknek, eseményeknek a magyarázata, hírmagyarázat”. A műfaj eredete a XVIII. századba nyúlik vissza, úttörői a történelemhez és a történetekhez politikai kommentárt fűző francia enciklopédisták. Jelene viszont túlnő a műfaji kereteken is: az amerikai sajtóirodalom a hírlapírás külön ágának, szintjének tekinti.

A kommentár szerzője rendszerint valamilyen aktuális egyházi, közösségi kül- vagy belpolitikai eseményből indul ki, és méltatva annak fontosságát, értékelve jelentőségét – értelmezi is a történeteket. Az értelmezés általában megköveteli a tények háttérének ismertetését, bizonyos lényeges összefüggések megvilágítását.

Akárcsak a hírszerkesztés, a kommentárok közlése, válogatása is – állásfoglalás. Ajánlatos a kommentárt a hírek, illetve az új tények közlésével kezdeni.

A sajtóműfajok tárgyalása során a szakemberek, tankönyvírók egy része a kommentár fogalmát, keretét kitágítva idesorolja a *jegyzetet* is. Valójában a jegyzetíró is kommentál.

A *glossza* a publicisztikai műfajcsalád szerelemgyereke. Édestestvére a jegyzetnek, de rokonvonásaik ellenére – mint az itt következőkből kiviláglik – több-kevesebb biztonsággal megkülönböztethető tőle. Valójában a jegyzetíró szabadsága majdnem korlátlan: a témaválasztáson túl kiterjed az írás hangvételének, szerkezetének, terjedelmének megválasztására is. A jegyzet lehet szikár és érzelmes, csevegő és szűkszavú, feltartóztathatatlan monológ, ironikus kommentár, tárcajellegű történet vagy majdnem novella.

A glosszáíró viszont általában egyetlen gondolat vagy indulat szolgája: ennek célba juttatása érdekében vállalja a műfaj fegyelmét. Ha a publicisztika mesterség és művészet, a glosszáírás (a fentiekén túl) szenvedély és életforma. Igazi célja a *leleplezés*. Leleplezni a butaságot, az úrhatnamságot, az önkényt és az önkényeskedést, a türelmetlenséget és az inkompetenciát, a nagyképűséget és a képmutatást... Egy pofon vagy egy tűszúrás elegendő az ihlethez, egyetlen lendület a megíráshoz. A glosszák jórészt a korszak legirritálóbb és legégetőbb jelenségeit célozták meg. „A glosszáíró ül a folyó partján, vagy úszik benne maga is, kihalászik különösen ocsmány hordalékot, nem szedi szét, nem elemzi szét – erre nincs tere, terjedelme – undorodva eltartja magától, a fonákját fordítja felénk, átvilágítja: kiröhögteti néhány szóval.

Hogyan születik a glossza? Az első változat szerint a glosszáíró mondandójához keresi, választja a tényeket. A másik módszer, amikor a felfedezett, észrevett tényekhez találja meg a mondandót. Humora, iróniája vagy van valakinek vagy nincs. Ezek nélkül is lehet glosszát írni. Csak éppen

nem nagyon érdemes. Mert az olvasók méltányolják a glosszáíró igazságát, tisztelik bátorságát, de szeretni igazán szellemességéért, mulatságos mondataiért, frappáns csattanójáért szeretik a glosszát. Glosszát írni jó, de olvasni még jobb. Csakhogy nem biztos, hogy annak, akiről épp szól. Nagyon érdekes, hogy mennyire kevesen vannak, akik keserűség vagy felháborodás, harag nélkül, kellő humorral tudják kezelni az esetleg épp róluk szóló glosszát, netán kritikát. Miért lehet kritizálni? Sokan úgy gondolják, hogy ők bárkit, de ha valaki feléjük csak a kritika egy kis szikrájával is él, annak annyi...

Mi is a kritika?

„A *kritika* is, mint minden irodalmi alkotásmód egy ősi emberi ösztönből származik. Aki valamely élményen ment keresztül, vagy valami esemény tanúja volt, mely érdekli és izgatja, abban feltámad az ösztön, hogy élményét és azzal kapcsolatos izgalmát másokkal közölje. Ha ez az élmény magára az életre vonatkozik, akkor az író lírát, drámát, elbeszélést ír. Ha valamely olvasmányra vonatkozik, akkor kritikát ír.” (Schöpfung Aladár: *A kritikus*)

A kritikus megalapozott érveivel segít az olvasónak saját véleménye kialakításában. Esztétikailag megalapozott és saját élményeivel hitelesített érvekre van szüksége, hogy ítélete megalapozott, ajánlata az olvasóközönség számára meggyőző legyen.

Bizonyára a kedves Olvasóhoz is közel állnak a mostani Újságíró 1×1-ben részletezett újságíró műfajok. Legfőképp az utóbbiak. És ez természetes is. Merthogy szeretünk vitatkozni, kommentálni, valamit vagy valakit karikázni, kritizálni. Ha ezt nem tennénk, akkor a világot, illetve szűkebb és tágabb közösségünket még rosszabbnak éreznénk. Mint ahogy a sajtó műfajoknak szigorúan merev vagy megengedő, de mindenképp egy határon belüli elvárásoknak kell megfelelniük, úgyszintén az élő beszédben elhangzó mondandónknak is. És ha erre figyelünk, a másikat tiszteletben tartjuk, akkor mondanivalónk írásba foglalása sem lesz olyan borzasztó. Publikáljunk hát bátran!

BIZONYSÁGUL

Jázmin • Bozóné Csernus Emőke

A második terhességgel már az elején problémák adódtak. A „szokásos” rosszulletek mellett munkahelyemen, az iskolában, egymás után több fertőző betegséget is elkaptam, amiket antibiotikumokkal kezeltek. Kicsit aggódtam a babára gyakorolt esetleges hatásai miatt. Aztán a nagyobbik lányom bárányhimlős lett, de a védőnő megnyugtatóan, hogy ha én már védett vagyok, akkor a picinek sem lesz baja. De nem sok időm telt el nyugalomban, mert egyre sűrűbben görcsöltem, végül már szinte a legkisebb mozgás is fájdalmat okozott, ülni sem tudtam sokáig, 1–2 kilós tárgyakat képtelen voltam felemelni, de nem akartam az orvosnak megmondani, mert féltem, hogy kórházba kell mennem, amit egyáltalán nem akartam.

Am csakhamar „lelepleződtem”. A tanácsadáson végzett rutinvizsgálatok rossz eredményei: magas vérnyomás, fehérje a vizeletben – a terhességi mérgezés jelei voltak. Tüzetesebb vizsgálat alá estem, és kiderült, hogy a méhnyak megrövidült, a méhszáj pedig nyitva van. Azonnal befektettek a kórházba, nehogy bekövetkezzen a koraszülés. Az újabb vizsgálatokat kóros vérszegénységet, terhességi cukorbetegséget állapítottak meg. Az ultrahang pedig azt, hogy a babának sorvadása van. Főleg a fejméretei kisebbek a kellenél. Mondanom sem kell, hogy rögtön szorgalmas imádkozásba kezdünk.

Következtek a kezelések: infúzió, gyógyszerek, újabb ultrahangvizsgálatok, NST, újabb

vérvételek. Kezdett tisztulni a kép: talán mégsem vagyok cukorbeteg, csak az átlagosnál lassabban dolgozza fel a szervezetem a cukrot. A kis méretek ellenére a babának szemmel láthatóan fejlődési rendellenességei nincsenek. Talán azért kisebb, mert másállapotom elején sokat fogytam, de az is lehetséges, hogy genetikai adottsága lesz az alacsony testméret, mindenesetre a gyógyszereket, vitaminokat tovább kellett szednem, szigorúan feküdnöm még néhány hétig, mert a baba kb. 75 dkg, és éretlensége miatt nem sok esélye van az életre. – Ezzel engedtek ki 28 hetesen a kórházból.

Minden héten vérnyomás és vizelet ellenőrzésre kellett mennem és két-háromhetente ultrahangra. Napjaim rettegéssel és sóhajtozással teltek. Mindig a napokat és a dkg-okat számoltam. Bárcsak kibírnám még 8 hétig, 6 hétig, 4 hétig... A család összefogott a kis jövevény érdekében, hol anyukámnál, hol anyósomnál feküdtem. Főztek, mostak rám, vigyáztak a gyereke(i)mre. Kiszolgáltattott voltam, rettegtem és a görcseim nem szűntek, sokat sírtam.

De ahogy teltek a hetek, egyre inkább visszatért a reményem. Bátorítást kaptam egy testvérnőtől, aki volt már hasonló helyzetben, és ismeretlen testvérektől, akik nem is igen tudták, miért, de a könyvcsomagra egy ígés matricát ragasztottak (a férjem gyülekezetünk könyvtárosa) „Az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom”. A férjemmel egymásra néztünk. Az Úr ajándéka csak jó lehet! Bízunk benne, hogy rendbe jönnek a dolgok, és egészséges kislányunk születik.

Eltelt a 35. hét is. Felbátorodtam, felkeltem az ágyból, és mindent csináltam, amit csak bírtam. Most már megszülethet a kicsi – gondoltam. De ő még nem akart.

A bibliakörösök nyári táborozásra készültek. Én vállaltam annak idején, hogy a tábori tananyagokat megrendelem a kiadótól. Meglepetésünkre azt telefonálták vissza, hogy a kért kiadványok elfogytak. Uram – gondoltam – csinálnom kell egy másik tábori programot, mert több mint 10 felnőtt és 50 gyerek vár erre. Most már értem, miért nem született meg a gyermekünk hamarabb. Még feladatomból volt, amit el kellett végezni. Férjem és a számítógép segítségével két hét alatt elkészítettük a programot. Most már szülhetek – gondoltam.

Az NST vizsgálatokon nem mutatott kellő aktivitást a kislányom, és a vérnyomásom a gyógyszerek ellenére is magas volt – ezért újra befektettek a kórházba, de úgy, hogy már szülésig haza sem engednek. Eltelt a 40. hét is, megindították a szülést, és 3 óra múlva megszületett a 3600 grammos, 52 cm-es nagylányom. Nagyon boldog és hálás voltam az Úrnak, hogy a sok baljós jel és orvosi vélemény ellenére egészséges (és egyáltalán nem sorvad) babát kaptunk. Gyönyörűen sírt!

De, sajnos, nem sokáig örülhettünk, mert a sírást az elkövetkező napokban abba sem hagyta. A tejcsatornák elzáródtak, nem tudott szopni, állandóan éhes volt, én pedig lázas. Néhány otthon töltött nap után újra bekerültünk a kórházba. Gyulladáscsökkentőt kaptam infúzióban, injekciókban, tablettákban és fájdalmas kezeléseket. Neki pedig véres-gennyes tejet kellett szopni (mert az ózdi kórházban nem szokás a tápszerezés). A nagyon kevés táplálék miatt kislányom, Jázmin, elkezdett fogyni. Háromhetes volt, mire hazajöhettünk.

Ebben az időben igen buzgó imádkozók lettünk, hisz mindkettőnk élete újra veszélyben forgott. Az Úr ezt az ígét adta számomra: „Íme, boldog ember az, akit az Isten megdorgál, azért a Mindenhatónak büntetését meg ne utáljad, mert Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Hat bajodból megszabadít és a hetedikben sem illet a veszedelem téged.” Jób 5,17–19.

Hát valóban sok bajom volt az elmúlt hónapokban, és úgy bíztam, hogy az Úr ebből a „hetedikből” is kiment, miként a többiből, és tudtam, hogy Ő engedte meg ezeket az életemben, hiszen semmi sem történhet velünk az Ő tudta nélkül. Isten úgy rendezte, hogy egyedül lehettem a gyermekemmel egy kétágyas szobában, és volt lehetőségem elcsendesedni, gondolkodni.

Vajon mi az Ő akarata ezzel, mire akar tanítani? Ezt kérdeztem újra és újra és lassan megértettem, hogy büszkeségemet és önzésemet akarta az Úr letörni, mert azelőtt igen büszke voltam arra, hogy milyen erős vagyok. Semmi gond nem volt az első terhességemmel, gyorsan, mosolyogva szültem, 15 hónapig szoptattam, és kicsit lenéztem azokat, akik szerintem sokat „nyavalyogtak” terhesség alatt, és nem szoptatták a gyerekeiket. Az önzésemmre akkor döbbsentem rá, amikor a bajban úgy éreztem, egyedül maradok: a testvérek nem látogattak meg, nem telefonáltak, nem érdeklődtek felőlem. Panaszkodva soroltam is a férjemnek, hogy kitől mit vártam volna el.

Aztán mikor egyedül maradtam, rádöbbsentem, hogy hiszen és sem vittem túlzásba a másokkal való törődést, a másokért való imádkozást. Elszégyelltem magam, és bűnömet bevallva, rögtön elkezdtem bepótolni ebbéli hiányosságaimat. És jöttek a nem várt látogatók, és csörrent a telefon...

Én pedig boldogan mondhattam a jó hírt: az Úr meggyógyított, minden rendbe jött. Bár a nővérek, a védőnő és a doktornő sem bízott abban, hogy anyatejjel táplálhatom kislányomat, most, 3 hónap múltán még mindig tehetem. Ő pedig gyönyörűen fejlődik.

Mikor etetlek... • Bozóné Csernus Emőke, Ózd

%%Mikor etetlek,
Szemed szemembe kapaszkodik,
Szívem érted dobog, vigadozik,
Nyelved átfonja
Szeretettől duzzadó mellem.
Édesen szuszogsz –
– boldoggá teszel vele engem.
Megpihen lelkiünk
A világ forгатaga között.
Egy csendes, békés
Sziget vagyunk mi egymásnak, sőt több!
Én érted élek,
És te miattam létezel itt,
Hogy felvidítsad
Létem szürke hétköznapijait.
Isten ajándéka –
– illatos tavaszi Jázmin-ág.
Égi szerelem,
Aki miatt újra szép a világ.
Mikor etetlek,
Szívem az Úrhoz kiált újra:
Szemembe könnyek,
Ajkaimon néma halleluja.%%

KRISZTUSI ELHÍVÁS • *Jakab Balázs*

Elhívás. Egy szó, ami annyira elcsépeltnek tűnik. Sokszor szinte közhelyként kérdezzük egymástól „*Mi az elhívásod?*”, és nem mindig gondoljuk végig, mit is jelent ez valójában. Nem mindig gondolunk arra, hogy ez nemcsak szolgálat, nemcsak feladatkör, hanem sokkal több annál. Nem mindig érezzük annak a súlyát, hogy ha elhívtak minket, akkor azt Valaki tette, s ez nemcsak szavakból áll, sokkal inkább felelősségből, odaszántságból... életből. ÉLETBŐL. Ilyenkor, karácsony táján, talán érdemes egy kicsit végiggondolni Jézus elhívását, életét, munkálkodását. „*És hallám az Úrnak szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el, és ki megyen el nekünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet!*” (Ézs 6,8) Jézus, tudva azt, hogy még az Atya is el fog Tőle fordulni, az Ő szeretetétől vezérelve eljött, megüresítve magát. (Fil 2,5–11) Ismerjük életét, és mondhatjuk, hogy betöltötte elhívását. Megcselekedte azt, amit az Atya rábízott. Miért tudta ezt megtenni? Mi az, ami hajtotta Őt mindvégig? „*Az én eledelem az, hogy Annak akaratját cselekedjem, Aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.*” (Jn 4,34) És amikor Jézus ideje elérkezett, illetve itt a Földön lejárt, akkor elmondta, mert el tudta mondani, hogy „*Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízál, hogy végezzem azt*” (Jn 17,4).

Az utóbbi időben rengeteget gondolkoztam azon, miért van, hogy olyan kevés embernek sikerül igazán megélni az olyan keresztény életet, amelyet Krisztus hagyott példaként, amelyet kellene élnünk, amelyet csak néhány embernek, csak a „nagyoknak” sikerült. Többször előfordult, hogy keresztényektől kaptam sérüléseket, gyakran azért, mert naivan elvártam, hogy keresztény emberként viselkedjenek. Miért van mindez? Miért? Úgy gondolom és látom, hogy az egyik ok, amiért így élünk az, hogy ellustultunk. Mai társadalmunk rengeteg dolgot kínál, rengeteget elvár tőlünk, s mi gyakran elfogadjuk ezeket, megfelelünk ezeknek. Tehát a világ túlságosan nagy hatással van ránk. Másrészt pedig álmodozunk nagy dolgokról, csodákról ébredésről... Közben az életünk annyira hétköznapi, hogy szinte már nem is különbözik a hétköznapi emberétől. Ezzel szemben mit látunk Jézus életében? Ő soha nem törekedett nagy dolgokra, népszerűsége, nem kereste a tömegek tetszését, hanem azt tette, amit az Atya rábízott. Mindig pontosan azt tette! Nem erre kell-e törekednünk nekünk is? De ez nem fog menni akkor, ha „vasárnapi keresztények” vagyunk. Krisztus egy teljes, Neki odaszánt életet kér tőlünk. Ha figyelmesen elolvassuk János evangéliumának 17. részét, akkor sok alapelveit megtalálunk benne. Jézus embereket kapott Istentől, akiknek elmondta mindazt, amit az Atya rábízott. Ezek az emberek, akik a világból valók voltak, befogadták a beszédeket, megtartották a beszédeket. S ezek alapján igazán megismerték és elhitték, hogy Jézus a Krisztus. Mi az, amit Jézus az Atyától kér? „*Szent Atyám, tartsd meg őket a Te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.*” (Jn 17,11) Találkozunk azzal, hogy Jézus ugyanúgy, nem másként, nem könnyebb feladatra, nem kevesebb áldozattal, odaszántsággal járó feladatra küldi a tanítványokat, hanem ahogyan az Atya Őt küldte. És még egyszer előkerül az egység, „*hogy mindnyájan egyek legyenek... mi bennünk.*” És ha tovább megyünk az Újszövetségben, a tanítványok életében ugyanezt látjuk. Elmentek, hirdették, megtették, amit rájuk bízott az Úr.

Most rajtunk a sor! Napjainkban mi, MI vagyunk azok, akiket az Atya elhívott. Mire? Cselekedni az Ő akaratát. Sokszor szeretnénk is megtenni a nagy dolgokat, de úgy gondolom, hogy először keresztény életet kell élnünk. Mindig. A hétköznapiakban is. Sőt, először a hétköznapiakban! Isten először úgyis mindig kis dolgokat bíz ránk, mert hiába is szeretnénk nagy dolgokat, ha a kicsikben nem vagyunk hűségesek.

Ami fontos, hogy legyünk egységben, imádkozás, egységes látás által, az Ige megszentelő erejével. A tanítványok megtették, megtették azóta sokan mások is, most mi következünk. Ne

várjuk a nagy csodákat, necsak álmodozzunk, nézzünk körül, nézzünk magunkba, és lássuk meg, mi a feladatunk, mit tehetünk meg mi a saját környezetünkben, ahol élünk, éljük a hétköznapijainkat.

ARANYVASÁRNAP • Rab Zsuzsa, 1967

%%BÉKESSÉG, SZERETET –
Rémes, hogyan megy a pénz!
Most váltottam százast, és már...
KRISZTUS MEGSZÜLETETT –
Istencsapás ez a karácsony!
Pedig tavaly megfogadtam, hogy...
FÖLDÖN JÓAKARAT –
Asszonyom, a sor vége itt van!
Én is sietek, azt hiszi, csak...
MENTEK A CSILLAG ALATT –
Egy számmal kisebbet...
Ó, ez a mosásban ügyis...
JÁSZOLBAN DIDEREG –
Most vesszük meg azt a hintalovat,
vagy...
SZÓZAT ZENDÜLE MEG –
Hívják az üzletvezetőt!
Mégiscsak túrhetetlen, ami itt...
HÁROM FÖLDI KIRÁLY –
Én megmondtam kerekperec,
hogy az idén mindenkinek pénzben...
HÓDOL LÁBAINÁL –
De igazán minőségi?
Mert nézze, én akármilyen bővít...
MEGVÁLTÓ SZÜLETETT –
Még hogy én! Magát!
És az én tyúkszememet kicsoda...
BÉKESSÉG, SZERETET –/%%

Az én elhívásom

Nyeste Zoltánné vagyok, férjezett, négy gyermekem van. Az Ózdi Gyülekezetben tértem meg, 21 évvel ezelőtt. Az Úr az imádkozás szolgálatát bízta rám.

– Kedves Évike, hogyan jött az elhívás?

– Áruházi dolgozóként sok embernek tudtam bizonyosságot tenni, és ez nagyon boldoggá tett. Láttam, ahogy az Úr rajtam keresztül munkálkodik, és úgy gondoltam, hogy ezzel a szolgálattal betöltöm akarátát életemben. Amikor megtudtam, hogy Isten újabb gyermekkel áld meg, felmerült bennem a kérdés, mi lesz további szolgálatommal, ha gyesen leszek, hogyan érem el az embereket az Igével. Gyermekem megszületése után Isten új távlatot nyitott meg előttem. Az otthoni teendők közben egyre inkább éreztem, hogy az Úr nem akarja azt, hogy a mindennapi

munka szürkességébe merüljek, hanem felbuzdította a szívemet az imádkozásra. A saját szükségemen és családomon kívül egyre inkább megláttatta velem mások nehézségeit, terheit és az azokért való könyörgés fontosságát. Kezdttem felismerni ebben az Úr tervét és akaratát.

– *Biztos voltál benne, hogy Istentől van?*

– Igen! Bizonyára egyetértenek velem azok, akik már benne vannak az Úr szolgálatában, hogy ha Istentől van az elhívás, akkor a szolgálat elsősorban nem terhet jelent, hanem örömet. Ez az öröm az imádkozás alatt egyre növekedett, és az imameghallgatás, a győzelmek egyre szilárdabbá tették bennem az elhívásomat. („Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívátásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha.” 2Pét 1,10)

– *Nehéz volt beállni a szolgálatba?*

– Nem éreztem ennek a nehézségét, mert az Úr felszabadított arra, hogy az imádkozás szolgálatát úgy is tudom végezni, hogy közben a napi munkámmal is haladok. Az Ige azt mondja, hogy „szüntelen imádkozzatok” 1Thes 5,17. Természetesen emellett mindennap igyekszem egy kis időt egyedül csak az Úrral lenni. Ez az időszak a szükségektől függően változik, olykor órákat is jelent.

– *Elmondasz egy rövid bizonyítást?*

– Természetesen nagyon sok megtapasztalásom van az imameghallgatásokban. Ezek közül egy depressziós kislány történetét szeretném elmondani. A kislány tünetei fulladással jártak, tele volt félelemmel és szorongással. Megjárta a kórházakat, iskolai eredményei a sok hiányzás miatt egyre romlottak. Az Úr nagyon a szívemre helyezte őt, ezért börtben és imádkozásban elkezdtem harcolni érte. Parancsoltam Jézus nevében a félelem és a depresszió lelkének, hogy azonnal hagyja el őt. Körülbelül egy óra múlva eljött hozzám a kislány, és elmondta, hogy mi történt vele. Látomása volt. Azt látta, ahogy imádkozom érte, s ekkor úgy érezte, hogy egy kéz belenyúl a testébe, ezzel a félelem szorító érzése azonnal elmúlt. Megtelt örömmel, úgy érezte, hogy Isten előtt ujjongania és táncolnia kell, habár ő nem tudta azt, hogy a szabadulásnak ez az egyik következménye. Ezek a dolgok a szívéből jöttek. Azóta eltelt egy év, és gyógyulása tartósnak bizonyult. Nincsenek rosszullétei, megszűnt a depresszió, a szorongás, és a tanulásban is felzárkózott társaihoz.

– *Megéri Istennek szolgálni?*

– A felelet; egyértelmű igen! Szellemi életemben ezalatt a szolgálat alatt nagyon sok megtapasztalásom, átélésem van az Úrral. Tele van hálával a szívem, mert tudom azt, hogy nem a saját erőm és tehetségem, hanem az Úr kegyelme által végezhetem ezt a szolgálatot, és mindezeknek a jutalma nem marad el. Már itt a földi létben is sokszor megláttatja velem az Úr ennek gyümölcseit, bizonyára azért, hogy még inkább tudjak Neki szolgálni, és ugyanakkor a bizonyágtételben is használ.

– *S végül, mondd el, kérlek, üzenetedet a Közösség ifjúságának!*

– Tudom, hogy az időtöket nagyon be kell osztani, de imádkozás nélkül lehetetlen elhívásunkat és szolgálatunkat betölteni. Lehet, hogy arra kér téged Isten, hogy iskoládban, munkahelyeden, ha van egy kis idő, kicsiben kezd el az imádkozást. Engedd, hogy Isten megterhelje a szívedet a körülötted levő emberekkel, akiknek nincs reménységük, és tele vannak gondokkal, félelmekkel. Isten kezét megmozdíthatod áldásra és szabadításra, amelyben eszközül Téged is fog használni. Te magad is megtapasztalhatod ennek áldásait az életedben, ugyanakkor imaéletedben is növekedni fogsz.

Azt kívánom, hogy áldjon meg benneteket az Úr minden lelki áldásával, és szükségéteket töltsse be gazdagon!

Kedves (Benedek) Zsolt, mi az elhívásod és hogyan kaptad?

A legelső szolgálati elhívásom az EPK Bibliai Főiskolájára (ma Pünkösdi Teológiai Főiskola) szólt. Akkoriban csak annyit éreztem, hogy többet kell tudnom Isten dolgairól. Mivel nem hívő családban nőttem fel, meg kell ismerkednem a hit alapjaival és magával a keresztyénységgel. A főiskolai tanulmányaim második évében jött az az idő, amikor elgondolkodtam: abbahagyom az iskolát, de Isten nagyon konkrét módon szólított meg – nyugodtan mondhatom, hogy természetfeletti módon, és a főiskola hátralevő két évére küldött, amelynek elvégzése után, az addig szerzett tapasztalataim nyomán, azt mondtam: Istennek akarok szolgálni, bár akkor még nem is sejtettem azt, hogy mára mi lesz belőle. Jelenleg az Ózdi Gyülekezet segédlelkészeként dolgozom. Tudom, hogy van elhívásom gyülekezeti szolgálatra (pásztorlás, igehirdetés, lelkigondozás stb.), és a mostani időszak pontosan arra jó, hogy megbizonyosodjak arról, Isten hol és milyen szolgálatban akar engem látni.

– *Biztos voltál benne, hogy Isten ezt kívánja tőled?*

– Úgy vélem, Isten adott talentumokat, ajándékokat minden hívő embernek, és logikusnak tűnik, hogy ezekkel párhuzamosan elhívást is ad a szolgálatra, pl. ha valakinek komoly adottsága van a lelkigondozáshoz, nagy valószínűséggel ilyen jellegű szolgálatra hívja el az Úr. Fontos, hogy az ember érezze, hogy mire van elhívása, képessége, talentuma, de abban azután szolgáljon is, ne fecsérelje el. Igyekszem távol tartani magam olyan szolgálatoktól, amikre nincs képességem, hiszen csak rontanám a helyzetet (Róm 12,6–8). Ugyanakkor kinek-kinek éreznie kell, hogy valóban abban a szolgálatban látja-e őt szívesen Isten. Erről meg lehet bizonyosodni, hiszen Isten különböző módon jelentheti ki az Ő akaratát, de a legegyszerűbb az, hogy megáldja munkádat, és te is jól érzed magad abban. Ilyen esetben nem lesz teher, nyűg a szolgálat, amit időről-időre végzel, hanem áldásos tevékenység, ami nélkül üressé válna a hívő életed. Ha valóban azt az ígát veszed magadra, amit Jézus ad, akkor az iga könnyű és gyönyörűsége lesz.

– *Megosztasz velünk egy rövid bizonyítást?*

– Ha már az elhívásról esett szó, talán azt mondanám el, amire a legelején is utaltam: ahogyan Isten megszólított. A főiskola második évének felénél arra gondoltam, hogy abbahagyom az iskolát, mert nyűgnek tűnt, elvesztette a varázsát. No, meg azt is tudtam, hogy osztálytársaim közt is vannak olyanok, akik csak két évre jelentkeztek, hogy hitoktató képezést szerezzenek. Azt, hogy be kívánom fejezni az iskolát, nem mondtam el senkinek, csupán imádkoztam, és az Úrnak panaszkodtam. Egyik vasárnap elmentem az EPK Agapé gyülekezetébe istentiszteletre, s ott összetalálkoztam egy régi barátommal. Elmondta, hogy kora hajnaltól dolgozott, és úgy gondolta, ma nem jön gyülekezetbe, mert fáradt, de azért otthon elővette a Bibliáját és olvasott. Ekkor azt mondta neki az Úr, hogy jöjjön el, és mondja meg nekem: „Ne hagyd abba!”. Ezután kérdezte meg, hogy tulajdonképpen mit is akarok abbahagyni. Mondanom sem kell, csodálkoztam. Isten, aki a ki nem mondott dolgainkat, gondolatainkat is ismeri, kész kijelentést adni azoknak, akik figyelnek szavára, és üzenetét hordozzák is! Természetesen nem hagytam abba az iskolát, bár a végzéskor még nem tudtam, hogy mire hív el, de tudtam, hogy terve van velem, számít rám.

– *Érdemes Istennek szolgálni?*

– Csak Istennek érdemes szolgálni. Egy történet szerint a főállású pásztor feleségét megkérdezte egy másik asszony: „Mondd csak testvérnő, a férjed dolgozik már, vagy még mindig lelkimunkát végez?”

Vannak olyan emberek, akiknek a szemében a lelkimunkás csak naplopó, a gyülekezet nyakán élősködő személy. Akik így gondolkodnak, bizonyára soha nem végeztek igazi lelkimunkát. Ugyanakkor a lelkimunkás elismerést soha nem vár az emberektől, mert bár emberek között, de

valójában Istennek szolgál.

Jézus Krisztus azt mondja: „ha valaki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya” Jn 12,26. Ennek persze van előzménye is, hiszen az is elhangzik a vers első felében, hogy „ha valaki nekem szolgál, engem kövessen”. Hiába szolgál, ha nem vagy követője az Úr Jézusnak, nem formálódasz fokozatosan a képmására. A Krisztus követésébe beletartozik a szenvedés és az „eltűrés” is. Ahogy Jézus eltűrte értem a fájdalmat és gyalázatot, úgy kell nekem is tűrni Őérte, és akár szenvedni is.

– *Mit üzensz a Közösség ifjúságának?*

Pál apostol így fogalmaz: „mindenkinek van valamije”. Van Istentől kapott talentumod, képességed, ismerd föl, és szolgálj vele Jézus Krisztusnak. Ne feledd el, hogy eljön az az idő, amikor a te korosztályodból kerülnek ki a gyülekezet vezetői, oszlopai! Isten a magvetés és az aratás munkájában rád is számít, és te is számíthatsz Rá.

FRISSS...

MISSZIONÁRIUS-TALÁLKOZÓ A MILLENNIUM HOTELBEN

A Közösségünkben szolgáló misszionárius házaspárok szeptember 13-án közös találkozón vettek részt a misszióág vezetőkkel (Gyermekmisszió – *Balogh Sándor*, Cigánymisszió – *Durkó Albert*, Országos Ifjúsági Munkacsoport – *Kuna Tibor*). A megbeszélésen többek között szó esett arról, hogy a munkások mivel foglalkoznak, és hogyan tudnák egymás munkáját segíteni a szolgálatban.

KEDVES TIZENHÁROM ÉS TIZENNYOLC ÉV KÖZÖTTI FIATAL!

Egy olyan konferenciáról szeretnék tájékoztatni, melyről már az Ifjúsági Napokon hallhattál. Ez pedig nem más, mint a TTT, azaz a Téli Tini Találkozó. Ennek rendezésekor sajnos technikai problémáink merültek fel, amelyek nem fogtak ki rajtunk, de az időpontot kissé módosították. Így tehát nem decemberben, hanem február hónapban rendezzük meg a Téli Tini Találkozót, melyre ezúton is szeretettel meghívunk. A rendezvény helyszíne előreláthatólag a budapesti Filadelfia Gyülekezet lesz, persze részletesebb és pontosabb információkhoz juthatsz az ifi vezetődnél. Addig, a mielőbbi találkozás reményében, kívánjuk életedre Isten áldását!

Az OIM nevében: **Lettner Gábor**

AZ ELŐZŐ SZÁMBAN TETT ÍGÉRETÜNK SZERINT

tájékoztatunk benneteket az OIM által végzett ifjúságlátogatásokról. Így a most a békési, az ózdi és a pécsi ifjúságról olvashattok.

ODCS hírek és információk

– Nov. 24–25: szolgálat a pécsi ifi-napokon

– December 9: ODCS próba

– Jövő év elejére tervezett könyvkiadás: *Fedezd fel a dicsőítést!* címmel (a könyvről bővebben a következő számban)

– Lemezkiadás ugyancsak a jövő év első felében

– Dicsőítő szeminárium (az időpont még bizonytalan)

Segítség, létezünk!!!

Megtörtént, amire számítottunk, a sűrűjében találtuk magunkat, még mielőtt felkészülhattünk

volna rá. Megálmodtunk egy alapítványt, amely az ország dicsőítőit segíti, s alighogy kimondtuk rá az igent, a Mennyei Főnök oly hevesen kezdett munkába, hogy csak a fejünket kapkodjuk. Ha ennél azért kicsit többet is teszünk, az még mindig nem elég ahhoz, hogy minden jól menjen, szóval: újabb játékosokra van szükség mindazok kivitelezéséhez, amit a hírekben olvashattok.

Még hozzá:

- Olyan östehetségekre, akik kiadványszerkesztéssel és tervezéssel foglalkoznak, és referenciát tudnak felmutatni ezen a területen
- Otthon vannak a rendezvény-szervezésben
- Vannak ötleteik reklám és kommunikáció területén
- Imádkoznának értünk (ha jelentkeznek, kapnak névsort és imalistát)
- Vagy egyszerű, „kétkezi” segítséget tudnak felajánlani bármely rendezvényünkön vagy munkánkban. (technikai segítség, tereprendezés, főzés stb...)
- Vagy nem utolsósorban szívesen támogatnák anyagilag a fent említett és egyéb tevékenységeinket

Információ és jelentkezés: *Bagyinszky Juditnál*, (30) 248 39 33, vagy Bp., 1656. Pf. 46.

HA RÁM HALLGATSZ • B. Judit

Ha rám hallgatsz... Persze nem kötelező, de én azt mondom, ne várj a lilabetűs felíratra a rózsaszín, báránnyelűs égen. Vannak dolgok, amikben szinte megbotlasz minden nap, és mégis álmokat kergetsz, amik nem úgy válnak valóra, ahogyan várod, olyasmik után vágyakozol, amit nem kaphatsz meg, egyszerűen azért nem, mert nem neked való. Aki Téged kitalált, nagyon jól látta előre mindezt, és ugye nem gondolod, hogy tévedett? Hogy Téged azért talált ki visszahúzódnak, csendesnek és szűkszavúnak, mert a barátaidnak nagy szüksége van valakire, aki meg tudja hallgatni őket, és érti is, amit mondanak? Hogy azért vagy nagyszájú, nyughatatlan és szokimondó, mert a Teremtő még egy kicsit faragni akar rajtad, aztán fel akar használni, hogy legyen, aki kirándulást szervez a többieknek, meg elkezd hangosan imádkozni, amikor senki más nem mer? Vagy az is lehet, hogy azért van olyan megmagyarázhatatlan érzéked a zenéhez, mert Isten azt is akarja, hogy képezd magad, amíg csak lehetséges? Vagy jószerecséssé tesz a vállalkozásodban, mert használni akarja a pénzedet (vagy az Ő pénzét), hogy a keresztények, ne mint valami alja nép kullogjanak a világ után, hanem mindenből a legjobbat mutathassák fel minőségben is? Vagy lehet, hogy Te vagy az egyetlen személy az országban, aki 24 egyfolytában ledolgozott óra után is képes vagy türelmesen válaszolni, mikor egy idétlen beszél, hogy miért nem működik még mindig a hangosítás? Vagy senki más nem tud olyan nyugodtan beszélni, hogy mindenki lenyugszik, aki addig a plafonon volt, és egyből úgy érzi, nem is volt itt semmi probléma... Az is előfordulhat, hogy azért jó a helyesírási, mert végre kellene valaki, aki javítja a gyülekezet újságját, hogy amikor a „hitetlen” tanár néni elolvassa, ne mondja: „Mi ez a borzadály?” Vagy egyet mosolyogsz, és az összes gyerek úgy érzi magát körülöttes, mint amikor itt a Mikulás.

Ki tudja, mindezt mire használhatod még? Ajándék... Mind, egytől egyig... Ne azt keresd, mi nincs, használd, ami van; olyasmikre jössz rá, amikre álmodban sem gondoltál. Évekig nem értettem például Isten ugyan minek engedte, hogy olyan sulikban húzzak le éveket, amiknek utána úgy gondoltam, semmi értelme nem volt. Miért kell azokban a dolgokban csalódnom, amiket magamtól olyan jónak gondoltam? Hová lettek a magam álmodta elhívások? Ami most van, sokkal jobb. Látom, megint túl okos voltam... Meg akartam mondani Neki... Pedig Ő sokkal jobban tudta... Annyira bízom benne... Elfogyott belőlem minden kérdés.

ISTEN FÖLDI ANGYALAI • CM

Nagy dolog történt egyik hétfő délelőtt a Moszkva téren. Egy lány hallgatott a szelíd hangra, és könyvtárba indult 9 órakor. Pedig a könyvtár hétfőnként csak 11-kor nyit, de ez valahogy most nem jutott eszébe, egyszerűen el kellett mennie. Érezte, hogy valaki irányítja a lépteit. Persze akkor még nem gondolt erre, csak napokkal később. Általában nem vesszük észre a körülöttünk lévő fontos dolgokat. A lépcsőn megpillantott egy nénit, aki két kosarat tartott a kezében. A kosarak nem a néni korcsoportjából és súlycsoportjából valók voltak, ezért elég nehezen botorkált felfelé a lépcsőn, s ráadásul még a siető embereket is kerülgetnie kellett. Ekkor a lány odalépett hozzá, és ezt mondta: „Elnézést kérek! Segíthetek vinni a kosarát?” Erre a néni erősen elcsodálkozott. Biztos nem gyakran történt vele ilyesmi. Úgy nézett a lányra, mint egy jelenésre. Öreg szemeivel a glóriát, angyalszárnyat vagy valami árulkodó jelet keresett. Mert a kéthavi nyugdíját rátette volna, hogy az a kedvesen mosolygó valaki biztosan nem hétköznapi ember. Ez biztos csak valami csoda lehet!

Mi erre azt mondjuk: „Ugyan! Hol itt a csoda? Csak egy diáklány, mivel azt gondolta, hogy még két órája van a könyvtárnyitáshoz, elsétált egy idős néni csomagjával a buszmegállóhoz. Na és? Kétszáz méter. Ez csak nem olyan érdekes?” A néni viszont csodálkozásából felocsudva ezt mondta a lánynak: „Magát a Jóisten küldte, hogy ne mondjam, nem törődik velem!” De a tömeg csak özlött tovább.

LÁTOGATÓBAN

Ahogy azt már az előző számunkban írtuk, rendszeresen szeretnénk tájékoztatni titeket az Exit hasábjain az OIM ifjúságlátogatási programjáról. Mint ismeretes, az ifjúságlátogatások során az OIM-et az vezérli, hogy minél közelebbről, minél inkább valós, hiteles értesüléseket szerezzen arról, hogy mi újság az ifiknél.

Most a békési, a pécsi és az ózdi ifjúságlátogatásról számolunk be röviden.

...A BÉKÉSI IFINÉL

Hosszas várakozások és rövid egyeztetések után szeptemberben végre létrejött a békési ifjúság és *Kuna Tibor*, az OIM vezetője közötti találkozó. Azért volt hosszas a várakozás, mert az OIM ifjúságlátogatási programjában már hónapok óta hangsúlyos helyen szerepeltek a békési fiatalok, és azért voltak az egyeztetések rövidek, mert a találkozót mindössze egy telefonváltásnyi szervezés előzte meg.

A találkozóra az éppen aktuális szombat ifjúság órája teremtett alkalmat. A békési ifi sincs túl könnyű helyzetben, mivel az eddigi ifjúságpásztort (*Makovei Bobot*) Isten máshová vezette, így az ifjú nép vezető nélkül maradt volna, ha egy három fős „triumvirátus” nem érezte volna át annak az igének a fontosságát, amely az „elvéssz a nép, ha nincs vezető” örök igazságot fogalmazza meg. Most ez a hármas irányítja az igen szép számú ifjúságot. Persze, ilyen helyzetben még hangosabb az imádság: mit cselekedjünk, Uram, merre akarsz vezetni minket? Az Úr azonban most sem hagyta válasz nélkül az Ő népét. Ugyanis (mint az utóbb kiderült) az OIM vezetőjének igei szolgálata teljes mértékben megegyezett azzal a látással, amelyet az ifjúságvezetői csoport magáénak tudott, Istennek egy korábbi kijelentése által. Aminek summája abban fogható meg, hogy a békési ifjúság arra törekedjen, hogy őszinte, nyitott és példaértékű emberi kapcsolatokat, barátságokat építsen ki saját maga között és a kívülállókkal. Figyeljenek a környezetükben élő fiatalok lelki és testi szükségleteire, és igyekezzenek azokat az Istentől kapott

sáfársági felelősséggel betölteni. A fiatalok kifejezték azon igényüket, hogy szeretnének még jobban bekapcsolódni az ország vérkeringésébe. Aminek nemcsak az OIM, hanem azt gondolom, az ország összes ifje szívből örül.

A PÉCSI IFINÉL • Lettner Gábor

Az OIM az ifjúságlátogatási program keretében október 21-én találkozott a pécsi pünkösdi gyülekezet ifjúságával. Nagy örömeinkre szolgált, hogy egy lelkes, 35–40 főből álló kis csapatot ismerhettünk meg személyükben, akik igazán nem unatkozással töltik idejüket. Ezt ugyan sejtettük, ismerte a nyári ifjúsági- és gyermektáborokon való aktív részvételüket és szolgálatkészségüket, de kiderült a beszélgetés alatt, hogy ez nemcsak sejtés, hanem valóság. Jelenleg az ifjúság szombat esténként 18 órától találkozik egy Amerikából hazánkba költözött misszionárius testvér, *David Buckley* vezetésével. Neki és kedves feleségének az egyetemi fiatalok iránt van elhívásuk, melyet a gyülekezeti ifjúsággal együtt végeznek. Ez az akció az Egyetemi Misszió fedőnevet kapta. Még két misszió működik az ifjúságon belül. Ezek Alsószentmártonban és Darányban, a környező kis falvakban élő cigánykisebbséget célozzák meg, ahol bizonyágtétellel, zenével és a gyermekfoglalkozásokkal mutatják be az evangéliumot. Aprópó, zene. Azt még nem is említettem, hogy az ifjúságon belül két zenei csoport is szolgál a gyülekezetben. Az egyik a tini kórus, amely a 13–20 éves korosztálynak nyújt lehetőséget arra, hogy kifejezzék Isten iránti hálájukat az énekeken keresztül. A másik pedig a dicsőítő csoport, mely a péntekenkénti próbán felkészül a vasárnap tartandó mindkét istentiszteleti szolgálatra (tapasztaltam, hogy igen jól végzik ezt a szolgálatot).

A közösségápolásban is élen jár az ifjúság. Az évenként megrendezésre kerülő őszi ifjúsági napokon bizony sokunk kapott áldást nemcsak Istentől, hanem a testvéri kapcsolatokon keresztül is. Ez így történt idén is, november 24–26. között, ahol *Perjesi István* testvérünk, a pestlőrinci Agapé Gyülekezet pásztorja hirdette Isten ígését. S hogy a fiataloknak ne csak a szelleme legyen friss, a pécsi ifjúság fiú tagjai péntekenként focizni járnak egy bérelt csarnokba.

Az ilyen változatos és sokrétű programnak köszönhetően a gyülekezetet és ifjúságát jól ismerik a városban. Ezért még a helyi városi tévében is havonta van egy 10 perces műsoruk, melyben bemutatják a gyülekezet életét.

Úgy gondolom, az a nyitottság és szolgálatkészség, ami a pécsi ifjúságot jellemzi, mindenki számára követendő példa. Köszönjük, hogy megismerhettünk Titeket!

...AZ ÓZDI IFINÉL

Az ország egyik legnagyobb gyülekezetének ifjúságát látogatta meg Kuna Tibor, amikor az ózdi gyülekezet szombati ifjúsági órájára és vasárnapi istentiszteletére kapott szolgálati felkérést. Ez a találkozó jó aprópót adott arra, hogy pár sor erejéig az itteni ifjúság is bemutatkozzon.

Az ózdi gyülekezet ifjúságát egy kb. 20 fős csoport alkotja, melyet a gyülekezet segédlelkésze, *Benedek Zsolt* vezet. Az ificsoporthoz tartozó tagjai közül meghatározó azoknak az aránya, akik valamilyen egyetemen vagy főiskolán folytatják tanulmányaikat, ebből adódóan az ifi óra mindig jó alkalom az egymástól (a hétköznapiakban) fizikailag távollévő fiatal testvérek, barátok találkozására. A kissé hosszúra nyúló ifióra – amely igei szolgálaton kívül kommunikációs játékot, tesztet és egy kiadós beszélgetést is magában foglalt – bebizonyította, hogy az ózdi fiatalok szeretik Isten és egymás társaságát. A közösségépítés terén sem várják a sültgalambot, hanem inkább megsütik, ha nem is galambot, hanem egy fél zsák krumplit, de ez tulajdonképpen mindegy. Persze az ifi életében komolyabb programok is akadnak szép számmal. Ilyenek például a nyaranta megrendezendő közös ifjúsági táborok, amelyeknek általában az igazán gyönyörű Északi-

Középhegység ad otthont. A fiatalokra a gyülekezeti szolgálatban is lehet építeni, ennek a legtöbbször megnyilvánuló formája a dicsőítő csoport szolgálata.

LÉLEK-EMELŐ • *Kasza Maca*

„Kedves Kasza Maca!

Nagyon megörültem, amikor olvastam, hogy újraindítod a rovatodat. [...] Az a helyzet, hogy nagyon szeretem a világi zenét. Gyakran hallgatok rockzenét, pedig tudom, hogy nem lenne szabad. A szüleim is gyakran szólongatnak emiatt. De valahogy nem tudok róla lemondani. Mit csináljak?”

Kedves Ildikó!

Teljesen normális dolog, hogy a te korosztályodnak fontos a zene, és te is szeretsz zenét hallgatni. A zene – szerintem és a Biblia szerint is – elválaszthatatlan az ember életétől. Fontos szerepe van az ember érzéseinek, lelkiállapotának kifejezésében. Ennek többféle módja van, amit stílusnak, zenei stílusnak nevezünk. Sajnos, azonban a zene hatása nemcsak jó, hanem sokszor romboló, mivel az ember szívéből származhatnak gonosz, parázna, bűnös érzések, gondolatok is. Ez hatással van az ember pszichéjére. Szüleid bizonyára féltenek, ezért tiltanak a rockzenétől. Sajnos, sok rockegyüttes sátánista, és a zenéjük is erről szól. Ezért nagyon fontos, hogy megválogasd, hogy mit hallgatsz, mert ha akarod, ha nem, befolyással van a tudatalattidra. Ez azt jelenti, hogy ha állandóan ilyen jellegű zenét hallgatsz, fokozatosan rosszabb lesz a közérzeted, az életkedved, sötétnek és lehangolónak látod az életedet, és még az öngyilkosság gondolataig is eljuthatsz.

Azt mondja a Biblia, hogy vizsgáljunk meg mindent, és ami jó, az maradhat, ami rossz, azt dobjuk el. Kérj segítséget, nézz utána, hogy milyen együttesek zenéjét hallgatom. Vesd össze az Igével! Vajon épít, jó hatással van rád, örömet, szeretetet közvetít?

Ne gondold, hogy a Te kérdésed unalmas és hétköznapi, és azt sem, hogy megoldhatatlan! Írj bátran!

Címünk: 1143 Budapest, Gizella út 37. A borítékra írd rá: LÉLEK-EMELŐ.

TUDDAD?

...hogy Jézus Krisztus kb. Krisztus előtt 4-ben született? Dionysius Exiguus szkíta szerzetes a következő húsvét időpontjának pontos meghatározásához választja ezt a fontos kiindulópontot Kr. u. 525-ben. Csak éppen néhány évvel elszámolta magát.

...hogy Krisztus után 144-ben megtörténik az első egyházszakadás? Amikor Markión összeegyeztethetetlennek tartja a keresztény Istent a zsidó Istennel és néhány hívével együtt kiválik a római gyülekezetből az első egyházszakadás előidézőjévé válik.

...2001. január 1-jén a zsidó időszámítás szerint már javában folyik az 5761. év? A 4. században Hillel rabbi a Biblia és a Talmud adatai alapján kiszámítja, hogy a Krisztus előtti 3761. október 7-e a világ teremtésének napja. A Krisztus utáni 10. század óta a zsidóság körében ez a világkorszak érvényes, és ma ez Izraelben a hivatalos időszámítás.

...a magyar irodalmi nyelv kialakulását a bibliafordításoknak köszönhetjük? Az első magyar nyelvű (töredékes) bibliafordítás a huszita Biblia volt. *Pécsi Tamás* és *Ujlaki Bálint* papok fordították az 1430–1450-es években. Az első magyar nyelvű, ráadásul magyar földön megjelent Szentírás a *Sylvester János* által fordított, 1541-ben Sárváron nyomtatott teljes Újtestamentum volt. Számos töredékes biblia- és zsoltárfordítás született még addig, amíg végül 1590-ben,

Vizsolyban kiadatott az első teljes magyar nyelvű Biblia *Károli Gáspár* gönci református prédikátor fordításában.

Impresszum

Készítette az Exit stáb: Weigert Emese, Fábián Péter, Gulyás Melinda, Bagyinszky Judit, Kasza Maca, K. Czifra Mariann.

Készült az Élő Víz és az Új Generáció Országos Ifjúsági Egyesület jóvoltából.

Ha tudomásod van bármiről, amit úgy gondolsz, másnak is kellene tudnia, írd bátran!

Levélcímünk: OIM 1143 Budapest, Gizella út 37. Telefon/fax: (1)251-2081; (20)931-2081 (Czifra Mariann)

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Hitünk Énekei

Testvéreink ma is sokan keresik ezt az énekeskönyvet. Ebben az évben minden tartalékunk elfogyott, ezért újabb 1000 példány nyomtatását rendeltük meg. Az elkészült könyveket a megrendelt fűzött kötés helyett ragasztott technológiával készítették el. A nyomdával történt megállapodás szerint a könyveket csak féláron vettük át. A tervezett 650 forintos ár helyett így ezeket 300 Ft-ért tudjuk árusítani. Gyülekezeteknek, könyvterjesztőknek további kedvezmény, hogy 2001. március 1-ig ha egyszerre legalább 50 darabot vásárolnak, az ár 250 Ft. Megrendelhető az Országos Titkárságon.

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány novellapályázatának eredménye

1. díj (20.000 Ft): *A lélek hangja* (Nagy Hajnalka)
  2. díj (10.000 Ft): *dr. Bíró* (Virágné Veil Bernadett)
  3. díj (6000 Ft): *Karácsonyi ajándék* (Györfi Eszter)
  4. helyezett holtversenyben: *Rakamazi krumplice* (Szűcs László), *A testvérek* (Nagy Hajnalka)
- Díjnyertes és helyezett testvéreinknek gratulálunk. Őket és az Élő Víz olvasóit is biztatjuk, hogy írásainkkal is szolgáljuk Urunkat. Ismeretes, hogy a szó elszáll, az írás megmarad. A leírt bizonyosság vagy igemagyarázat még évtizedek múlva is lelkeket menthet. Ne hagyjátok ki ezt a nagyszerű lehetőséget!

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Durkó Sándor László, Konecz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1200 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000601}

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000602}

VÍZSZINTES: 18. Az atom központi része. 19. Intenzitás. 20. A helyőrségben van! 21. IV. János, Brabant herceg felesége volt (Holland, 1401–36). 22. Korommal beborít. 23. Itt, népies szóval. 24. A kávédarálóban mindig megtalálható! 25. Mamré bátyja és Ábrám szövetségese volt (*IMóz*). 27. Város Gád törzsi birtokán, Rabba közelében (*Józs*). 28. Kananeus bálvány, melyet Joákház király meghagyott Izráelben (*2Kir*). 29. Szóvég! 30. „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely ... jó el a ti Uratok” (*Mt*). 32. A korszerű autók kipörgésgátló rendszere. 33. Község, a horvát határ közelében. 34. Ugyan, dehogyis! 35. „Legyen segítségemre a te ..., mert a te határozataidat választottam!” (*Zsolt*). 37. Simonnak, Jézus tanítványának másik neve (*Lk*). 39. Jézus ezt tett a vak szemére (*Jn*). 42. Város Moábban (*Ézs*). 44. Völgyeségi település. 45. Betéti társaság. 46. Átmegy. 48. Zeneszerző (Ferenc, 1870–1948). 50. Keleti méltóság. 51. A szelén és a fluor vegyjele. 52. „Akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem ...” (*Lk*). 54. Kedvelt babétel. 56. Lovak tisztítására való eszköz. 58. Laoszi fizetőeszköz. 59. Dal. 61. Kazahsztáni folyó. 63. Mabella (női név) angol változata. 64. Input/output. 65. A Hermon az emoreusok nyelvén [+ ékezetten] (*5Móz*). 67. Papírra vet. 69. Hirtelen húz. 70. „Ahol van a ti kincsetek, ott van a ti ... is” (*Lk*). 72. Barzillai lakhelye (*2Sám*). 74. Haródi férfi, Dávid hős vitéze (*2Sám*). 76. Rövidre fogott. 78. A magyarok egyik vezére, Tas fia. 79. A német márka, röv. 80. Mechanikus. 81. Örményország fővárosa. 83. Vég nélküli robot! 84. Város, melynek népe másokkal együtt, Jeruzsálemre támadt (*Ez*). 85. Lisztisztító eszköz. 87. Lemez alakban öntött üveg. 89. Ködmön. 91. Edom második királyának atyja (*IMóz*). 93. Borsod megyei község a szlovák határ mentén. 95. Káleb ágyasa és Efa fia (*IKrón*). 96. A kancsóban van! 97. Az egyik bibliai könyv rövidítése. 99. Földhöz teremt. 100. Nem kint. 101. Bulgáriai gépkocsijel. 102. Ahohi férfi; tiszt Dávid seregében (*IKrón*). 104. Tíz forintos. 105. Átellenes. 106. Ritka női név. 108. „A fiú ... atyját, a szolga is az ő urát” (*Mal*). 110. Dióval töltött. 112. Életre keltett óriás agyagszobor (prágai zsidó legenda szerint). 114. Visít. 115. A múlt idő jele. 116. Trója másik neve a Homéroszban. 118. Folyó Litvániában. 120. „Istennek folyója ... van vizekkel” (*Zsolt*). 121. Tenger, angolul. 122. Veranda. 124. Dorog melletti község. 126. Város Júda síkságán (*Józs*). 128. Manna páratlan betűi. 129. Égtáj. 131. Az egyik apokrif könyv. 133. Józsue által bevett kananeus város (*Józs*). 134. Gyakori főnévképző. 135. Német város. 137. Ilyen lécs is van. 139. Ausztriai tartomány. 140. Elkerget. 142. A

vadlibához hasonló madár. **144.** Mennyiségi egység, rövid. **145.** Kereskedő, régiesen. **147.** Hebegni kezd! **149.** Dicsőség, fénykoszorú. **151.** Zloty, rövid. **152.** „Emlékezzél meg azért honnét ... ki, és térj meg” (*Jel*). **153.** Az erdélyi Remete község román neve. **155.** Drágakő a hósenen (*2Móz*). **156.** M. U. B. **157.** A te tulajdonod. **158.** Temetéssel kapcsolatos. **160.** Trinidad és ...; állam Közép-Amerikában. **162.** Amszterdam része! **163.** Spontán hőelnyeléssel járó (folyamat). **164.** Hozzáfog.

FÜGGŐLEGES: **2.** Közvetítő. **3.** Ravaszdi. **4.** A jód és a molibdén vegyjele. **5.** Noha. **6.** Kánaáni város, mely Manassé törzséé lett (*Józs*). **7.** Básán királya (*4Móz*). **8.** A meghertz harmada! **9.** Zimbabwei város. **10.** Délutáni teázás időpontja. **11.** Az ókor leghíresebb világítótornya. **12.** „Az ... felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít.” (*IKor*). **13.** A MOL elődje. **14.** A boltozat része! **15.** Ablakkeret! **16.** „Igazságot, igazságot kövess, hogy ...” (*5Móz*). **17.** Község Rábaköz területén. **22.** Dél-amerikai nép. **23.** „Bizony, kezed munkáját ...” (*Zsolt*). **26.** ...-Melek, Sedékiás szerezsen udvari szolgálója (*Jer*). **28.** Független. **30.** Kíván. **31.** „Ama ... harcot megharcoltam” (*2Tim*). **33.** Lenget. **34.** Árjegyzék. **36.** Áporodott, fülledt. **38.** Házikó. **40.** Hang; közismert angol előtag. **41.** Afrikai állam. **43.** „Utánam jő, aki erősebb ...” (*Mk*). **45.** Régiesen: beken. **47.** Egy esztendő az iskolában. **49.** Német zeneszerző (Max, 1873–1916). **51.** Város Rúben törzsi területén (*4Móz*). **53.** Mesterkélten, képmutatóan ájtatos. **55.** Feloszt. **57.** Fájdalomcsillapító gyógyszer. **60.** A ceruza hegyével esik meg. **62.** Simeonnak, az antiókhiai gyülekezet szolgálatttevőjének másik neve (*ApCs*). **65.** Iráni nyelvű lovas nomád nép. **66.** Kitűnő alakítást nyújt. **68.** Béth-...; völgy, ahol Lais (később Dán) feküdt (*Bír*). **70.** Tréfás felszólítás azonnali távozásra. **71.** Ásatag maradvány. **73.** „Az Isten Lelke ... vala a vizek felett” (*IMóz*). **75.** Csámborog. **77.** Megvilágít, rámutat. **79.** Egyetemi, főiskolai előadó. **82.** A sors bosszúja. **84.** Gyógyítja, ellátja. **86.** Jósias király követe (*2Kir*). **88.** Nagyüzemi alapokra helyez. **90.** Eszméletlen, önkívületi. **92.** „A ... miatt nem szánt a rest” (*Péld*). **94.** Didereg, fázik. **98.** Mesterséges műszálféleség. **102.** Széir fia (*IMóz*). **103.** „Nem ... téged a veszedelem” (*Zsolt*). **105.** Programot üzembe helyez. **106.** Sors, végzet. **107.** Oxigént igénylő szervezet. **109.** Farol. **111.** Kosztolányi Dezső verse. **113.** Saul kisebbik lánya (*ISám*). **115.** Teaház. **117.** „Egyenes, mint a ...”. **119.** Sorban elmond. **121.** Bolívia fővárosa. **123.** Francia szobrász (Baldaccini). **125.** Telis-tele. **127.** Elsőrendű. **130.** ... Tolsztoj. **132.** Papi nemzetség feje, Jójakim főpap alatt (*Neh*). **135.** „A te ... ne siessen valamit szólni Isten előtt” (*Préd*). **136.** Orosz tengernagy, aki 1854-ben megsemmisítette a török hajóhadat. **138.** Éles hangon kiáltozik. **140.** Befőz. **141.** Elvonultan, magányosan élő személy. **143.** Tűzhányó nyílása. **146.** A hámátiak bálványa (*2Kir*). **148.** Helység Áser törzsi birtokának határán (*Józs*). **150.** Szeszes ital, tréfásan. **151.** Budapest része. **153.** Ránc. **154.** „Jézus nevére minden ... meghajoljon” (*Fil*). **156.** Jézus öse, Naggai atyja (*Lk*). **158.** Tunéziai és japán autójel. **159.** S. M. Ó. **161.** ... ben; londoni harangtorony. **163.** Tova. **164.** Indulatszó.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k2000604}

VÍZSZINTES: **1.** Város Benjámin területén (*Józs 18*). **5.** „A sebes záporosó idején való szüntelen csepegés, és a morgó asszonyember hasonlók. Valaki el akarja azt rejteni, szelet ... el, és az ő jobbjá olajjal találkozik” (*Péld 27*). **8.** Énekes lévita Dávid idejében (*IKrón 15*). **9.** Hadárnak, Edom királyának városa (*IMóz 36*). **10.** Szárai új neve (*IMóz 17*). **12.** „Ma ... idvessége ennek a háznak” (*Lk 19*). **15.** „A föld, mint a ... megavul” (*Ézs 51*). **17.** „Jaj azoknak, akik gondtalanul élnek a Sionon, és akik elbizakodnak Samaria hegyén; akik a népek elejének

...” (Ám 6). **18.** „Ha elszegényedik a te atyádfia, és ... valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, aki közel van ő hozzá, és váltsa ki, amit eladott az ő atyjafia” (3Móz 25). **19.** „Teljesítsd az Úrnak ... esküidet” (Mt 5). **20.** „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy ... felvegyem azt” (Jn 10). **21.** Szoros, ahol Assiria lerakja hadakozó szerszámain (Ézs 10). **22.** Méfíbóset fiacskája (2Sám 9). **23.** „A sarka törbe ..., és kelepce fogja meg őt” (Jób 18). **FÜGGŐLEGES: 2.** Dína anyja (1Móz 30). **3.** „Akiknek szemei paráznasággal telvék, bűnnel telhetetlenek; ... az állhatatlan lelkeket” (2Pét 2). **4.** „Akié a ..., azé az élet” (1Jn 5). **5.** „Rést ... után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős” (Jób 16). **6.** „És akkor sokan megbotránkoznak, és ... egymást” (Mt 24). **7.** „..., megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét” (Jel 21). **9.** Záza testvére (1Krón 2). **11.** Város Júdában (Józs 15). **13.** „Meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ ... tanításaitól” (Kol 2). **14.** „Kiknél megvan a hit ... tiszta lelkiismerettel” (1Tim 3). **15.** Náchor ágyasa (1Móz 22). **16.** Templomszolga, akinek leszármazottai Zorobábelrel együtt visszajöttek a fogságból (Ezsd 2).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Kisorsoltuk a 2001. évre szóló tíz Élő Víz előfizetést azok között, akik ebben az évben legalább négyszer helyes megfejtést küldtek. A nyertesek a következők: **Bálint Miklósné** (Kalocsa), **Baráth Emese** (Budapest), **Barna Frigyes** (Csetény), **Bozsóky Ferencné** (Székesfehérvár), **Berla Ferenc** (Sülysáp), **Pintér Józsefné** (Kalocsa), **Sanda Mónika** (Várpalota), **Szabó Gizella** (Tatabánya), **Szalontai Mária Klára** (Kóka), **Virág Róbert** (Makó).

Ismét gyarapodni fog a nyeremények száma. A következő évre **Városi Ferenc** testvér fődíjként, ébresztőórát ajánlott fel. Ezenkívül három-három nyertes a **Sorsfordító könyvesbolt** valamint a **keceli Irat és kazetta misszió** által felajánlott ajándécsomagot fogja kapni.

Bemutakozik: Gáspár Jánosné (Várpalota)

E számban bemutatkozik Gáspár Jánosné, aki 35 alkalommal küldött megfejtést, és eddig 195 pontot gyűjtött össze. Egy könyvet, egy karórát és két Élő Víz előfizetést nyert.

Istenfélő szülők harmadik leánygyermekéként születtem 1938-ban. Ott voltam, amikor a háború alatt menekültünk Kolozsvárról. Ott voltam, amikor Isten megrázta ezt a kis földet Dunaharasztn 1956-ban. Akkor már az Úr gyermekeként a baptista gyülekezethez tartoztam. Majd férjhez mentem, és azóta Várpalotán élek. Sok jóban és rosszban volt részem, de a „szép örökségért” mindent kárba veszni hagytam. Az énekiróval vallom: „Minden felhő szivárványt hoz, ha szíved tiszta.” A Hűség gyülekezet tagja vagyok. Szeretjük az Urat, Ő velünk van. Számomra értékes idő az izgalmas rejtvényoldalak megfejtése, ami végül is egy jól megjegyezhető ígét ad. Áldja meg az Úr az Élő Víz rejtvényfejtőit és készítőit is: egy boldog nagymama.

A pontverseny állása:

92 pont: Forgács András, Plesa Jánosné, Simon Adrienn; **91 pont:** Molnár Péterné; **88 pont:** Balogh Katalin, Sári Róbert; **85 pont:** Kubis Ferencné; **84 pont:** Wilhelm Konrád; **83 pont:** Duszka Tiborné, Kállai Ibolya; **82 pont:** Opóczki Magdolna; **81 pont:** Bordásné Várad Krisztina; **80 pont:** Kaszta Imola, Komócsi Józsefné; **79 pont:** Jócsákné Kurdi Sára, Sanda Mónika; **78 pont:** Csányiné Farkas Mária, D. Nagy Emma; **76 pont:** özv. Monos Mihályné; **74 pont:** Farkas János, Gyuricsek Evelin, Makkai István, Megyeri Béniné, Seprenyi Mihályné Pírka Andrea, Windisch Károly; **69 pont:** Gróf Nándorné; **65 pont:** Juhász Miklósné, Kállai József, Ónódi Andrea, Óvári András; **62 pont:** Perei Imre; **61 pont:** Molnár Anita; **58 pont:** Schäfer

Ruben; Szabó Gizella; **56 pont:** Gáspár Jánosné, Kriston Rózsa; **52 pont:** Kiss Katalin, Nagy Mihályné; **47 pont:** Baráth Emese, Farkas Gréti; **44 pont:** Horváth Istvánné; **42 pont:** Burai Imréné, Juhász Csilla; **40 pont:** Bozóné Csernus Emőke, Dakó Ilona, Györfi Eszter, Kovácsné Szabó Szilvia, Takácsné Makkai Zita, Vass Béláné, Virág Róbert, Zsohár Sándorné; **39 pont:** Durkó Lajosné; **37 pont:** Kis Krisztián, Pintér Józsefné; **36 pont:** Gábor Zoltán, Menich Krisztina, Oláh Rita, Sógorka Ferencné; **33 pont:** Nagy Csilla, Nagy Eszter Rita; **32 pont:** Gesztesi István, Gömöri Béláné; **31 pont:** Joó Zsoltné, Mundrucz Istvánné, Szabó Istvánné, Szalontai Mária Klára; **28 pont:** Szerdi Hajnalka; **27 pont:** Csaplár Antalné; **25 pont:** Adamik László, Balla Erzsébet, Borbély Józsefné; **23 pont:** Bálint Miklósné, Barna Frigyes, Berla Ferenc, D. Nagy Gáborné, Hegedűs Péterné, Murvai Lászlóné; **17 pont:** Jakab Roland; **15 pont:** Bozsóky Ferencné, Böszörményi Lászlóné, Kontár Erzsébet, Nagy Titanilla Réka, ifj. Tarr István; **8 pont:** Beczö Győző, Nagy Kornél Gedeon; **7 pont:** Baloghné Klement Marica, Édes Zsuzsanna, ifj. Horváth Istvánné, Nagy-Ajtai Márta, Simák Györgyné, Szakács Györgyné, Török Ferencné, Weller József; **4 pont:** Ács Lászlóné.

Elküldendő:

a *hagyományos rejtvény* vízsz. 1. és függ. 18. soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; a *skandináv rejtvény* számozott soraiban található **igevers pontos helye (4 pont)**; valamint a *minirejtvény* hat bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely egy bibliai uralkodó neve (**1 pont**).

Megérkezési határidő: 2001. január 29.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A **2000/5.** szám helyes megfejtései:

hagyományos: Zak 6,12b (**3 pont**);

skandináv: *Lk 1,76b–77 (**3 pont**);

minirejtvény: Erzsébet (**1 pont**).

A **tollkészletet**, melyet *Városi Ferenc* testvér ajánlott fel: **Forgács András** (Kazincbarcika); a *Sorsfordító könyvesbolt* **ajándécsomagjait:** **Balogh Katalin** (Jánkmajtis), **Molnár Péterné** (Komlói), **Plesa Jánosné** (Tápiószentmárton), **Sárik Róbert** (Budapest), **Simon Adrienn** (Nekézseny) nyerte.

{k2000603}

A nyertesek pontjaikat elvesztették. A pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k2000605}

{k2000606}

{k2000607}

{k2000608}

{k20006C}

{k20006D}